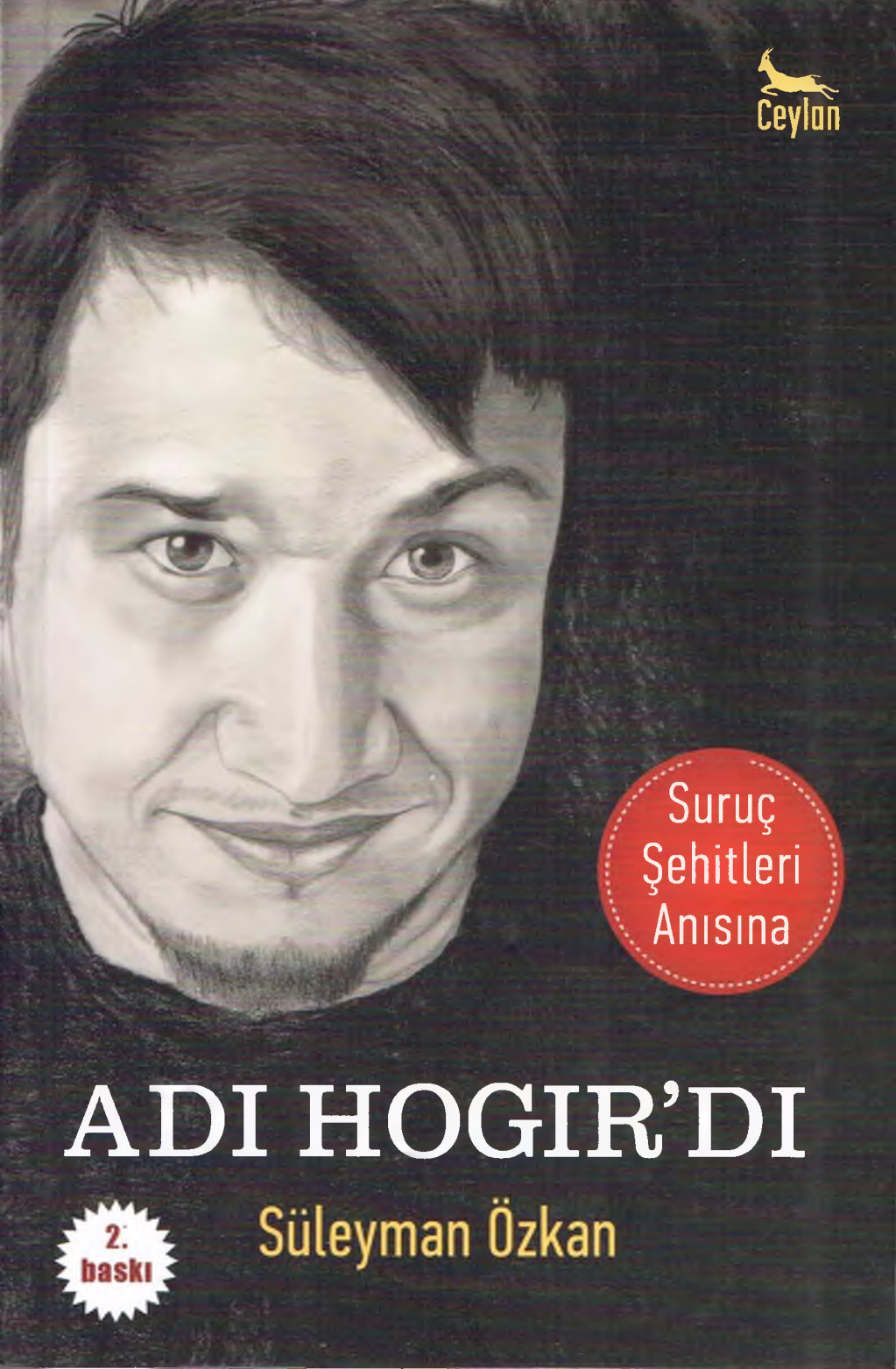

Ceylan
Suruç
Şehitleri
Anısına
ADI HOGIR'DI
2.
baskı
Süleyman Özkan

ADI HOGIR'DI

(Suruç Şehitleri Anısına)

Süleyman Özkan

Ceylan

ADI HOGIR'DI
SÜLEYMAN ÖZKAN

Yayın Numarası: 333
-Anı, Anlatı-

Birinci Baskı: Şubat 2017-İstanbul
İkinci Baskı: Mayıs 20017-İstanbul
ISBN: 978-975-2416-05-5
Redaksiyon & Düzelti & Mizanpaj: Ceylan Yayınları
Kapak Tasarım:
Kapak: Özgür Yurttaş

Ceylan Yayınları
Atatürk Bulvarı Ünlü İş Merkezi A-Blok
No: 21 Kat: 2 Fatih/İstanbul
Tel/Faks: 0212 532 09 56
Sertifika No: 30042
ceylanyayinlari.net
ceylanakademi@gmail.com
facebook/twitter

Baskı-Cilt:
Ceylan Matbaa-Ahmet Uçar
Güven İş Merkezi B Blok No: 318
Topkapı/İstanbul
Tel/Faks: 0212 613 10 79
Sertifika: 23352

ADI

HOGIR'DI

(Suruç Şehitleri Anısına)

Süleyman Özkan

Ceylan

ADI HOGIR'DI

Uğur, 26 yaşına kadar hayatını olması gerektiği gibi dolu dolu yaşadı. Ömrünün sonuna kadar çocuk tarafını, masumiyetini hiç kaybetmedi. Ne gülüşünden ne de hayallerinden vazgeçti. O, çocuklarla bir araya geldiğinde onlardan farksızdı. Sadece çocuklara değil, onun yüreğindeki sevgi tüm canlılara, tüm yaşamaydı. Cümle canlının doğada özgürce yaşama hakkına sahip olduğunun bilincindeydi. Kendisine musallat olan bir sivrisineğe kıyamayacak kadar merhametli, bir sokak köpeğini yolunu değiştirerek rahatsız etmeyecek kadar düşünceli; bir kuşla, bir balıkla, bir kediyle saatlerce ilgilenecek kadar sevgi doluydu. Lisanlarını biliyormuş gibi konuşurdu onlarla. İnsanların etraflarında görmek istemedikleri hayvanları barınaklara hapsettiği ve tanrılaştırdıkları paraya taptıkları bu kapitalist topluma inat, tüm parasını hayvanlar için harcayacak kadar cömertti. Aldığı her nefesi doğaya borçlu olduğunu bilirdi, doğaya ihanet etmezdi.

Bütün evreni kendisine yurt saysa da doğduğu topraklara; Cizir'e, Botan'a, Kürdistan'a olan sevgisi ile bir yurtseverdi.

İnsanların ten renginin, dillerinin, kültürlerinin ayrımını yapmayacak bir enternasyonalist olduğu kadar, dik kafalılığı ve inatçılığıyla da tam bir Kürt'tü.

İçindeki bu sevgisi, barışa ve kardeşliğe olan inancıyla tartışmasız bir hümanistti.

Proletaryaya ve ezilenlere olan bakışı, sevgisiyle; emeği en yüce değer sayan bir sosyalistti.

O işçi sınıfının kavgasında bir direnişçi, Kürt özgürlük davasında mücadele eden bir savaşçı, Gezi'den Kobanê'ye bir militandı. Asi duruşu, vakur kişiliğiyle Kürdistan'dı; arkadaşlarına, yoldaşlarına hevaldi; ailesinin biricik Hogir'ıydı.

***

Bu kitabın hazırlanmasında emeği geçen değerli dostlarıma saygı ve şükranlarımı sunmak istiyorum. Suruç şehitlerimizin resmini çizen ve kitapta kullanmamıza izin veren özgür tutsak Can Siner'e, bu kitabı yazamaya teşvik eden gazeteci yazar Arzu Demir'e, desteklerini esirgemeyen yazar Adil Okay'a, kitabın düzeltilerinde emek veren Seyda Baz'a, fikirleri ve katkılarıyla Hülya Bayram'a ve kitabı yayına hazırlayan Ceylan Yayınları emekçilerine teşekkürlerimi sunuyorum.

Yola Çıkanlara Uğur'lar Olsun

Sevgili Uğur, seni hiç tanımadım. Ama beraber can verdiğin 33 sosyalist gencin ve ailelerin çoğunu tanırım. Bundan bir yıl önce Suruç'ta tanıyarak sevdiklerim ve tanımadan sevdiklerimi katlettiler. Henüz yaşamadıklarımızı ve tanışamadıklarımızı öldürmek istediler. Ama bak, başaramadılar. Şimdi bu kitabın her satırında seni tanıyorum. Seni ve tüm insanlık düşleri peşinde koşanları tanıyacak herkes. Peşine düştüğün düşler gerçekle buluşacak, yaşayacak... İnsan dediğin iki şeyi iyi biliyor Uğur. Birisi öldürmek, diğeri yaşatmak. Tarih dediğin de öldürmeyi iyi bilenlerle yaşatmayı iyi bilenler arasındaki mücadeledir aslında. Bizler yaşatmayı biliriz ve onu en iyi yapabilmek içindir mücadelemiz. Sen ve yoldaşların Kobanê yoluna düşerken, genç ömrünüzün en güzel zamanını yaşama, yaşatmaya adadınız. Bombalanmış, yakılmış topraklarda ağaç, bilinçlerde kitap, yıkılmış bir kenti yeniden kuran emek, çocukların elinde bir oyuncak sevinci olmaktı amacınız. Yani bir bütün olarak insanlığımız, direncimiz, dayanışmamız ve yaşama sevincimizdi taşıdığınız yük.

Aradan bir yıl geçti sevgili Uğur... Geride kalan yüklerinizi, kan bulanmış oyuncakları, kitapları topladık. Adlarınızı aklımıza kazıdık. Katledenlere öfkemizi büyüttük. Sizi kızıl karanfiller gibi göğsümüze taktık. Her gün ölümle, acıyla sınanırken, her gün Suruç'ta verdiğimiz sözü tekrarladık. Sizden sonra çok yandık. Ama artık ateş olduk sevgili Uğur. Bundan sonra kimse yakamaz bizi, sadece alevlerimizi büyütür.

Şimdi Kobanê'yi görmeni çok isterdim. Sen rahat uyu, başardık! Düşürmek istedikleri kent ve insanlığımız bugün bir anıt gibi gittikçe yükseliyor. Kobanê'de çocuklara sizi öğretiyorlar. Türkiye ve Kürdistan'ın sosyalist genç kahramanlarını... Sizin adınıza dikilen ağaçlar boy verdi, parklara

ekilen çiçekler şimdi pırıl pırıl ve renkli. Enkazlar kaldırıldı, binalar yapıldı. Topladığın kitaplar şimdi kütüphanelerde, ellerde seni-sizi taşıyor Kobanê'ye. Geçen gün tarlalarda üretimi artırdıklarını öğrendim; aklımda siz, ağız dolusu güldüm. Karanlık bulut dağılıyor, vahşet ordusu artık tutunacak yer bulamıyor oralarda. Kobanê gibi nice kent, köy özgürleşiyor. Bütün yüreğinle bunları istediğini biliyorum. Bu büyük insanlık eseri ve zaferi senin için, Suruç şehitleri için ve aynı zamanda sizlerin sayesinde. Çünkü sizler bu zafere inandınız, emeğinizle, yüreğinizle inandınız. Tarih ve direniş inancınızı boşa çıkarmadı yoldaşım, zaferiniz kutlu olsun!

Bugün senin aydınlık bilincinde filizlenen fikir ve o fikrin pratiği daha anlamlı geliyor bize. Sosyalist gençliğin Kobanê yolculuğu, Batı'dan güneşin doğduğu yere yürümek için acele etme çağrısıydı. Sizler yaşamsal bir anda, kritik bir kavşakta acele ettiniz ve tam zamanında yetiştiniz. Şimdi sizin bıraktığınız yerden, bizlerin çabuk olma zamanı. Hiçbir sınır tanımadan, Batı'dan Doğu'ya yaşamın ve direnişin çağırdığı her yere yürümek boyun borcumuzdur. Suruç'ta patlayan bomba, bu yolda kurulan köprüyü yıkmak içindi. Yıkamadılar, çünkü temelinde siz vardınız ve hep olacaksınız.

Sosyalist gençlerin katliamdan sonra hep söylediği gibi; Kobanê sana yine geliriz... Bu yolda senin gibi yoldaşlarımın ayak izlerine basarak yürümek büyük bir onurdur. Tüm sözlerim seninle hiç yapamadığım konuşmam, sohbetim yerinedir. Sen ve Suruç ölümsüzleri, her yola çıkarken Uğur'lar olsun sözümüz, her zorlukta direncimiz ve hesap sorma andımızsınız.

Saygı ve minnetle...

HDP Eşbaşkanı Figen Yüksekdağ

Yoldaşlarıma...

Ortadoğu'da adım adım beslenip büyütülen bir karanlık, haritaya dökülmüş mürekkep gibi günler içinde hızlıca yayıldı. Düzenli orduların, devletlerin karşısında dağıldığı bu karanlığa Kobanê'de tarihi bir direnişle bütün insanlık adına dur denildi. Yaşlı genç, kadın erkek binlerce insan bu vahşi karanlığa karşı bütün dünyaya umut olan bir direniş sergiledi. Bu direnişin ardından geriye yıkılmış, harap olmuş bir şehir kaldı. Kobanê'nin dostları, yoldaşları, sosyalist gençler Kobanê'yi yeniden inşa etmek için, ölüme karşı yaşamı çoğaltmak için, Kobanêli çocuklar yıkılmış evlerinin arasında birazcık da olsa mutlu olup sevinebilsinler diye, insanlığa umut olan bu kent gururla tekrar ayağa kalksın diye ülkenin dört bir yanından heybelerinde oyuncaklarla Kobanê'ye geçmek üzere Suruç'a geldiler. Fakat Kobanê'de direnişin çelik zırhına çarpan sinsi karanlık, halkların dayanışmasını kendi sarayına tehlike gören bir başka karanlığın yardımıyla otuz üç genç devrimci yüreği, pırıl pırıl otuz üç yoldaşımızı, kardeşimizi aramızdan aldı.

Kobanê'de direnenler ve bu direnişin yoldaşları hepimizi esir almaya çalışan karanlığı durdurmayı başardılar. Bu başarı karanlığı çıktığı yere kadar kovalayacak güç ve cesaretle devam ediyor. Suruç'ta sonsuzluğa nefes olan otuz üç genç yürek umudun ve halkların dayanışmasının sembolü olarak bugün diktatörlüğe, tekçiliğe, faşizme karşı direnişin en önünde bizimle beraberler. Belki heybelerindeki oyuncakları Kobanêli çocuklara ulaştıramadılar ama hayal ettikleri dünya o çocukların ellerinde büyüyor.

Sevgi ve minnetle...

HDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş

SÜRGÜN, ZULÜM ve ÖLÜM

Hogir'ın şahadetinde kuzenim Hasan, abim Uğur'un hayatını üç kelimeyle özetlemişti: Sürgün, zulüm ve ölüm...

Maalesef ki bu sözcükler, bu coğrafyada yaşayan birçok Kürt'ün ve diğer tüm halkların kaderlerinin ortak sözcükleriydi.

Hogir, 28 Şubat 1989'da Cizre'de dünyaya geldi. Ailenin yedi çocuğundan altıncısıydı, beyaz tenliydi. Dedem, babam ve halamın kırmızı tenli, sarı saçlı olmasından dolayı Cizre'de ailemiz Kürtçe "mala Hacı Emerê sor" (Kırmızı Hacı Ömer'in ailesi) veya "mala Hemede sor" (Kırmızı Mehmet'in ailesi) olarak tanınır. Zira Cizre'de her aile ya lakabıyla ya da özellikleriyle bilinir. Babam Cizre'de sevilip sayılan biridir. Cizre'ye, insanlarına olan sevgisi ve yurtsever kişiliğiyle herkesin saygısını kazanmayı başarmıştır. Hatta öyle ki Cizre'de sembol haline geldiği bile söylenebilir. Çoğu insan Cizre mevzu bahis olduğunda, birbirlerine muhakkak "Mala Hemedê sor'u tanır mısın?" diye sorar. Bu benim de başıma birçok kez gelmiştir. Bir defasında İstanbul otogardan Cizre'ye gitmek için bilet satın aldığımda, biletçi soyadımı görmüş olacak ki "Sen Hemedi sor'un nesi oluyorsun?" diye sormuştu. Otobüse bindiğimde ise ilk başta Türkçe konuşmamdan benim Cizre'ye memur olarak göreve gittiğimi sanan yanımdaki kişi, Cizreli olduğumu öğrenince de aynı soruyu yöneltmişti. Ben de Hemedê sor'un babam olduğunu söylemiştim. Bunun gibi pek çok durumla karşı karşıya kaldığım olmuştur. Ailemize böyle hitap edilir. Özkan ailesi, kalabalık ve geniş olmasına rağmen aşiret yapısı olmayan bir ailedir. Babam henüz 16 yaşındayken dedemle yerleşmişler Cizre'ye.

"Hogir" Kürtçe'de dost, arkadaş demektir. Babam 1988'de ticaret amacıyla Suudi Arabistan'a gitmiş, orada tanıştığı arkadaşlarının kendisine hediye ettiği, Xelil Xemgin'in 'Çîyayê

Sason' albümünü getirmişti. Xelil Xemgin; dengbejler gibi Kürt halkının duygu ve düşüncelerini şarkılarıyla dile getiren, sesi olan, hepimizin çok etkilendiği bir sanatçıydı. Kasedi de o dönemde elden ele dolaşmış tüm Cizre'ye yayılmıştı. Babam, albümdeki "Hogir" adlı parçadan etkilenerek kardeşime bu ismi vermişti. O dönemde Kürtçe isimlerin yazılması bir yana telaffuzu dahi büyük cesaret istiyordu. Hogir'ın doğumunu nüfusa kayıt etmeye gittiğinde, babam da devletin Kürt dili konusundaki bu sömürgeci politikasıyla karşı karşıya kalmıştı. Sistemin ceberut bürokrasisi bir babanın oğluna özgürce isim koymasına dahi izin vermiyordu. Bu sebepledir ki Hogir'ın adı kayıtlara telaffuzu yakın olan "Uğur" olarak geçirilmişti. 1990'da dünyaya gelen kardeşim Şervan'ın da adı yine aynı yasaktan dolayı "Şirin" olarak kayıt edildi.

Hogir'ın bebekliği '90'lar, Kürdistan'ın ağır bir uykudan uyanmaya başladığı, direnişin güçlendiği sert dönemlere denk gelir. '90 senesi farklı bir Newroz olacaktı; hiçbir bayramda görülmemiş bir coşkuyla hazırlanmıştı Botan. Hogir de annemin kucağında, ilk Newrozuna katılıyordu. Ben ise önceki dini bayramda, bayramlık bahanesiyle -aslında Newrozda giyebilme arzusuyla- babama gerilla kıyafeti aldırmıştım. Tüm bayram ziyaretlerimizde oldukça fazla ilgiyle karşılanmış hatta fazladan şeker toplamamı bile sağlamıştı kıyafetim. Büyük bir mutluluk vermişti bu durum bana. Cizre'de, küçücük çocukların bile dilinde "Apo" veya "Biji Serok Apo" sözleriyle yediden yetmişe herkes Newroza katılırdı. Newroz, biz Kürtler için özgür olmanın, inanmanın, direnmenin, var olmanın, bizi biz yapan o her şeyin aynı anda ifade bulmuş en güzel halidir, baharımızdır, yeniden ve yeniden doğmamızdır, hiç tükenmeden. O yıl ise halkın coşkusu ne kadar büyükse, devletin de acımasızlığı, tahammülsüzlüğü o kadar büyüktü. Devlet unsurları, kutlamalara saldırmış, insanların üzerine ateş açmıştı. Bu durum halkta öfke ve isyana sebep olmuş, serhildanlar şehirlerden köylere kadar dalga dalga yayılmıştı. Ölümlere, yaralanmalara rağmen insanlar kendilerine yağdırılan kurşunlara ellerinde taşlarla direniyorlardı. Herkesin aklında yüreğinde aynı sevdaydı; bağımsız Kürdistan, hiç

bitmeyecek bir hasret. Bugün de dahil, hayatım boyunca hiç öylesine büyük bir cesarete ve direnişe tanık olmadım.

'92 Newrozu da aynı atmosfer içinde gerçekleşmişti. Sabah erkenden mahallelerde toplanıp, coşku içinde şarkılar söyleyip halaylar çekiyorduk. O günlerden en çok anımsadığım, Cizre'de hepimizin dilindeki Hozan Dilgeş'in seslendirdiği iki şarkı; hala oralarda anlatılagelen iki destan... Biri Berivan'dı, Binevş Agal; partiye katılmış ilk Êzidi Kürt kadını. Berivan, yanılmıyorsam aslen Batmanlıdır fakat parti çalışmaları için belli bir dönem Cizre'de bulunur. Gittiği her evde misafiri olduğu her aileyi, tanıştığı herkesi kendine, duruşuna hayran bırakmayı başarmış, birçok kimsenin parti sempatizanı olmasını sağlamış bir kadındır. Sünni Cizre halkının Êzidilere ve de en çok da kadına bakış açısının değişmesinde onun katkısı oldukça fazladır. Bir polis baskınında bulunduğu evde, "Teslim ol" çağrılarına boyun eğmemiş ve son kurşununa kadar direnerek şehadete varmıştır. Bugün hala -özellikle de kadınlar- birçok insan onun mezarını ziyaret edip, dua okur, dileklerini diler. Ne büyük onurdur ki; Hogir'ı da Berivan'ın bulunduğu şehitlikte onun yanında toprağa verdik.

Hozan Dilgeş'in diğer şarkısı ise Mardin'in Bagok dağında yaşanmış bir çatışma ve orada kaybettiğimiz şehitler içindir. Düğünlerimizde, kutlamalarımızda hala en çok dinlediğimiz şarkılardır. O sabah da bu şarkıları dinleyerek, o moral ve coşkuyla hep beraber büyük yürüyüşle şehitliği ziyarete gittiğimizde helikopterlerden üzerimize biber gazı atılmıştı. Yine de kutlamalar için ısrarlıydık. Anma bitmiş, Newroza dair konuşmalar başlamıştı ki silah sesleri gelmeye başladı. Bir taraftan Cudi Mahallesinden gelen kitleye polis silahlarla saldırırken öte taraftan da Newroz bayramı için köylerden Cizre'ye gelmeye çalışan köylülere askerler saldırmıştı. Panzerlerden açılan ateş sonucu birçok kişi hayatını kaybetmiş, birçoğu da yaralanmıştı, daha sonra yerlerden çok fazla mermi, boş kovan toplamıştık. Konuşmalardan sonra Newroz alanına yürüyüşe geçtik. Caddeye çıkan sokağın başında üzerimize gaz bombaları atılmaya başlandı. Her yer silah sesleriydi, barikatlar yapılmış, gençler yerlerdeki gaz bombalarını alıp tekrar

polislere, askerlere atarak ilerlemeye çalışıyorlardı. Newroz alanına varmamız için caddeyi geçmemiz gerekiyordu. Uzun bir çatışmalı yürüyüşten sonra alana varabildik. Parti milislerinin çok fazla ölü ve yaralının olmasından dolayı kutlamaların yapılamayacağını söylemeleri üzerine bizler de evlerimize döndük. Yine de olaylar bitmemişti, bir hafta boyunca devam etti. Zırhlı araçlar, silahlı askerler tepelere konumlanmış, sokağa çıkana ateş edip, vuruyorlardı. İnsanlar evlerinden ölülerini, yaralılarını çıkaramıyorlardı. Şehirde birçok insanın öldüğü, çoğunun da yaralı olduğu haberleri geliyordu. Silah sesleri hiç dinmedi o günlerde.

1990'da gözaltına alınmış birinin, işkenceye dayanamayıp babam hakkında yalan beyanda bulunması üzerine ise babam gözaltına alındı. 7 gün işkence edildikten sonra Cizre Cezaevine getirildi. Babamı ziyarete gittiğimde onu yara bere içinde görmek bana çok dokunmuştu, kendimi tutamayıp ağlamıştım. O zamanki avukatımız rahmetli Orhan Doğan'ın itirazı üzerine 14 gün sonra babamı serbest bıraktılar. Cezaevinden çıkartılmış olsa da yine de hiçbir zaman rahat bırakmayacaklardı, polislerin tehditleri, tacizleri devam edecekti daha sonra.

O dönem babam yakın bir arkadaşıyla Cizre girişindeki Nusaybin caddesinde kahvehane açmıştı, beraber orayı işletiyorlardı. Bir akşam çatışma çıkmış sonrasında ise panzerlerden, zırhlı araçlardan evlere, iş yerlerine sabaha kadar rastgele ateş edilmişti. Sabah babamla kahvehaneye açmaya gittiğimizde mermilerin kilide isabet etmiş olmasından dolayı kapıyı açamamış, kırmak zorunda kalmıştık. İçeri girdiğimizde ise her yer tarumar olmuştu, şans eseri tüp hariç bütün her şey delik deşikti. Cadde üzerinde yol kontrolü yapan polisler ise araçları durdurup şoförlerden zorla para alıyorlardı. Hatta öyle ki bir köy minibüsünü durdurup köylülerden yumurta ve benzeri şeyler dahi almışlardı. Babam bu duruma tahammül edemeyip tepki gösterince de polislerle tartışma yaşamıştı. Sonrasında ise komiser gelmiş babamla konuşup anlaşmaya çalışmıştı. Yine benzer bir tartışmayı da sonraki günlerde yaşadık. Diğer meslektaşlarına nazaran iyi niyetli olduklarını

göstermeye çalışan bazı polisler müşteri olarak kahvehaneye gelmiş, otururlarken de topladıkları paralardan bana bahşiş vermek istemişlerdi. Babam parayı elimden alıp "Sizin haram paranızı istemiyoruz" diyerek, onlara doğru fırlatmıştı. Komiser özür dileyerek babamla anlaşmaya çalışsa da nafileydi. Sonrasında benim araya girmemle durum biraz sakinleşti. Hiç anlamadığım bir şekilde, komiserin babamı sevdiğini biliyordum. Sonraki gün sabah erkenden gelmiş, selam vererek babama nasıl olduğunu sormuştu. Babam ise "Nasıl olabiliriz ki? Allah bize düşmanın da nağmerdini vermiş, siz adam mısınız?" dedi, çok sinirliydi. Komiser "Biz de sizin gibiyiz, ne yapabiliriz ki, geçmiş olsun" dediğinde ise babam; "Siz bizim gibi değilsiniz. Sizin silahınız var bizim yok, sizin çocuklarınız güvende bizim değil" demişti. Komiser sürekli alttan alıyordu; "Biz aramızda sana televizyon, dolap alırız" dedi. Babam daha çok sinirlenmiş; "Halktan gasp ettiğiniz paralarla mı alacaksınız?" diye sormuştu. Babam polislerin yaşattıkları karşısında susmuyordu asla. Fakat diğerleri komiser gibi alttan almazdı, korkuyordum. Birkaç gün sonra özel harekât timleri kahvehaneye girdi, herkesi yere yatırıp babama da yatmasını söylediler. Babamın karşı koymasıyla üzerine yürüdüler. Ardından komiser gelmiş, araya girmiş, özel harekât timleriyle onun arasında arbede çıkmıştı. "Tekrar geleceğiz" diyerek, kahvehaneyi terk ettiler. Çıkarlarken aralarından birinin tezgâhın altına bir şey bıraktığını gördüm. Durumu hemen babama söyledim. Gidip baktığımızda bir avuç mermi bulduk ve komiser de içerideydi, mermileri o aldı. Hep beraber bekledik biz de. Bir süre sonra tekrar gelip doğrudan tezgâha yöneldiler. Komiser ne aradıklarını sorduğunda; ihbar aldıklarını, kaçak elektrik kullanımı olduğunu söylediler. Komiser ise sayacı işaret ederek; "Neresi kaçak? Yoksa bunları mı arıyorsunuz?" dedi elinde mermilerle. Özel harekatçılar kısa bir atışmadan sonra çekip gitmek zorunda kalmıştı.

Cizre'de '90'lar; neredeyse herkesin evinin altına bodrum yaptırdığı zamanlardı; sığınmak, çocuklarını korumak için. Biz de yaptırmıştık. Çatışmalar çıktığında top sesleri,

silah sesleri yeri göğü inletirdi, deprem gibiydi. Hogir annemin kucağındaydı, kardeşlerim küçüktü, korkuyorlardı, ağlıyorlardı... Ben bodruma tahammül edemezdim. Su, tuvalet bahanesiyle çıkıp olanı biteni anlamaya çalışırdım. Sabah kalktığımızda mermi isabet etmeyen damın, duvarın kalmamış olduğunu görürdük. Herkes eşini dostunu arar, iyi olup olmadıklarım yoklardı. Daha doğrusu ölümü, öldürülenleri yokluyorduk. Yaşamımız ellerimizden alınıp çalınabiliyordu, tek bir an yetiyordu günün bazılarımıza hiç doğmamasına. Sonrası; sonrası meşrulaştırılmış bir karanlık... Böylesine bir sabaha uyandığımızda bir evin bodrumuna top mermisi isabet etmişti. Aynı aileden yedi kişi hayatını kaybetmişti, tarif edilmez bir acıydı. Savaş başka neydi ki? Bodrumlarda ağlayan çocuklardan, duvarlardaki deliklerden, nefessiz bırakan top mermilerinden başka neydi savaş?! Tüm bunlar yetmiyormuş gibi bir de JİTEM, diğer adıyla kontrgerilla şebekelerinin her gün işledikleri cinayetler vardı. Bir sabah babam iş yerinde çiçeklerine bakarken, beyaz bir Toros'un bizi izlediğini fark edip babama söyledim. Babam önüme bakmamı, onlara bakmamamı söyledi. Biraz sonra arabadan biri inip babama doğru geldi ve arkalarından gelen panzere binmesini söyledi. Panzerden iki kişi inip babamı alıp götürdü. Yan taraftaki oto lastikçi komşumuz, arabadakilerden birini tanıdığını, akrabaları olduğunu söyledi. Aklıma hemen babası; Osman Amca geldi. "O zaman senin de babanı alacaklar" dedim. Araçtaki akrabası olduğu için babasını yakalatmayacağını söylüyordu, inanmamıştı. Biz tartışırken Toros, onların oturduğu sokağa doğru ilerlemiş, sokağın başında park etmiş kamyondan dolayı henüz evlerine varamamıştı. Babasına haber vermesini ne kadar söylesem de bunu ciddiye almadığından, ben koşarak evlerine gittim. Vardığımda ise beyaz Toros çoktan evlerinin önüne gelmiş, polisler Osman Amcayı pijamalarıyla evinden çıkarıyorlardı; panzere doğru götürdüler. N. Nas diye bir itirafçı teslim olmuş, Cizre de dahil olmak üzere birçok yerde birçok kişn hakkında ifade verip, tutuklanmalarına sebep olmuştu. Akşam haberlerinde; "Cizre'de 11 terörist yakalandığı ve üzerlerinde silah da dahil birçok mühimmat yakalandığı"

haberi geçiyordu. Oysa Osman Amca, üzerinde bir tek pijamasıyla alınmıştı, babam gözlerimin önünde götürülmüştü; hiçbir şeyleri olmadığı halde. Babamdan uzun süre haber alamadık, tedirgindik. Bir ay boyunca işkence gördü, hatta ondan bir haber alma umuduyla emniyete giden dedemi de alıp yaşına başına bakmadan ona da işkence yapmışlardı. Babam mahkemeye çıkarıldığında PKK'ye yardım ve yataklıktan tutuklanmasına karar verildi.

1993 Elazığ Kapalı Cezaevi ve Sürgünler

Babamla beraber 5 kişi Elazığ E Tipi Kapalı Cezaevine sevk edildi. Davasını birkaç avukat aldı, bunlardan biri de Tahir Elçi'ydi. Bundan sonrası için artık zor günler bizi bekliyordu. Sık sık eve polisler baskın yapacak, etrafı dağıtıp hakaretler ederek gideceklerdi. Birçok dostumuz bizden uzak

duracak, varlıklı bir ailenin içinde bizler yokluk yaşayacaktık. Ben, babamın bir arkadaşının fırınında çırak olarak çalışmaya başlamıştım. Annem ise beslediği tavukların yumurtalarını satarak bize bakmaya çalışıyordu. Geçinmek zordu, çoğu zaman çay ve ekmekti kahvaltımız. Buna rağmen annem hiçbir zaman kimseden yardım kabul etmedi. Şimdi düşününce, annemle de babamla da gurur duyuyorum. Özellikle de annemin yaptığı fedakârlığı, ne kadar dik ve onurlu durduğunu hayatım boyunca unutamam. Yakın akrabalarımızdan neredeyse hiçbiri bizi arayıp sormamasına rağmen annem, soranlara onların bize çok büyük destek olduklarını, yardıma ihtiyacımız olmadığını anlatırdı. Bu yaşımıza kadar kimseye muhtaç etmedikleri gibi kimseye de minnet ettirmediler.

Babam ne zaman duruşmaya çıksa itirafçı gelmediği için duruşma erteleniyordu. Bu böyle 11 ay devam etti. Nihayet son duruşmada itirafçının gelip beyanını değiştirmesiyle beraber babam tahliye edildi. Elazığ'dan, Cizre'ye döndüğünde ise yurtsever insanlara karşı kontrgerilla faaliyetleri başlamıştı; insanları alıp ya gözaltında kaybediyorlardı ya da sokak ortasında infaz ediyorlardı. Babamı da tekrar gözaltına alıp ölümle tehdit etmeleri üzerine, biraz da dedemin ısrarıyla babam Cizre'yi terk etmek zorunda kaldı. İstanbul'a gidip inşaatlarda çalışmaya başladı. Onun yokluğunda, polisler hala evimize geliyor, onu sorup ortalığı darmadağın ettikten sonra gidiyorlardı. Bu dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı. Babamdan sonra bize de sürgün yolu görünmesiyle, amcam bizi Hogir'ın hayatında bir dönüm noktası olacak Mersin'e götürdü. Teyzemin de Cizre'den göç ettiğinde yerleştiği, dedemin müstakil bir evi vardı orada. Biz de onların yanına yerleştik ve dört aile beraber yaşamaya başladık. Hogir ise halasının çocuklarıyla oynayarak büyüyordu. Mersin'i ailece sevmiştik; bir tarafta tarlalar, portakal bahçeleri öte tarafta modern bir şehir. Biz de artık orada bir ev kiralamaya karar verdik. Babam İstanbul'dan geldiğinde birkaç ev bulduk. Bir tanesi için tam ev sahibiyle anlaşacaktık ki adam aniden vazgeçti. Şaşırmış, anlam verememiştik. Sonradan öğrendik akrabalarımızdan biri ev sahibine gidip bizim terörist olduğumuzu ve

bize ev vermemesini söylemişti. Üstelik bunu yapan sevdiğimiz biriydi. Öğrendiğimizde babam Mersin'de kalmaktan vazgeçti, aceleyle bir araç tutup eşyalarımızı yükledik ve otogara gittik. Biz Cizre'ye döndük, o ise İstanbul'a. Hogir o zaman daha 4 yaşındaydı. Cizre'ye döndüğümüzde ise değişen hiçbir şey yoktu, orada da kalamazdık artık.

İstanbul

İstanbul'a ilk yerleştiğimizde sorduğum, sorguladığım ve yaşadığım en büyük kaygımdı asimilasyon. Bu kalabalık kente alışmak, kaybolmamak, biz kalabilmek zordu. Cizre ne kadar katıksız ve safsa, İstanbul da o kadar karmaşık ve çoktu. Evet, her şey burada çoktu, insanlar çoktu, binalar çoktu, arabalar çoktu, sesler çoktu, renkler çoktu, kültürler çoktu... Sanki bıraksan kendini deli bir nehrin akışına kapılıp gidecek gibi oluyordu insan. Bizden önce gelen ailelerin çocukları çoktan yoz bir yaşama kapılmışlardı bile. Türkçe konuşmaktan kendi dillerini dahi unutmuşlardı. Ben ise bütün bunların karşısında nasıl durulur, onu düşünüyordum. Azadiya Welat gazetesinden bir arkadaşla durumu istişare ettiğimizde, bunun birçok kişinin kaygısı olduğunu gördüm. "Peki, sen Kürtçe biliyor musun?" diye sordu. "Elbette biliyorum, benim gibi bir Cizreli bilmeyecek de kim bilecek" demiştim. Arkadaşım, boş bir kâğıt uzattı ve söylediklerini yazmamı istedi. Yazdım da tabi kendimce bildiğim kadarını. Fakat kâğıda döktüğümü okumamı istediğinde, okuyamadım. Bana "Evet Kürtçe konuşmayı biliyorsun fakat sen de okuma-yazmayı bilmiyorsun ve bu anadilimiz için büyük bir eksiklik, asimilasyonun ilk ve en temel aşaması" dedi. O günden sonra Azadiya Welatta, Mazlum Doğan adıyla çalışan ve aslen Maraşlı olan bu arkadaşımın verdiği Kürtçe derslere katılmaya başladım. Öyle ki, "Li vé malé axiftina bi Tirkî qedexe ye" (Bu evde Türkçe konuşmak yasaktır) yazan bir tabela bile yaptırmıştım eve asmak için. Uğur da diğer tüm kardeşlerim de Kürtçe konuşmakta zorlanıyorlardı. Ben de onlara okumaları için Azadiya Welat, Nübihar, Jiyana Rewşen gibi Kürtçe gazete ve dergiler

getiriyordum. Aslında ben de oldukça zorlanıyordum fakat okumakta da okutmakta da ısrarcıydım. Bazen çocuklara fazla baskı yapıyordum, Türkçe konuşurlarsa dayak yiyeceklerini söylediğim bile oluyordu. Bu da evde annemle babamın tepkisine sebep oluyordu. Belki biraz sert ve baskıcı bir tutumdu ama sonrasında bu tutumun kazanımlarını Uğur'dan dinledim. Bir sohbetimiz sırasında bana; "Abi sana minnettarım, eğer bu kadar ısrarcı davranmasaydın belki bugün Kürtçe konuşamayacaktık" demişti. Uğur'un Kürtçe konuşması, çok hoşuma giderdi. En çok da "wîî" deyişini hiç unutmayacağım, çok güzel konuşurdu. Türkçe "eyvah" sözüne denk gelse de aslında tam karşılamıyor. Konuşurken "e" sesini çok kullanır, duraksardı, özellikle heyecanlandığında bunu çok yapardı. Onu ilk defa dinleyenler kekeme olduğunu bile düşünebiliyorlardı. Sonra anneme Kürtçe "yadê" yerine "anne" veya "enne" derdi, babama da "yabo" yerine "baba" ya da "bebe" derdi. Babam bazen ona; "Gel oğlum sen daha bebeksin, sana süt verelim" derdi. Babamla beraber onunla dalga geçerdik.

Sema Yüce'yi Ziyaret

Sultanbeyli HADEP'te gençlik komisyonunda yer alıyordum. Bir akşam arkadaşlar Çanakkale Cezaevi'nden 21 Mart 1998 Nevroz günü bedenini ateşe veren PKK üyesi Sema Yüce'nin (Serhildan) hastaneye getirildiğini, fiziki durumunun iyi olmadığını, gençlik komisyonu olarak yalnız bırakmamak için arkadaşların düzenli olarak ziyaret etmesi gerektiğini ve bunun için il yönetiminin bir komisyon oluşturduğunu konuşuyordu. Ertesi gün pazar gününe denk

Uğur Özkan
17 Haziran 2013 · Samandıra

Kürt kadının onurlu mücadelesini yücelten SEMA YÜCEyi saygıyla anıyor kavganın bitmediğini her alanda devam edeceğini bağlılık yenini barikatlarda dağlarda köylerde meydanlarda bir kez daha dile getiriyoruz.
Şehit namirin . jin jiyan azadi

Beğen · Yorum Yap · Paylaş

geliyordu. O dönem yoğun bir çalışma içindeydik, deyim yerinde ise başımızı kaşıyacak zaman yoktu. Oradaki gözler bana dönmüştü. Heval Zana, "Özcan heval, Süleyman bu görev senin artık" dedi. Bu benim için şerefti, "Zana heval benim için şereftir" dedim. Heval Zana "O zaman il ile irtibata geç, bir kadın arkadaşla beraber gidin" dedi. Bütün arkadaşlar çeşitli görevler alarak birbirimize "Serkeftin" dedik ve ilçe binasından ayrıldık. Sabah erken kalktım, pazar günü olduğu için evde herkes uyuyordu. Evdekileri uyandırmamak için sessizce çıkmayı düşünüyordum fakat önce annem, sonra Uğur fark etti beni. Annem; "Sabah sabah nereye gidiyorsun?" diye sorunca, "İşim var" dedim. Uğur; "Abi beni de götür" diye tutturdu. Uğur küçüktü, daha 9 yaşındaydı. Aslında genelde sabah geç uyanan biriydi. "Ne oldu Uğur, sen bu saatte uyanmazdın" dedim. "Abi belli ki sen bir yere gideceksin, dün gece fark ettim çok heyecanlıydın. Ne olur, beni de götür" diyordu. Götürmemek için hastaneye gitmeyi bahane edince, annem araya girdi; "Pepu ne işin var hastanede?" Acelem olmasına rağmen annem arkamdan evi ayağa kaldırmasın diye başladım anlatmaya. Annem; "Ben de geleyim" demez mi! Bu sefer de annemi ikna etmek zorunda kaldım. Uğur'a döndüm, "Beş dakikan var, beş dakikada hazır olmasan ve biri daha uyanırsa seni götürmem giderim" dedim. Ve Uğur'la evden ayrıldık. Caize arkadaşla buluştuk, daha sonra Sarıgazi'den dört arkadaşla buluşup gittik. Hastanede arkadaşlar karşıladı bizi. İstanbul genelinden birçok

arkadaş gelmişti. Görevli kadın arkadaş Sema Hevalin son durumunu anlatıyordu. Vücudun büyük bir kısmının, -yüzde yetmiş gibi- yandığını anlatıyordu ki Uğur'u fark etti. "Bu heval de kim?" dedi. Ben; "Heval kusura bakma, sabah evde peşime takıldı. İkna edemedim, evdekileri uyandırmasın diye getirmek zorunda kaldım" dedim. Kadın arkadaş, "Yok heval iyi yaptın" diyerek eğilip Uğur'un yanaklarını sıkıp; "Yanaklara bak al al" dedi. Kürtçe Uğur'a "Heval adın ne (navê te çîye)?" diye sordu. Uğur utangaçtı, konuşmuyordu. "Hogir" dedim. "Aa Hogir, öyle mi?" Uğur kafayı salladı. Kadın arkadaş Uğur'a "Sen şehit Hogir mısın?" diye sordu, Uğur'dan çıt yok. "Heval Hogir Kürtçe bilmiyor mu?" diye sordu. Ben "Bilmez mi" dedim. Gittikçe kalabalıklaşıyorduk, görevli kadın arkadaş; "Bugün beklediğimizden fazla yoğunluk var, bu nedenle kadın arkadaşlara pozitif ayrımcılık yapacağız ve ziyarete kadın arkadaşlar alınacak" dedi, erkek arkadaşların daha sonra ya da başka bir gün ziyaret için gelebileceklerini söyledi. Ben; "Bu kadar yolu boşuna mı geldim heval" diye sitem ederken, görevli arkadaş Uğur'un elinden tutarak "Gel heval Hogir" dedi ve yanına kadın arkadaşlardan birkaçını da alarak gittiler. Biz de arkadaşlarla beraber bir kafeteryaya geçip oturduk. Bir süre sonra Caize arkadaşın da içlerinde olduğu kadın arkadaşlar içeriden geldiler fakat yanlarında Uğur yoktu. Uğur'u sorduğumda, "İyi ki getirmişsin heval, Sema yoldaş Uğur'u gördüğünde çok sevindi" dediler. Biz sohbet ederken Uğur kadın arkadaşlarla birlikte geldi. Dönerken ilçe binasına uğradık, arkadaşlar etrafımıza toplanmışlardı. Bana Sema yoldaşı soruyorlardı. "Ben kendisini göremedim, Caize arkadaşla Uğur gördü" dedim. Caize arkadaş ve Hogir, Sema yoldaşı anlatıyorlardı. Akşam Hogir'la eve dönüyorduk, "Abi, Sema abla ölecek mi?" diye sordu. "Sen gördün Uğur, bilmiyorum ki" dedim. "Abi beni götüren ablalar öyle konuşuyordu, inşallah ölmez abi" diyordu. "İnşallah uğur inşallah" dedim. Tam eve yaklaşmıştım ki Hogir, "Abi bir şey daha sorabilir miyim?" dedi. "Sor sor, başımın etini yedin sora sora." "Ağabey niye herkes bana şehid Hogir diyor?" "Sen şehitlerin ismini taşıyorsun, ondan sana şehid Hogir di-

yorlar, bundan dolayı isminle gurur duymalısın." Hogir bu sözlerime çok sevinmişti, yürürken kasıla kasıla yürüyordu artık.

Çok geçmeden Heval Sema, Haziran 1998'de hastanede hayatını kaybetti. Sema yoldaşın cenazesini doğduğu topraklara, Kürdistan'a uğurladık, şehadeti hepimizi çok üzmüştü. Bu durumu Hogir'den saklıyordum fakat birkaç gün sonra evde Özgür Gündem gazetesini okurken öğrenmiş. Akşam eve geldiğimde "Abi Sema Abla öldü değil mi?" diye sordu."Sen nerden duydun Hogir?" dedim. "Senin getirdiğin gazetede okudum" dediğinde "Evet" dedim. Heval Sema'nın şehadeti, Uğur'u da etkilemişti. Bir sabah ben uyurken, Uğur uyandırdı beni; "Abi abi, kalk kalk bu gece rüyamda Sema ablayı gördüm onunla beraber cennete gidiyorduk" diyerek, anlatıyor da anlatıyordu." Uğur" dedim, "Rüya değil de film maşallah." "Abi vallahi doğru söylüyorum" diyordu. "Tamam, Uğur tamam" dedim. Ona inanmadığımı düşünmüştü.

Sema yoldaşın şehadetinden altı yedi ay geçmişti ki bir köylümüz bize misafir gelmişti; eski PKK'lilerden Musa Turan. Musa Turan komutan AGİT (Mahsum Korkmaz) ile tanışmış ve onunla 15 Ağustos 1986'da Eruh baskınına katılmış daha sonra da yakalanıp yıllarca hapishanede yatmıştı. Cezaevinde kansere yakalanınca iyileşme şansı olmadığından tahliye edilmişti. Birçok kişinin evinde misafir etmek istediği Musa Turan, babamı çok sevdiğinden bir süre bizde kalmıştı. Heval Musa, bizlere moral kaynağı olmuştu, evde misafir eksik olmuyor, sohbetler gece geç saatlere kadar sürüyordu. Biz bize kaldığımızda gelişen süreç hakkında sohbet ediyorduk. Sohbetten arta kalan zamanlarda Hogir ve Şervan ile ilgilenip onlara çeşitli hikayeler anlatıyordu. Getirdiğim Özgür Halk dergisinde, Sema Yüce'nin resminin olduğu ve onun mücadelesini anlatan bir sayfayı fark etti. Sayfayı okurken bizim Hogir; "Musa Amca ben onu tanıyorum" dedi. Heval Musa; "Sen nerden tanıyorsun Hogir" dedi. Ben araya girerek; "Hastanede ziyarete gitmiştik, benim görme şansım olmadı. Ama o gördü" dediğimde, öyle bir sevinmişti ki Hogir'a; "Gel, senin o gözlerinden öpeyim" dedi ve Hogir'dan yanma oturup

anlatmasını istedi. Hogir da anlattı, rüyasından bile bahsetti. Heval Musa çok sevmişti Hogir'ı, "Büyünce büyük adam olacaksın heval Hogir. Oku ama mutlaka okumalısın" diyordu. Heval Musa Turan, gittiği Adana' da hayatını kaybetti. Hogir daha çocukluğunda böyle yiğit yoldaşlara yoldaş olmuştu. Yurtseverliğin, devrimciliğin mayasını daha çocuk yaşta kazanmış ve bunu hayatının sonuna kadar da taşıyacaktı.

UĞUR'UN ÇOCUKLUĞU

Uğur, her çocuk gibi ağlayan, gülen, koşan, oyun oynamayı seven, sıradan bir çocuktu. Onun dünyaya geldiği Cizre'de ailelerin çok çocuklu olması, aynı yaşta arkadaşlar edinmek için ayrı bir şanstı. Mahalle ve sokaklar çocuklarla capcanlı, cıvıl cıvıldı, özelikle de oturduğumuz mahalle. Uğur'un beş senesini geçirdiği Cizre'de, çocukluk yıllarını mutlu yaşadığına inanıyorum. Aslında onun çocukluğunu iki kısma ayırabiliriz. Birincisi; Cizre'de yaşadığı çocukluğu, ikincisi ise; Mersin ve İstanbul'da yaşadığı dönemlerdir. Cizre'de evimi-

zin önünde küçük bir bahçemiz, bahçede babamın yetiştirdiği meyve ağaçları ve sebze fideleri vardı. Toprağı daha çok kumluydu. Uğur'u ayakkabısı olduğu halde bahçede yalınayak gezerken bulurdum. Tombul tombul yanakları, uzun saçları vardı, güler yüzlü, neşeli mi neşeliydi. Onu ilk görenler de kız mı erkek mi diye sorardı. Bahçede annemin beslediği tavukların ardından koştuğu günlerdi. Bir sohbetimizde; "Abi Cizre'deki çocukluğumu hayal meyal hatırlıyorum ama bana şemamok aldığını çok iyi hatırlıyorum" demişti. Babam ticaretle uğraşıyordu, çoğu zaman evde bulunmazdı; Kuzey Kıbrıs, Güney Kürdistan ve Suriye Kürdistan'ına gidip gelirdi. Bu yüzden de evin bir büyüğü olarak kardeşlerimle ilgilenmek bana düşerdi. Şemamok; Türkçe ismi ile "bostan gülü", limon büyüklüğünde hoş kokulu güzel mi güzel bir kavun türü. Uğur şemamokla oynamayı, koklamayı çok severdi, unutmamıştı. Çocukluğuna dair unutmadığı bir diğer sevdiği şey ise halka tatlısıydı. Cizre'de 14 -15 yaşında çocuklar harçlığını çıkarmak için sabahın erken saatlerinde, başlarının üstünde tepsi, halka tatlı satarlardı. Cizre deyimiyle; "Datli sabah satıcının datli dubeli nidası" ile çocuklar sokağa koşardı. Uğur onun datli yediğini hatırladığını söylemişti. "Ben de çocukken satmıştım, hatırlıyor musun benim sattığımı" diye sorduğumda; "Yok abi hatırlamıyorum" demişti.

Cizre'nin sokakları, çocuklarına oyun dolu bir dünyaydı.

Hatta yazların çok sıcak geçmesinden dolayı sıcak suyla yıkanmayı sevmeyen çocukları evden kaçmak için sokaklarda çıplak koşarken dahi görebilirdiniz. İstanbul'a geldiğimizde yarı bodrum bir ev kiralamıştık ve evde çocukların oyun oynama alanı kısıtlıydı. Uğur, kardeşi Şervan'la evde oyuncaklarla oynamayı severdi. Daha küçükken sevdiği oyunlardan biri puzzle idi. Okula başladığında ise satranç oynamayı öğrenmişti. Bunların dışında faytona binmeyi ve yüzmeyi çok severdi.

Ben HADEP'te gençlik komisyonunda sorumluluk aldığım dönemde bir taraftan da evin geçimini sağlamak için bir kumaş işinde çalışıyordum. Yoğun tempodan dolayı Uğur ve Şirin'e zaman ayıramıyordum. Beni göremediklerinden şikayet ediyorlardı sık sık. Her defa hafta sonu onları hayvanat bahçesine götüreceğim diye söz veriyordum ama yoğun tempodan dolayı sözümü tutamıyordum. Bir hafta sonu parti kongresi olmasına rağmen arkadaşlardan izin alarak Uğur'la Şirin'i Gülhane Parkındaki hayvanat bahçesine götürdüm. O gün çok güzel bir gün geçirmiştik, ikisi de çok sevinmişti, hele Uğur'u hayvanat bahçesinden nerdeyse zorla çıkarmıştım. Bir de Eminönü'nde camiinin girişindeki güvercinlere yem verip resim çektirmiştik, şipşak dedikleri bir fotoğrafçıdan. Fotoğrafçı çekerken güvercinler havalanıyor, resimde yüzlerimiz çıkmıyordu, kaç tane çektiyse hep aynı oldu. En son bir tanesini kabul ettik, onda da güvercin Şirin'in yüz hizasına denk gelmiş, fotoğrafta yüzü çıkmamıştı. Akşam da pastaneye gitmiş, Uğur, "Ağabey bir daha şu devrimcilere

gitmeyelim sonra aç kalıyoruz" demişti. Onları etkinliklere götürdüğümde kitap, kaset vs. bir şeyler alıyordum, akşam dönüşte üzerimde para kalmıyordu. Şaşırmıştım, bilmeden onları ihmal ettiğimi fark ettim. Onlar ise utandıklarından acıktıklarını bile söylemezlerdi. O günden sonra kardeşlerime daha çok zaman ayırmaya karar verdim. Sonraki günlerde, Adalar'a denize götürdüm, faytona bindirmiştim; ikisi de çok sevinmişlerdi.

Mahallede bütün komşularımız pırıl pırıl Anadolu insanlarıdır. Ama içlerinden birkaç komşumuzla bir aile gibiyiz. Bunlardan biri de Polat ailesi; mütevazi, dindar, sıcak kanlı insanlar. Yaşlı da bir dedemiz var, çocukları çok seven. Genelde cebinden şeker eksik etmez, Uğur ve kardeşlerim Cizre'den küçükken ayrıldıkları için dedelerini görmemişlerdi, o yüzden dedeyi çok sever, onu mahallede gördüklerinde koşar ellerini öperlerdi. Dede babama, "Çok güzel pırıl pırıl çocuk

yetiştirmişsin, bu üç kafadarları yanıma gönder de onlara kuran öğreteyim" der, babam da dedeyi çok severdi. Babam Emin, Uğur, Şirin'i kuran öğrenmek için sabahları ve hafta sonu dedenin yanına gönderirdi. Dedemiz kardeşlerime ders vermeye başladıktan sonra üç kafadara üç ayrı lakap koymuştu. M. Emin'e "hoş kafa", Uğur'a "taş kafa", Şirin için de "boş kafa" der ve babamla da paylaşmıştı. Dede çok sevmişti bu üç kafadarı, torunlarından ayırmazdı.

İlkokul Yıllarında Uğur

İstanbul'da Uğur ve kardeşleri, ilköğretimi Sultanbeyli Mevlana okulunda okudular. Uğur derslerinde pek başarılı değildi fakat yine de onun o sempatik, dürüst hallerinden dolayı öğretmenleri onu çok severdi. Babam ne zaman onun veli toplantısına katılsa, öğretmenlerinin Uğur hakkındaki konuşmaları onu çok mutlu ederdi. Onun mutlaka okuyacağını, üniversiteyi de bitireceğini umut ederdik. Babam kızlarının da okumasını hep çok istemiştir ve bunun için çok çabalamamıza rağmen Uğur'un büyük ablası, biz daha Cizre'deyken ilkokulda öğrenimini bıraktı, gitmek istemedi. Benden iki yaş küçüktü, benden bir yıl sonra başladı okula ve okumasını çok istediğimiz halde üçüncü sınıfa kadar devam etti. Diğer ablası Hatice ise çalışkan ve zekiydi. Ne kadar ısrar ettiysek de o da ilkokula kadar okudu. Ablası Salime de diğer ablaları gibi oku-

madı. Ben ortaokulu Cizre'de okudum fakat İstanbul'a geldiğimizde maddi olanaksızlıklardan dolayı devam edemedim. Kardeşlerimin hepsi çok küçüktü ve benim çalışmam gerekiyordu. Abisi Mehmet Emin tüm imkansızlıklara rağmen okulunda başarılıydı fakat liseye başladığında derslerde başarısını devam ettirmedi, üstelik eskiye nazaran daha iyi imkanlarda okula gidiyordu, yine de okulunu bıraktı. Uğur okula giderken kardeşi Şirin'e de göz kulak olmasını tembih ederdik. Uğur ne kadar arkadaşları içinde sevilen, hoşsohbet biriyse, Şirin de o kadar anlaşması zor, kavgacı bir çocuktu. Akşamları okuldan geldiklerinde Uğur durmadan onu şikayet ederdi. Hatta bir defasında Uğur ve arkadaşları şakalaşırken, Şirin uzaktan onların kavga ettiğini sanmış ve onların arasına hızla dalarak hepsini darp etmiş. Böylesine tez canlıydı. Uğur sürekli sitem ediyordu, Şirin yüzünden arkadaşlarının ona yaklaşmaya korktuklarını söylerdi. Uğur'un Şirin'i koruması gerekirken, Şirin onu korumasına almıştı. Artık sabahları onlar okula giderken dalga geçiyorduk, "Şirin abine göz kulak ol" diye.

Uğur'un Lise Yılları

İlköğretimden mezun olduklarında, Şirin'in puanları düşük olduğu için liseye kaydını yaptıramadık, Uğur'u ise kıl payı Pendik'teki Kurtköy Ticaret Meslek Lisesine 2004'te kaydettirdik. Lisede okuduğu yıllarda aynı zamanda stajı için muhasebe yerinde çalışıyordu. O dönemlerde sol yayın yapan bir radyo çevresiyle, yeni arkadaşlarla tanışmıştı. Uğur, özgün müzik dinlemeyi, Kürdistan ve sol düşünce üzerine kitaplar okumayı seven biriydi. Kürt özgürlük mücadelesine ve önderliğine hayranlığıyla tam bir sempatizandı. Katıldığı etkinlikler hep bununla ilgili olur, sorduğu sorular, merak ettiği konular hep bu yönde olurdu. Ben ise derslerine ağırlık vermesini, bunları en azından şimdilik ikinci planda bırakmasını söylerdim. Uğur'un beni kendine örnek aldığını ve yakından takip ettiğini biliyordum. Ne söylesem de işe yaramayacaktı bu yüzden ben de onun ilgisini çekmesi için ona bilimsel dergiler almaya karar verdim. Bir süre sonra bu konuda başarılı

olduğumuz bile söylenebilir zira dergiler işe yaramıştı. Fakat çok sonradan fark ettim ki bilimsel diye aldığım dergiler fazlasıyla popüler kültüre hizmet ediyormuş. Ben içeriğini okumadan ona veriyordum ve onun okuması için ısrar ediyordum, dolayısıyla bu durumun geç farkına vardım.

Uğur bilgisini sadece teoride bırakmayan, pratikte de hayatına uygulayan bir çocuk oldu her zaman. Stajyer olarak çalıştığı yerde iş arkadaşlarına kendini sevdirmişti. Patron-işçi arasında var olan haksızlıkları, çelişkileri ve aslında olması gerekeni anlatarak birçok arkadaşını örgütlemişti. Bunlar daha o dönemde Uğur'un işçi sınıfına olan ilgisinin göstergesiydi. Özgür Radyo'ya destek olmak ve orada çalışan arkadaşlarına yardımcı olmak için patronuna gitmiş ve radyoya reklam vermesi için ricada bulunmuştu. Patronu da reklam yerine, sekreterine Uğur'a bir miktar para verilmesini söylemişti. Bana bunu anlattığında oldukça sinirlenmişti ve parayı iade edeceğini söylemişti. Ben de onun bu konuda yan-

lış düşündüğünü aslında patronunun verdiği paranın radyoya destek olacağını anlattım. İkna olduktan sonra parayı radyoda çalışan arkadaşlarına götürdü.

İyi bir özgün müzik dinleyicisiydi. O da benim gibi sıkı bir Ahmet Kaya hayranıydı. Bazen onu kızdırmak için "Bırak artık şu Yorgun Demokratı" diye takılırdım. "Abi kalbin öyle demiyor, sen benden daha çok hayransın biliyorum" derdi. Ahmet Kaya'nın vefatında askerdeydim. Annemle telefonda konuşurken telefonu Uğur almış; "Abi sana kötü bir haberim var" demişti, sesinin nasıl titrediğini hala hatırlıyorum.

Uğur'la birçok ortak noktamız olmasına, ondan yaşça büyük olmama rağmen, onun yanında eksik kalıyordum. Onu anlamakta hep geç kalıyordum. Ondan beklemediğim bir olgunlukla hep şaşırtırdı beni. Doğaya, insana, hayata bakış açısı toplumunkinden çok farklıydı. Sevgi doluydu hep.

Hogir evde başkaydı, dışarıda Uğur bambaşkaydı. Evde Hogir sabahları erken kalkmayan, öğlene kadar uyuyan ve benim tembel diye eleştirdiğim biriydi. Dışarıda ise Uğur aksine son derece aktif, çalışkan hele de gideceği eylem varsa sabahın beşinde ayakta olan biriydi. Onu da Şervan'ı da çoğu zaman mitinglere yanımda götürürdüm. Yanımdan kaybolmamaları için ne kadar tembihlesem de hep en önlerde ellerinde bayraklarla bulurdum ikisini.

İsimlerin insanlar üzerinde etkisi var mı bilmiyorum ama ikisi de adlarının anlamına fazlasıyla layık olmuşlardı. Kader mi bilmiyorum. Hogir, şehadetine kadar kurduğu bütün ilişkilerinde arkadaşlarına sadık kalmış, onlar üzerinde derin iz bırakmıştır. Yediden yetmişe tanıştığı herkesi olduğu gibi sever, muhakkak onlarla ilişki kuracak ortak bir nokta bulurdu. Bize gelen eş-dost önce Hogir'ı sorardı. Babamın deyimiyle kimse onun en ufak kötülüğünden hiç söz etmemiştir. Bu onun insanları ne kadar sevdiğini, ne kadar hümanist olduğunu gösterir. Enternasyonalist kimliğinden sebeple de insanları birbirinden ayırmazdı ama en çok ezilenlerden yana olurdu. Afrikalı insanlarla çok ilgiliydi. Çalışmak için gittiği Somali'de kazandığı paranın çoğunu oradakilere harcamış, yardım etmişti. Onların dahi sevgisini kazanmıştı.

Uğur, Kurtköy Ticaret Meslek Lisesi'nden mezun olduğunda, ben evimi Avcılar'a taşımıştım. Bizim akrabaların orada simit fırını vardı, ben de sahilde simit satıyordum. Uğur'u da çalışması için yanıma getirdim, bende kalıyordu. Uğur alafranga tuvaletten nefret ederdi, benim evde de o vardı. Onun için büyük sorun olmuştu ama yine de hiçbir zaman hiçbir konuda şikâyet etmezdi, hep çözümü için kendisi uğraşırdı. Gecenin geç saatlerinde tuvalet için camiye gidiyordu. Bir defasında uyandığımda saat gecenin dördüne geliyordu ve Uğur yine camiden dönmüştü. Ben de ona; "Gecenin bu saatinde gidiyorsun başına bir şey gelmesin, hem tuvalet bu saatte açık mı ki?" diye sormuştum. O ise "Abi merak etme, camideki görevliyle anlaştım, parasını da verdim, geceleri tuvaleti kullanabilmek için de yedek anahtar yaptırdım" demişti. Şaşkınlıkla tebessüm etmiştim.

Sahilde Uğur'la beraber tezgâhta simit satıyorduk, ben bir başta o bir başta. Entel Pazarı denen bir yer vardı, o pazarın başında dururdu. Zarar etmenin nerdeyse imkânsız olduğu bir iş olmasına rağmen Uğur pek bir şey kazanmazdı. Hayatının hiçbir döneminde, etrafında arkadaşı eksik olmadı onun. Orada da Sunay diye engelli bir genç vardı; annesi ile beraber belediyenin kendilerine sunduğu bazı imkânlardan yararlanarak incik boncuk gibi şeyler satmaya çalışıyorlardı. Sunay; ailesinden iki abisini kaybetmiş, kemik erimesi hastalığı olan bir gençti. Tekerlekli sandalyede annesinin yardımı ile yaşıyordu, hastalığının hiçbir tedavisi yokmuş. Uğur'u çok severdi, olmadığı zamanlarda gidip gelip Uğur'u sorardı. "Ağabey burada hem arkadaşım, hem annem, hem babam, nasıl sormayayım" diyordu.

Uğur'un simit satmayı sevmediğini biliyordum, beni kırmak istemediği için çalıştığını sanıyordum. Bir gün sordum; "Bu işi istemiyorsan bırak o zaman, zaten kâr etmiyorsun" dedim. O ise; "Abi, ben Sunay'ı bırakmak istemiyorum bana iyice alıştı, eğer bırakıp gidersem o çok üzülür ve ben kötü olurum" dedi. Uğur bir kez daha şaşırtmıştı, istemediği halde uzun bir ara çalıştı.

Arkadaşlarına benim için; "Abim benim Che Guevara'm,

üstadımdır" demiş. Duyduğumda ona; "Sakın beni örnek alma. Eyvallah tamam, yurtsever, devrimci, duyarlı ol ancak okuluna ağırlık ver, siyasetle çok fazla uğraşma. Bilimle uğraş, ilerde belki bir bilim adamı olursun" dedim. Çünkü Uğur'da bu potansiyel vardı, o araştıran, sorgulayan biriydi. Ona astronomiyi tavsiye etmiştim, ancak bu dalı okumak için puanı yetersizdi ve dersleri de zayıftı. Diğer derslerine rağmen matematiği kuvvetliydi. Tabiri caizse kafası zehir gibiydi. Bana ilk facebook hesabımı o açmıştı. Kullanmayı öğretirken de; "Abi senin şifre çok basit hemen öğrenirsin" demişti. Bahsettiği şifre on iki haneliydi ve ben daha dört basamaklı bir rakamı aklımda zor tutuyordum.

Uğur'un Öğrencilik Yılları

Uğur 2008 yılında üniversiteyi okumak için Mersin'e gitti. Babam onu Mersin'e uğurlarken, bizi mahcup etmemesini tembih etmişti. Mersin'de amcamlar, dayım ve halam oturuyordu ve babam da bu yüzden tekrar tekrar nasihat ediyordu. Uğur, Mersin Üniversitesi'ne yatay geçiş yaparak kayıt oldu, burada lojistik bölümünü okudu. Yaşam Yolu diye bir oluşumda yer almıştı. Mersin'e ilk gittiğinde kalacak ev konusunda sıkıntı yaşamış, Yaşam Yolu'ndan arkadaşları ona yardımcı olmuştu. Orada birçok kişi ile tanışmıştı; bunlardan biri de Onur'du.

Onur aslında Hogir'dan başta pek haz etmemiş. Onun sürekli kullandığı "brê min" sözünün ne anlama geldiğini bilmediğinden dolayı Uğur'a mesafeli durur. Bir gün beraber bir yere gitmeleri gerekir ve üzerlerinde yol paraları olmadığı için yürümek zorunda kalmışlardır. Yol boyunca muhabbetlerinde birçok ortak noktalarının olduğunu fark ederler ve daha sonra birbirlerinden hiç ayrılmazlar. Uğur'un en sevdiği arkadaşlarından biridir Onur. Hogir daha sonra anket işi bulmuş ve kız arkadaşı ile beraber burada çalışmıştır. Daha sonra Mersin'de bir daire kiralar, birkaç arkadaşı ile beraber kalırlar. Aralarında çocukluk arkadaşı Savaş da vardır. Kaldığı dairede, balkonda saksılarda çiçek, süs biberi yetiştirir. Kendi

deyimiyle organik öğrenci yıllarında, Uğur balkonu mini bir bahçeye çevirmiştir. Üniversitede arkadaşlık kurduklarından biri de ömrü boyunca kendisine yakın bir dost olacak Bünyamin Korkmaz'dır. Aynı evi paylaştığı Bünyamin apolitik biridir. Uğur'u kıramadığı için 68liler Ormanına, Nazım Hikmet'i anma etkinliğine katılır. Uğur'un ısrarı üzerine Nazım Hikmet'in şiirlerinden birini seslendirir, beraber bir çok eyleme katılırlar, sadece ve sadece Uğur ısrar ettiği için. Uğur, üniversitede DİSK'e bağlı Genç-Sen'den öğrencilerle tanışır ve Genç-Sen'e katılır. Bazı arkadaşları gözaltına alınıp tutuklanır. Onları cezaevinde yalnız bırakmamak için mektuplar yazar, serbest bırakılmaları için çeşitli etkinlikler düzenlerler. Uğur, Devrimci Proletarya diye bir oluşumda yer almış olsa da bu konuda tam bir bilgiye ulaşmadım.

Mersin'de öğrenciyken babam Uğur'u ziyarete giderdi. Ve her gidişinde de onu kontrol edebilmek için ona haber vermezdi. Uğur, babama kız arkadaşından söz etmiş, onları tanıştırmıştı da. Üniversitede hem okulunu okuyor hem de anketörlük gibi çeşitli işlerde çalışıyordu. Babam da benim gibi düşünüyordu, kimseye muhtaç olmamak en büyük zenginlikti ve Uğur babamın yüzünü kara çıkarmamıştı.

Hogir, çalıştığı her yerde iş arkadaşlarına kendini sevdiren biriydi. Babamın onu ziyarete gittiği dönemde de meyve suyu

satılan bir iş yerinde çalışıyordu. Uğur, babamın onu görmeye Mersin'e gittiğini söyleyince, iş arkadaşları da onunla tanışmak istemişler. Bu vesileyle onu çalıştığı yere götürmüş. İş arkadaşları onu babama öve öve bitirememişler. Babam elbette kıvanç duymuştur bu durumdan. Bir sabah da Uğur'a harçlık olarak bir miktar para verir. O ise yolda yaşlı bir kadına rastlar, kadının durumu iyi değildir, kadına yol parası da dahil cebindeki bütün parayı verir. Para bir tarafa kadının durumuna çok üzülmüştür. Akşam bunu babamla paylaşınca; "O yüzden mi geç geldin" der babam. "Cebindeki bütün parayı kadına verdin öyle mi?" diye sorar. Uğur; "Evet baba, bir an annemi düşündüm, annem gözümün önüne geldi" der. Babam duruma çok sevinmiş, bunu Uğur'a belli etmemiştir. Mersin'den döndüğünde Uğur'dan çok memnun kalmıştı. Daha sonra okuduğu üniversitede katıldığı eylemlerden dolayı okuldan atıldı, ancak bizden gizlediği için bizim haberimiz olmadı.

Uğur'un Aşkı

Okumak için gittiği Mersin'de üniversiteden M. S. adında bir kızla tanışır. Kız arkadaşı aslen Maraşlıdır ancak doğma büyüme Mersinli'dir. Birbirlerine aşık olurlar, zamanın büyük bir kısmını beraber geçirirler. Kız arkadaşı apolitiktir ancak Uğur nereye giderse o da oradadır, hiç ayrılmazlar. Beraber anket işinde çalışırlar, eylemlere beraber giderler. Uğur onun için birçok şiir yazmıştı. Arkadaşı Mersin şehir merkezinin dışında oturuyordu. Uğur okul çıkışlarında genellikle kendisine evine kadar eşlik eder. Bu, Uğur'un bildiğim kadar ile ilk sevdiği kız arkadaşıydı. İstanbul'a bir defasında beraberinde getirmiş ancak kendisi ile tanışma şansım olmadı hiç. Kızın annesi Kürtlere karşı olan önyargısından dolayı beraberliklerine şiddetle karşı çıkacak ve sonunda da ikisini ayırmakta başarılı olacaktı. Bir ara İstanbul'a geldiğinde, Uğur'a kız arkadaşını sordum. "Abi, kızın annesi bildiğimiz anlamda tam faşist bir Kürt düşmanı" dedi. "Hiçbir anne evladının kötülüğünü istemez, belki önyargılı olabilir ama mutlaka seni tanıdıktan sonra yanlış düşündüğünü anlayacaktır" dedim. Uğur arkadaşını

anlatırken tabiri caizse gözleri parlardı, mutluluğu yüzünden okunurdu. Benimle birçok şeyi paylaştığı halde arkadaşı konusunda oldukça utangaçtı. Mersin'e gitmeden önce bana uğramasını söylemiştim. Niyetim onun sevdiğine, tanıdığım bir kuyumcu arkadaşıma güzel kolye yaptırıp hediye göndermekti fakat bana uğramadan Mersin'e dönmüştü, öğrendiğimde onu arayıp sitem etmiştim. "Abi, seni biliyorum masrafa sokmak istemedim" demişti. Sonradan öğrendiğim kadarı ile ailesi kızı Mersin'den başka bir şehre gönderir, ilişkilerine karşı çıktıkları için. Bu ayrılık Uğur'u bayağı üzmüş, acı vermişti.

Uğur 2 Temmuz'da Sivas'ta

Özgürlüğe, adalete adanmış bir hayat...

Uğur, Sivas katliamı olduğunda daha üç yaşında bir bebekti. Bizim mini araç içi, portatif, kırmızı renkli bir televizyonumuz vardı. Bir yaz akşamı, televizyonun sesi açık, babam hem haberleri dinliyor hem de bahçeyi suluyordu. Genelde akşamları bütün vaktini bahçede harcardı. Bizde herkes toprağa emek vermeyi, uğraşmayı severdi. Uğur da öyleydi. Babam elindeki hortumu bırakıp televizyona doğru koştu, ben de merak edip ardından salona gittim. Uğur kapının önünde oyun oynuyordu, o da arkamızdan gelmişti. O küçük siyah beyaz ekranda gördük yangını, ateşin düştüğü yeri... Neler ol-

duğunu anlamaya çalışırken, Uğur babamın pantolonuna yapışmış, kucağına almasını istiyordu. Babam bana dönerek "Al şunu buradan" dedi. Kardeşimi kucağıma almış, bir yandan yangına bakıyor, bir yandan da babama bakıyordum. Onun yüzündeki ifadeden yaşananın ne kadar vahim olduğunu anlayabiliyordum. Uğur'un bütün bunları hatırlaması imkânsızdır. Fakat büyüdüğünde, bütün toplumsal olaylarda olduğu gibi Sivas katliamına da duyarsız kalmamıştı. Ailesinden okul için aldığı harçlıkları yol masraflarını karşılayabilmek için biriktirmiş, Sivas katliamının anmasının yıl dönümüne katılmak için Sivas'a gitmişti.

Biz ne kadar önceliğinin okulu olması konusunda eleştirdiysek de o, okulum var, işim var demeden her yıl Madımak anmalarına, eylemlerine katıldı. Hiçbir zaman unutmadı, siyah beyaz bir ekranda gördüğünü hatırlayamayacağı o yangın yerini. Onun hep kendi doğruları vardı, hep yüreğinin sesini dinlemişti.

Hasankeyf'te Yok Olmamak İçin Mücadele Eden Bir Tarihim...

Hasankeyf, geçmişten geleceğe önemli tarihi bir miras. Tüm bahtsızlığı ise Kürdistan'da olması; değer verilmemesi bu yüzden, bilinçli bir şekilde tahrip edilmeye, yok edilmeye çalışılması hep bu yüzden. Türkiye'nin başka bir coğrafya-

sında olsaydı eminim ki bu kaderi yaşamazdı. Fakat Kürdistan'ın değer görmemesi uğruna buradaki diğer tüm tarihi ve güzel yerler gibi Hasankeyf de yıkılmaya mahkum ediliyor. Ve söz konusu bu coğrafya olunca, dünyanın her tarafında doğa haklarını savunmaya yetişebilen Greenpeace ya da bunun gibi diğer çevre örgütlerini de yanınızda pek bulamazsınız. Ya ormanları yakılarak, ya köyleri güvenlik bölgesi ilan edilerek, ya da barajlar ve bunun gibi bilinçli uygulanan birçok politikayla bu topraklar hep insansızlaştırılmaya çalışılır devlet tarafından.

Uğur tam anlamıyla bir doğa severdi ve o doğa konusunda hep evrensel bir bakış açısına sahip olmuştur. Mersin'de okurken Akkuyu nükleer enerji santraline karşı eylemlere katılmış, gözaltına alınmıştı. Munzur'a dokunulmaması için, Karadeniz'deki HES'lere karşı olduğu için İstanbul'da bütün protesto eylemlerinde yer almıştı.

Baraj yapılma gerekçesiyle, Hasankeyf sular altında bırakılma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı ve doğa severler bu katliamın, tahribatın önüne geçmek için çeşitli etkinlikler, eylemler düzenlemişlerdi. Orada bulunacaklardan biri de Uğur'du. Can dostu Bünyamin'i de yanına alarak, onun memleketi Kurtalan'a giderler. Bünyamin'in abisinin düğünü vardır fakat düğüne kalmazlar, oradan ayrılıp Batman'a, oradan

da Hasankeyf'e giderler. Kurtalan'dan çıkarken upuzun yolda dümdüz ovalar, araziler Uğur'un ilgisini çeker. Cebinden telefonunu çıkarır ve kare kare çekmeye başlar, Harran Ovası'nı hatırlatmıştır ona. Çocukken bir defasında, Cizre'ye yaptığı yolculuğunda o uzun yol boyunca köyleri, hayvan sürülerini, çoban köpeklerini izlemiş, hayran kalmıştı. Bünyamin ile gittikleri Batman'da da Hasankeyf'in o muazzam güzelliğine hayran kalırlar, sanki mutluluk kokan bir dağın zirvesinden özgürlüğe selam ediyorlardır. Bir eli zafer işareti bir eli sol yumruk, kollarını açıp çektiği resim öyle diyordu. Bünyamin'le bol bol gezip fotoğraf çektirmişlerdi o güzellikte.

Döndüğünde anlata anlata bitirememişti Hasankeyf'i. "Abi elimi uzattığımda sanki bembeyaz bulutlara değecek sandım, insan kendini orada hayal dünyasında gibi hissediyor. İlk defa o kadar çok yıldızı yakından, kocaman gördüm" demiş ve oradaki eski yerleşim yerlerini, insanların şehri kayaların üzerine kurduğunu, mağaralarda yaşadığını anlatmıştı. Mutlaka gidip görmem gerektiğini söylemişti. "Neden geldin, orada kalsaydın" dediğimde, "İmkânım olsa kalırdım" demişti.

Ben de ona köyümüz "Dehili'yi" (vadi içinde yeşil bahçe) anlatmıştım. Köyümüzün de yüksekte kurulduğunu, içinden geçen dereyi, kanyonu, küçük şelaleyi, mağaralarını... vs. Uğur, döndükten sonra da Hasankeyf için yapılan birçok eylem ve etkinliğe katılır.

Bir şiirinde şöyle der; "Hasankeyf'te yok olmamak için mücadele eden bir tarihim."

Malatya'da Newroz (2011)

Arkadaşı Bünyamin, Malatya'da elektrik işi bulur ve Uğur'la paylaşır. Birlikte Malatya'ya gider ve devlet hastanesinin inşaatında elektrik işi yaparlar. Uğur Malatya'da çalışırken ben halini hatırını sormak için aramıştım. Çalıştıkları yerde arkadaşlarının halay çekmek istediklerini ancak AKP'liler dalga geçtiği için utandıklarını anlatmıştı. "Hayrola, neyi kutluyorsunuz ki?" dediğimde "Hiç abi, öylesine" dedi.

Uğur Malatya'da çalışırken Newroz hazırlıklarının çalışmaları için Newroz tertip komitesinde yer alır ve arkadaşları ile beraber kutlamalara katılır. Beni arayıp heyecanını benimle paylaşmak istemişti. Polis tarafından katledilen Aydın Erdem'in resminin bulunduğu bir pankartı polis bariyerine astıklarını, sivil polislerin pankartı indirmek istediklerini ve arkadaşlarıyla engel olduklarını, Newroz kutlamalarının bitimine kadar polisin pankartı indirmelerine müsaade etmediklerini anlatmıştı.

Amed'de Direniş Ateşiyim (2012)

Hogir, Diyarbakır Newrozuna bir gün kala beni aradı. Newroz bayramı için Diyarbakır'a gideceğini ve benim de katılıp katılmayacağımı sormuştu. Ben işyerinden izin alma şansımın olmadığını yoksa gitmeyi çok istediğimi söyledim ona. Ben İstanbul'daki kutlamalara katılacaktım, ona da Diyarbakır'a gidecekse çok dikkatli olmasını tembihledim çünkü müdahale olacağını biliyorduk.

Hogir yine arkadaşı Bünyamin'le Diyarbakır'a Newroza gitmeye karar verirler. Tren garına bilet almaya gittiklerinde ancak akşam seferine bilet bulabilmişlerdir. İş yerine dönüp apar

topar eşyalarını alıp tekrar garın yolunu tutarlar. Hayatında ilk defa trenle şehirlerarası yolculuk yapacaktır. Hem Newroz coşkusu hem de ilk defa yapacağı tren yolculuğu onu heyecanlandırmıştır. Amed'e varmaları sabaha karşı saat 3'ü bulur. Acıkmışlardır ancak her yer kapalıdır ve yemek yemek için bayağı bir dolanırlar. Neyse ki açık bir çorbacı bulmuşlardır. Yemek sorunlarını halletmenin ardından bu defa da uyumak için otel ararlar. Sabahın o saati etrafta otel soracak kimse yoktur, bul-

dukları otellerin hepsi de doludur. Epey bir yorulduktan sonra sonunda bir pansiyonda yer bulurlar. Birkaç saat uyuyup, sabah saat 9'da kalkar, kahvaltı yaparlar ve ardından Newroz alanına gitmek için yola koyulurlar. Newroz alanına giderken polisler, alana girmelerini engellemek için yolu zırhlı araçlarla kapatırlar. Toplanan kitleyi dağıtmak için polis saldırıya geçer. Hogirda ordadır ve o da herkesle beraber savunmaya geçip barikat kurar. Kitlenin toplanmasıyla beraber polis barikatına yüklenirler, kalabalıktan dolayı polis yoldan çekilmek zorunda kalır. Kalabalığın içinde arkadaşı Bünyamin'le beraber Newroz alanına girer. Newroz, herkes için olduğu gibi Hogir için de farklı bir bayramdır. Coşkusu, sevinci başkadır Newrozun. O mahşeri kalabalığın içinde arkadaşlarına rastlar, onlarla selamlaştıktan sonra beraber sloganlar eşliğinde halay çekerler. Hogir alanda gördüğü MKM'li sanatçılarla da fotoğraf çektirirler. Alanda yalan yanlış yayın yapan medya haber ajanslarının araçları ise gençler tarafından ateşe verilmiştir. Adeta şeytanı taşlar gibi eline bir taş alıp yanan araca bir tane de o atar. Önüne geçip zafer işareti yapıp resim çektirir. Uykusuz ve yorgun olmalarına rağmen Newroz kutlamalarına sonuna kadar eşlik ederler. Kutlamalardan sonra Bünyamin ile akşam yemeği yemek için restorana giderler ve ardından bir pansiyonda yer bulup geceyi Diyarbakır'da geçirirler. Sabah erkenden uyanır uyanmaz Diyarbakır surlarına çıkarlar. Diyarbakır burçlarında arkadaşıyla güneşin doğuşunu izler, sonrasında da çorba içerler. Gezmeden önce Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi'ni ziyaret eder, çalışanlarıyla sohbet ederler. Daha sonra Diyarbakır'ın Sur ilçesini, BDP ilçe binasını ziyaret ederler. Kaçak demli bir çay ve güzel bir sohbetten sonra ayrılıp şehir merkezine gelirler. Uğur çantasını Bünyamin'e taşıttırıyordur ve Bünyamin sitem eder. Birkaç arkadaşıyla buluşup Dicle nehrine gider. Sohbet ederler ardından pamuk tarlalarını, Hevsel bahçelerini, Dicle Üniversitesi'ni, tarihi mekânlarını gezdikten sonra bu defa sıra güneşin batışını izlemeye gelir. Bünyamin'le surlara çıkarlar, Diyarbakır burçlarında güneşin batışını izlerken zafer işareti yapıp resim çektirerek bu anı ölümsüzleştirirler. Sonrasında ise gara gidip trenle Malatya'ya geri dönerler.

Hogir İle Semt Pazarında Tezgahtâ Çalışıyoruz

Ağabeyi Emin, bir araç satın alarak semt pazarlarında yer kiralayıp arkadaşları ile tekstil atölyesinde ürettikleri kadın şortlarını satıyordu. Yoğun talep olduğundan yetiştiremiyordu ve bir elemana ihtiyacı olduğunu söylemişti. İşe eleman almaktansa, Hogir'ın kendisine yardım etmesini istiyordu ancak onu bir türlü ikna edip Malatya'dan getiremiyordu. Babam dahi araya girmesine rağmen onu ikna edememişlerdi. Babamla konuşurken oğlunu özlediğini fark ettim. Ancak bunu hiçbir zaman açık açık söylemezdi, dolaylı olarak ifade etmeye çalışırdı. Bunun üzerine Hogir'ı aradım, İstanbul'a gelmesini, abisine işinde yardım etmesini söyledim. Uğur; "Abi burada da çalışıyorum, düzenli işim var zaten" dedi. Malatya'dan ayrılmak istemiyordu fakat beni de kıramıyordu. Ben Hogir'a emrivaki yapmıştım. Hogir ise bana; "Seni kırmayacağım ama sen de biliyorsun ki Emin abim düzenli çalışan biri değil, yarın öbür gün bu işi de bıraktığı zaman ben işimden gücümden olacağım" demişti. Beni kırmadı, geldi. Gerek babam gerekse M. Emin çok sevinmişti, annemin mut-

luluğunu ise anlatamam. Emin arayıp Hogir'ın geleceğini, yol parasının olmadığını haber verdi. Ben, Emin'e; "Hemen para gönder gelsin" dedim. Ve yol parasından fazla göndermesini söyledim. Hogir geldiğinde, bize Malatya'dan kayısı, kuruyemiş getirmişti. Emin kulağıma; "Abi, bu orada çalışmıyor muydu? Ağzını aradım gönderdiğim parayı da bitirmiş." diye fısıldadı. Hogir'a, Malatya'da ne kadar maaş aldığını sordum ben de. Benim kazandığımdan fazla aldığını söylediğinde; "Peki ne kadar biriktirdin?" dedim. "Abi ben biriktirmeye, özel mülkiyete karşıyım" dedi. "Hogir senin aldığın maaşla ben bir aile geçindiriyorum. Peki Emin'in gönderdiği parayı ne yaptın?" diye sordum. Bize kayısı, dut, badem, kuruyemiş getirdiğini söyledi. Biz konuşurken, Emin ahşap paketin altındaki etiketi fark etmişti, adreste Sirkeci-İstanbul yazıyordu. Hogir'a o akşam baya takıldık, oysa abisi onu arabayla otogardan alıp getirmişti. Uğur'un yalan söylemediğini çok iyi biliyorduk fakat ona takılmak hoşumuza gidiyordu. Savurgan, müsrif biri değildi ancak kazandığı parayı da kendine harcamazdı. Ben de kazandığı parayı ne yapıyor acaba diye merak ediyordum. Onun yardımsever olduğundan şüphem yoktu fakat cebinde hiç parası olmadan da neyle, ne kadar idare edebilirdi ki? İnsanın tabiatına aykırıydı. Sonradan arkadaşlarından öğrendik; Yedikule hayvan barınağından, Grief işçilerine, ihtiyaç sahibi çocuklara, bütün parasını verecek kadar cömert ve gönlü zengindi. Yaklaşık iki sene Malatya'da çalışmasına rağmen geldiğinde üzerinde yol parası bile yoktu. Bizim iyilik dediğimizi, Uğur görev sayardı, kendince sorumluluk duydukları vardı. Bunları hiçbir zaman bizimle paylaşmazdı, başkalarından, arkadaşlarından öğrenirdik. Sermayenin sınır tanımadığı dünyada, kendi deyimiyle; paranın saltanatına hep karşıydı. Kazandığı parayı cebindeki son kuruşuna kadar başkaları ile paylaşırdı. Abisi Emin'le kendisine takılırdık, "Güvendiğimiz dağlara kar yağdı, sen okuyup bizi kurtaracaktın oysa kendini bile kurtaramamışsın" diye. Uğur ailede hep özerkti, çalışırdı ancak eve karşı bir sorumluluğu yoktu. Ailede kimse de ondan eve katkıda bulunmasını istemezdi. Tek beklentimiz okumasıydı ancak babam da ben

de Hogir'ın gelecekte ekonomik sıkıntı çekeceğinden endişe ediyorduk. Bu yüzden sürekli ona telkinlerde bulunuyorduk. Babam, "Ben bugün varım yarın yokum, sen böyle kendine nasıl bakacaksın?" demişti de, Hogir da kendince biraz mizah yaparak; "Baba sigortam var benim, ben SSK'lıyım" diye cevap vermişti.

Ağabeyi Emin ile semt pazarlarında beraber kadın şortları satıyorlardı. Bazen izinli olduğum zamanlar ben de yardım etmeye gidiyordum. Uğur, gelen müşterilerle o kadar muhabbetliydi ki bazı kadın müşteriler Hogir'a dertlerini dahi anlatırlardı. Emin'in deyimiyle dert babası olmuştu. Tabi bu durum yüzünden işini zaman zaman aksatmış oluyordu. Emin durumdan rahatsız olduğu için gelip bana şikâyet ediyordu. Bazen üçümüz aynı tezgâhta çalışmamıza rağmen yoğunluktan müşteriye yetişemiyorduk, bazı müşteriler tepki gösterip şortları almadan bırakıp gidiyorlardı.

Hogir, Güney Kürdistan'a giderken iPhone 5 markalı cep telefonu almıştı. Bu, onun hayatı boyunca edindiği tek özel mülküydü. Tezgâhta çalışırken de cep telefonuyla uğraşırdı. Emin, müşteriyle değil de telefonla ilgilendiği için sitem ederdi. Hogir'a ters ters bakardım, anlar telefonu cebine koyardı. Bazen de Emin bizi sabahtan tezgâhta bırakıp, 'iş ayarlamaya gidiyorum' diye gider, akşam iş bittikten sonra dönerdi. Bu defa da Hogir başlardı ağabeyini şikâyet etmeye. Yaz sıcağında iki kişi kaldığımızda zorlanıyorduk. Emin ise son dönemlerde bunu sık sık yapmaya başlamıştı. Hogir bu durumdan sürekli yakınırdı. Yine bir gün Emin sabah çıkmış öğlene kadar dönmemişti. Emin'i arayıp getirttik ancak kendisini iyice patronluğa kaptırmıştı. Biz de Hogir'la karar verip işi bıraktık. Sattığımız ürünlerin parasını verip evin yolunu tutuk, eve varmadan babam aradı. Bu yüzden yolda Hogir'ı ikna edip geri döndük. Fakat sonra aramız bozuldu, uzun süre birbirimizle konuşmadık. Ne yazık ki Hogir beni yanlış anlamıştı, onu düşünüyordum. O ise bencillik yaptığımı, her şeyi sadece kendim için yaptığımı düşünmüştü. Kendimi ona anlatamamıştım, bu hayatım boyunca unutmayacağım en can sıkıcı hatıramız olacaktı.

Uğur Somali'de

Üniversite öğrencisi olduğu için devletten aldığı kredi borcunu ödemek amacıyla birkaç arkadaşıyla 26 Ocak 2012'de Somali'ye çalışmaya gitmişti. Gittiği yerde çocuklarla ilgilenmeyi, onları sevmeyi de ihmal etmez. Üzerinde "Munzur'a dokunma" yazan pankartları çocukların ellerine verip resimlerini çekmişti. Orada tanıştığı yerli halktan kendisi gibi düşünen, kendisi gibi solcu yoldaşları da bulur. Yine paylaştığı başka bir resimde Somali halkından Ömer yoldaş diye biriyleydi. Yanlarında, Türkiye'den beraber gittiği Cevat Amca dediği bir yoldaşı da vardı. Sosyal medyada" halkların kardeşliği" diye paylaşmıştı Xalê Cewad ve Ömer yoldaşla fotoğraflarını. Ordayken memlekete ve aileye olan özlemini şu şekilde dile getirir; "Afrika'da hava sıcaklığı 35 dereceyken memlekette kar yağması ayrı bir özlem duygusu oluşturuyorsa da annemin "Oğlum ora sıcak biliyorum ama sen gene sıkı giyin üşütme oralarda burada kar yağıyor" demesi bambaşka bir duygu oluşturuyor... "Galiba özledim..." diye yazmıştı. Afrikalı bir çocukla çektirdiği resmini de facebook sayfasında profil resmi yapar. Soranlara da "Kardeşim" diye cevap verir. Bu sohbetten Şervan da eksik kalmaz, "Senin kardeşin benim" der abisine. Ona cevaben "Maalesef Şirin burada kendime kar-

deş buldum, sen de başka kapıya artık" diye yazar. Başka bir paylaşımında da Somali'deki durumla ilgili şöyle bir bilgiyi aktarır; "Afrika'da yaşayanların yemeklerinin hepsi tatlıdır ya şekerle tatlandırırlar ya da muzla, bunun galiba tek açıklaması yaşadıkları acıdan bıkıp tatlıya özlem duymalarıdır..." Yine oradayken ifade ettiği; "Afrika'da üşümek gibisi yok yaşasın klima ve düşlerimizin gerçekleşmesi Afrika'ya kar yağmasını istemek gibi bir şey oldu..." sözleri ona aittir.

Arkadaşlarından Bünyamin de daha sonra Somali'ye giderek Hogir'la orada buluşur. Bünyamin, onunla ilgili bir anısını şu şekilde anlatır: "Biz Somali'deyken bir Newroz bayramıydı. Hogir ve oradakiler kutlama yapmak için ateş yakmışlardı. Üzerlerindeki elbiseleri de çıkarıp ateşe atıyorlardı. Bir ben üzerimdeki elbiseleri çıkarıp yakmak istemedim. Bunu fark eden arkadaşlar beni yakaladılar, üstümdekileri de çıkarıp yakmak istediler. Ben Uğur'a seslenerek müdahale etmesini istedim. Bunun üzerine Uğur arkadaşlara engel oldu ve elbiselerimi kurtarabildim." Hogir ile Bünyamin, Somali'ye gitmeden önce iddiaya girerler. Bünyamin, din konusundaki telkinlerinden dolayı Hogir ona; "Eğer seninle bir gün yurtdışında işimiz olursa ve seninle yurtdışına çıkarsak ben de senin inandığın dine inanırım" demişti. Ve nihayetinde Somali'den döndüklerinde Hogir namaz kılmaya başlar. Tabi bu durum ailede sevinçle karşılanır.

Somali'den döndükten sonra da orada tanıştığı arkadaşlarıyla görüşmeye devam etti. Hogir'ın evde telefon faturasını görmüştüm, bir hayli kabarıktı. "Nasıl bu kadar yapabildin?" diye sorduğumda, yurt dışı ile konuştuğunu, Somali'de arkadaşları olduğunu, bir iki tanesine Kürtçe konuşmayı öğrettiğini söylemişti. "Abi Somali'de edindiğim arkadaşlar var, dur seni bir tanesiyle görüştüreyim" deyip havayı yumuşatmaya çalışmıştı. Telefonda Ömer yoldaş dediği biri ile Kürtçe konuşuyordu, hoparlörü açtığında karşıdaki kişiye; "Abime bir şeyler söyle" dedi. Ömer, kırık bir Kürtçe ile konuşmaya çalışıyordu, azımsanmayacak kadar Kürtçe öğretmişti ona. Uğur'a; "Ömer onun gerçek ismi mi?" diye sordum. "Yok abi, biz arkadaşlarla aramızda ona Ömer diyoruz çünkü ismi biraz zor telaffuz ediliyor" demişti. Gerçekten de Hogir'ın birkaç

kere tekrar etmesine rağmen söyleyemedim. Orada kazandığı parasının yarısını Somalilerle paylaştığını da daha sonra arkadaşından öğrenmiştim. Geriye kalan parayı ise üniversite harçlığı için devletten aldığı kredi borcunu ödemek yerine Zeytinburnu hayvan barınağına bağışlamış.

Gezi'de Uğur

43 yıl önce; 15 Haziran 1970, işçi sınıfı saldırılarla karşı karşıyaydı. Sermayenin kâr hırsına karşı ve devletin de sermayenin arkasında durmasına isyan edilecekti. İşçilerin karşısında beliren güç, elbette kapitalizmin borozancılığını yapıp, Amerika yardakçılığına ve emperyalizmin maşalığına soyunan para ağababaları, patronlardı. Bu duruş o yıllardaki Adalet Partisi (AP) iktidarı ile desteklenmekte, patronlar ile AP amaç birliği ederek yükselmekte olan işçilerin mücadelesinin önünü kapatmak için türlü hilelere başvurmaktaydı. İşçi sınıfı bütün bu kuşatmalara karşı isyan ateşi yakıp büyük Ankara yürüyüşünü başlatacaktı. Bursa'da Renault işçilerinin yaktığı ateş, Kocaeli'nden Bolu'ya, Ankara'dan Eskişehir'e, metalden demir-çelik fabrikalarına dalga dalga yayılarak büyüyecekti. Bir kez daha emekçilerin kalbi ortak atmaktaydı. 15-16 Haziran direnişinde maden işçisinin Ankara yürüyüşünde, tekel direnişinde olduğu gibi... Metal işçilerinin direnişi kendini aşmış, bütün sınıfın eylemi haline gelmeye başlamıştı. Bu görkemli direniş, 'Haziran Ruhu' olarak tarihe not düşecekti. Ardından ise, 12 Mart 1971 karanlığı gelecek ve daha sonra da 12 Eylül 1980... Darbelerle beraber işçi sınıfının kazanmış olduğu bütün haklar gasp edilmişti.

Sene 2013, Haziran ruhu Gezi'de tekrar dirilmişti. İktidar partisinin 12 Eylül yasalarından güç alarak, Türkiye halklarının demokratik taleplerine sırtını dönüp her şeyi kendilerine bağlı sermaye güçlerine peşkeş çekmesi bardağı taşıran son damla olmuştu. Bu isyana gerekçe olarak bir çok şeyi söyleyebiliriz;

•Roboski katliamı

•Sivas katliamı zaman aşımına düştüğü zaman "Hayırlısı

olsun" denmesi

•Aynı anda benzine %10 elektriğe, %20 doğalgaza, %30 zam yapılması

•Zamların yetmediği durumlarda vergilerin yükseltilmesi

•Özelleştirmeler sonucu artan işsiz sayısı

•Özelleştirmeler sonucu ülkenin büyük kısmının satılması

•Büyük ihalelerin yandaşlarına peşkeş çekilmesi vs.

Bunun gibi yüzlerce gerekçe sayabiliriz. Nihayetinde gezi parkına bir AVM yapılması söz konusuydu. Bir kepçenin ağaçları sökmeye çalışması esnasında HDP Milletvekili Sırrı Süreyya Önder'in kendisini kepçenin önüne atarak ağaçlara siper etmesiyle beraber Gezi direnişi başlamış oldu. Akabinde eylemler başladı. Uğur Mersin'den döndüğünde Gezi için geldiğine emindim. Gelir gelmez ayağının tozu ile Taksim'e koşmuştu. Evde gelişmeleri izlerken aklıma Hogir geldi, tele-

fonla arayıp Taksim'e gidip gitmediğini sordum. "Yok evdeyim, ne işim olur abi" dedi bana. Sözleri inandırıcı gelmemişti, konuşmayı uzatarak bulunduğu ortamda slogan vb. seslerin olup olmadığını öğrenmeye çalışıyordum. Beni dinlemeyeceğini çok iyi biliyorum fakat yine de eğer oradaysa ona baskı yaparak onu Taksim'den uzak tutacaktım. Endişeleniyordum, Uğur hem benim gibi astım hastasıydı hem de eylemlerde pasif kalmazdı. Hedef seçilebilir, başına bir şey gelebilirdi. Telefon konuşmamızın üzerinden daha yarım saat geçmemişti ki televizyon da Uğur'u Tarlabaşı'nda biber gazı bulutunun içinde kaçışırken gördüm. Tekrar telefonla aradım birkaç kere çaldıktan sonra telefonu meşgule düşürdü. Bir süre sonra aradığımda telefonumu engellemişti, çok kızmıştım ona ve telefondan şöyle bir mesaj yazmıştım; "Hogir, eğer o ulusalcı faşistlerden dayak yersen söz veriyorum bir de ben döveceğim seni." O süreçte gecesini gündüzünü Gezi'de geçiriyor, eve gelmiyordu. Sonraki günlerde babamlara gittiğimde o da

evdeydi. "Abi hoş geldin" dedi elini uzattı. Ben; "Hadi oradan beyefendi telefonuma niye bakmıyorsun?" dediğimde, özür dileyip beni üzmek istemediğini söyledi. Sonrasında da Gezi'yi anlattı, Kürdistan ve Türkiye arasında köprü olduğunu, başarılması halinde devrimin kaçınılmaz olduğunu söylüyordu. Bana Gezi direnişinde tanık olduğu anları anlatmıştı: "Abi Beşiktaş'tan Taksim'e kalabalık bir kitle ile yürüyüşe geçmiştik. Polisler TOMA'larla önümüzü kesti, elinde bir telsiz sivil giyimli bir komiser TOMA'daki polise müdahale etmesini söyledi. Üzerimize su sıktılar, sağ tarafımda elinde Türk bayrağı olan yaşlı bir teyze yere düştü. Teyzeyi kaldırmak için yanına gittim kalkmasına yardım ettim, bana -sağ ol evladımdedi. Teyze yerden kalkar kalkmaz amire doğru yürüdü ve "Bize niye su sıkıyorsunuz, biz Kürt müyüz? dedi."

Hogir'ın anlattığına göre bu karşılaştığı tek olay da değildi. Gezi sürecinde ulusalcı diye bildiğimiz bir kesim de vardı. Bunlar direnişe omuz veren Kürtlere yer yer saldırıyor ve bazen de çıkıp "Kürtler nerede" diye bağırıp çağırıyorlardı. Bu konudaki fikrini sormuştum. "Abi ben Gezi'ye Kürt kimliğimle katıldım ancak kimseden bir tepki görmedim ve marjinal grup da değiliz" demişti. Cemil Bayık'ın bir röportajında Gezi direnişçileri için marjinal demesine alınmıştı ve bunu eleştiriyordu. Twitter hesabından da "Dün ben de Beyoğlu'ndaydım umarım Cemil Bayık benden bahsetmemiştir" diye paylaşıp kendince mizah yapmıştı.

Gezi sürecinde polisin orantısız ve düşmanca saldırması sonucu birçok kişi hayatını kaybetti. Ethem Sarısülük, Mehmet Ayvalıtaş, Ali İsmail Korkmaz, Abdullah Cömert, İrfan Tuna, Medeni Yıldırım, Ahmet Atakan... Berkin Elvan ve birçok kişi de yaralanmıştı. Hastane kayıtlarından edinilen rakamlara göre yaralanarak hastaneye başvuranların sayısı 4 bin 72, biber gazı nedeniyle tedavi görenlerin sayısı ise 905 kişiydi.

Hogir gezi sürecinde başından sonuna kadar yer aldı. Yılmaz bir direnişçiydi, o süreçte verilen her bir kayıp Uğur'un kalbinden bir parça alacaktı. Sosyal medya hesabından Berkin Elvan'a seslenerek "Diren aslanım diren" diyecekti sonrasında. Adaletsiz bir ülkede Ankara'ya gidip adalet arayacak,

Ahmet Atakan'ın annesinin çektiği acının tarif edilemeyeceğini söyleyecekti. Nerden bilecekti ki aynı acıyı annesinin de yaşayacağını.

"Sistem ve yandaşları din sömürüsü üzerinden birçok pisliği yapmış ve nitekim halen örneklerini gördüğümüz gibi yapmaya devam ediyor ve edecek de. İktidar dini kullanarak başa geçmiş, koyun misali bu halk da sürüye takılmış gidiyor. Bir söz vardır; "fikri bir olanın zikri de birdir" diye. Bu sapkınlar da sistemden yana oldukları için sapkınlıkları bitmez.

Örnekleri hep aynıdır. Gecen sene Somali'deydim. Dubai gibi zengin olan bir ülkeydi ama din tüccarlarının ve onları sömüren devletleri yüzünden açlıktan ve sapkınlıktan ölüyorlardı. Bu sapkınlar dünyanın her yerinde aynıdırlar." Bunlar Uğur'un o süreçteki yorumları, fikirleriydi.

Hogir Medya Savunma Alanlarında

1 Haziran sabahında babam beni aradı, Rojava'da YPJ saflarında amcamın kızı Meryem Özkan'ın (Dicle Gabar) şehadet haberini almışlardı. Cenaze karşılamaya Cizre'ye gideceğini, benim gidip gitmeyeceğimi soruyordu. Bunun üzerine iş yerinden izin alıp Cizre'ye gittim. Dicle ve arkadaşlarının naaşlarını peşmergenin engellemesiyle ancak bir hafta sonra alabildik. Habur sınır kapısından alıp otopsi için Silopi Devlet Hastanesi'ne getirdik. Otopsi işlemlerinden

sonra konvoyla Dicle'nin cenazesini Cizre'ye, arkadaşlarınınkini de doğdukları topraklara uğurladık. Cizre halkı her zaman olduğu gibi şehidini görkemli bir kalabalıkla karşıladı ve şehide yakışır bir törenle Dicle'mizi toprağa verdik. O da Uğur gibi güler yüzlü, sıcakkanlı, neşe dolu bir insandı. Daha çocuk yaşta mücadeleye atılmış, IŞİD'in Rojava'ya saldırması ile o, kuzeni Axin ve birkaç arkadaşı YPJ saflarına katılmışlardı.

Cenaze töreninden sonra 3 gün taziye verildi. Bir akşam Mahmut Amcam; "Bir yere ayrılma akşam bize geliyorsun" dedi. Ben Mahmut amcamla genelde iletişim kuramazdım. Kendisini çok sevdiğim halde yıldızımız pek barışmazdı. Babamdan sonra ailede çok sevilip sayılan büyüğümüzdür. Babamı ve beni işimizi bilmemekle, siyasetle boşu boşuna uğraşmakla suçlardı. Israrla eve davet etmesi hiç hayra alâmet değildir, diye düşünüyordum. Akşam taziyeden sonra beraber eve gittik. Amcam bana; "Uğur'un güneyde ne işi var?" diye sordu. Bilmiyordum, haberim yoktu. "Uğur güneye mi gitmiş?" dedim. "Bilmiyor musun, peki şimdi nerde?" dedi. İstanbul'da ne iş yaptığını, çalışıp çalışmadığını sordu. "Partide çalışıyor" dedim. Amcam; "Gitti, vallahi gitti" dedi. Tartışmamak için sustum. "Gitti" demesi içimde fırtına koparmıştı, hayatım boyunca böyle bir duygu yaşamamıştım. Cizre'de o sıcak gecede Uğur geçiyordu gözlerimin önünden. Arasam mı acaba, diye düşündüm sonra vazgeçtim. Ne için gitmiş olabilir ki? Amcam işte, dedim sonra.

Uğur, pasaport çıkartıp, ticaret için Güney Kürdistan'a gidip gelen kuzenim ile görüşmüş. Güneye gezmek için gitmek istediğini, kendisine yardımcı olup olmayacağını sormuş. Aldığı olumlu yanıtla beraber hazırlık yapıp halasının oğlu ile beraber Diyarbakır'dan uçakla Erbil'e giderler. Gittiklerinde kuzenim Uğur'da farklı bir heyecan olduğunu fark eder ve bunun nedenini sorar. Uğur, medya savunma alanına gideceğini söyler. Kuzenim çok şaşırır, gitme nedenini sorar. Şehitliği ziyaret edeceğini söylemiş. Kuzenim ısrarla sormasına rağmen kendisinden net bir bilgi alamaz. Uğur'a, geri döneceğine dair söz vermesi ve tanıdığı birinin kendisine eşlik etmesi halinde izin vereceğini söyler. Uğur çaresiz kabul eder. Kuzenim bir tanıdığını özel aracı ile beraberinde gönderir. Uğur'un çektirdiği fotoğraflarda, medya savunma alanlarında gerillalarla buluştuğu ve bir toplantıya katıldığı anlaşılmaktadır. Onun, orada ne kadar süre kaldığı ve ne için gittiği bilgisine ulaşamadım. Şehitliği ziyaret edip, yakın bir akrabamızın mezarını işaret ederek fotoğraf çektirir. Önderliğin ve şehit resminin olduğu anıtı ziyaret eder, şehitlik odasının, duvardaki şehit albümlerinin fotoğraflarını çeker. Dönüşünde Kürdistan Komünist Partisi'ne gider. Burada yaklaşık iki saat kalır ancak ziyaret amacı ve neden gittiği bilgisine ulaşamadım. Hogir'ı kaybetmeden iki gün önce bayramın ikinci günüydü. Güney Kürdistan'a niye gittiğini sorduğumda; "Abi bir ara

konuşuruz, sana sürprizim var" demişti. Çektiği ve çektirdiği fotoğraflardan, Hogir'ın daha sonra Zaxo'ya gittiği, birçok tarihi yeri, şehir merkezini, yerel kıyafet mağazalarını, kitapçıları gezdiği anlaşılıyor. Dönerken kuzeni ile ticari bir araçla, Zaxo'da Habur sınır kapısından dönüş yapar. Nedense Cizre'ye uğramadan İdil'deki teyzesini ziyaret edip oradan da beraber Mersin'e dönerler.

Uğur Kobanê'de

Yüreği ateş ve zafer tutkusuyla yananlar, ancak bizimle yürüyebilirler. (A. Öcalan)

İşid çeteleri Irak ve Suriye üzerinden Rojava'ya ve Şengal'e saldırarak eşi benzeri görülmemiş bir vahşet uygular. Birçok kişi savaştan kaçıp yaşadığı yerleri terk etmek zorunda kalır. Bu duruma seyirci kalamayan devrimci, demokrat ve Kürt kurumları harekete geçer. Hogir da gündüzleri insani yardımların nakledilme çalışmalarında, akşamları da duyarlılık oluşması ve yardımların duyurulması için sol partilerin bastığı afişleme çalışmalarına yardım eder.

Kobanê kuşatmasında Uğur ve bir grup arkadaşı, sınıra nöbete gittiler. Çetelerin sınırı geçip Kobanê'ye sızmalarına karşı halk ve örgütlü güçler bir süre sınırda nöbet tutmaya başlamışlardı. Hogir, içlerinde SYKP'lilerin yoldaşlarının da olduğu bir grupla Kobanê sınırına giderler ve burada nöbet tutmaya başlarlar. Ardından da sınırdaki tel örgülerin üzerin-

den atlayarak Kobanê'ye geçerler. Sınırı geçtiklerinde Uğur, onları karşılamaya gelenlerin arasında gözü görmeyen bir kadının sevinçten ağladığına şahit olur. O anla ilgili duygularını sonra şöyle dile getirir; "Nasıl anlatılır ki iki gözü görmeyen Kobenê'li annenin bizim geldiğimizi his etmesi ve gözyaşları... biji berxwedana Kobanê."

Kobanê kuşatmasında Uğur YPG, YPJ savaşçıları ile iç içedir. Bu onun için anlatılmaz bir mutluluktur. O, insanî koridorun açılması için yoğun bir çaba sarf eder. Uğur'un Kobanê'de olduğunu öğrenince aradım ama telefonla ulaşamadım. Bir bayram günü evdeydik, babam Rojava'daki akrabalarımızla konuşuyor, Uğur'un Kobanê'den yeni döndüğünü anlatıyordu. Uğur da tam karşımda oturmuş, babam anlattıkça o da kasılıyor, yüzünde zafer kazanmış bir komutanın ifadesi oluşuyordu. Uğur'a "Lan ne gururlanıp kasılıyorsun, gidip zafer işareti yapıp resim çekerek bir şey yaptığını mı sanıyorsun, bilmeyen de elinde silah YPG saflarında yaralanıp savaşıp gelmiş" dedim. Hogir; "Biz insanlık koridorunu açmak için gittik ve başardık" dedi. "Hadi lan, yok koridormuş, yok yardımmış, hep boş şeyler" demiştim. Uğur aslında kendisini öven, kendisini ön plana çıkaran biri değildi. Bir yerde çalışma varsa, emeğin en yoğun olduğu noktada

olurdu, mutlaka çalışmanın merkezinde olurdu ancak bunu göstermez, göstermeyi de istemezdi. Bu seferki tavrından onun sadece insanlık koridoru için gitmediğini biliyordum. Ağzından laf almak için eleştiriyordum, anlamış olacak ki "Abi ben senin kadar olamam ya" diyordu. Şehadetinden iki gün önce bayramda, Uğur'la Rojava Devrimi üzerine yaptığımız kısa konuşmada, Kobanê'nin onun üzerinde büyük bir etki bıraktığına tanık olmuştum. Bu, Uğur'da büyük bir heyecan yaratmıştı. Birçok kişiden duyduğu; "Biz görmeyeceğiz ancak belki bizden sonra gelecek nesiler görecek" sözünü, benden de işitince, "Abi emin ol, sen de göreceksin" demişti. Rojava Devriminin öyle ya da böyle Türkiye'yi de etkileyeceğini ve bunun uzak bir tarihe kalmayacağını düşünüyordu. O, bu devrime hem katkı sunmak hem de tanıklık etmek istiyordu. Dünyanın birçok yerinden Kobanê'deki savaşa destek olmaya gelenlerden söz ediyordu. Rojava Devriminin sadece Ortadoğu ile sınırlı kalmayacağını, bütün saldırıların o bölgeye yoğunlaşmasının bir sebebinin de bu olduğunu düşünüyordu. Bu saldırıların arkasında kapitalist sistemin olduğunu ve Kürt halk önderinin bu devrimin mimarı olduğunu söylüyordu.

6-7 Ekim olaylarında kavgada ön saflardaydı

Cumhurbaşkanının, Kobanê için "Düştü düşecek" sözü bardağı taşıran son damla olmuştu. Ardından 6-7 Ekim olayları patlak verdi. Kürt halkının sabrı taşmıştı, Kürdistan ve Türkiye'de birçok yerde öfke serhildana dönüşmüştü. Olaylar sırasında faşist saldırılar da oluyor, sokak sokak, cadde cadde çatışmalar çıkıyordu. Uğur o süreçte Bahçelievler'de faşist saldırılara karşı en ön saflarda yerini almıştı. Yanındaki arkadaşlarını şaşkına uğratmıştı. O gördükleri Uğur, Uğur değildi. Artık direnişçi Kürt ruhu ile bir başkadır. Uğur'un o anlarda yanında olan bir kadın arkadaşı anlatmıştı. Faşistlere karşı Uğur saldırıya geçmiş, kendileri ile dayanışmada olanlardan biri gelip "O arkadaşınız faşistlere daha erken saldırıyor" diye Uğur'u arkadaşlarına şikâyet etmiş.

Seçim Arefesinde Faşistlerin Saldırısına Uğradı

Hogir, gerek Mersin'de gerek İstanbul'da yerel seçimlerde ve parlamento seçimlerinde aktif bir şekilde çalışırdı. Mersin'de okurken seçimlerde bazı vekillerden haz etmediği, onları tasvip etmediği halde gece gündüz demeden çalışmalarına katılırdı yine de. Akdeniz Belediyesi için yerel seçimlerde de yoğun bir emek sarf etmişti. Yine Selahattin Demirtaş'ın cumhurbaşkanlığı adaylığı sürecinde de çalışmıştı. Uğur'un deyimiyle, Demirtaş'ın cumhurbaşkanı olması ihtimali bile onu sevindirmeye yeterliydi.

2015 Haziran seçimleri sürecinde Bahçelievler HDP seçim bürosunda görev alır. Üçüncü bölgenin seçim çalışmalarında çeşitli etkinliklerde, stant, afiş asma vb. çalışmalarında yer almıştı. Seçime bir gün kala, Bahçelievler seçim bürosunda çalışırken Osmanlı Ocakları ve ülkücülerden oluşan faşist bir grup büronun çevresini ablukaya alırlar. Durumu öğrenen ablası Hogir'ı telefonla arar, onu oradan getirtebilmek için, çocuğun hasta olduğunu, hastaneye götürülmesi gerektiğini söyler. Hogir seçim bürosundan çıkarken üzerinde HDP'yi temsil eden armalı sarı renkli bir tişört vardır. Hatice de onu almak için büronun olduğu sokağa gider. Ablasıyla sokakta faşistlerin saldırısına uğrar. Onlarca kişi Hogir'a saldırır, ablası onu korumak için yerde üzerine kapanır. Daha sonra çevredekilerin yardımıyla hastaneye kaldırılır. Vücudunun çeşitli

yerlerinden darp edilmiştir dolaysıyla hem iç kanama riski hem de beyin kanaması riski vardır. Doktorlar 24 saat müşahede altında tutulmasını gerektiğini söylerler. Fakat onun hastanede kalmaya pek niyeti yoktur. Sabah erkenden yaralı halde hastaneden ayrılıp görevli olduğu okula sandık başına gider, akşama kadar da oradan ayrılmaz.

Bu seçim Kürtlerin, sosyalistlerin, demokratların, devrimcilerin, tüm ötekilerin ortak zaferiydi. Bu, Uğur'a büyük bir mutluluk olmuştu. Eve geldiğinde annemle sohbet ederken kendisine saldıranların aslında korkak olduklarını tek başına kavga edebilecek tipler olmadığını anlatır. Annemin kendisine dikkat etmesini, telkin etmesine cevabı ise "Faşistlerden itlerden korkmadım, korkmuyorum" olur.

ÖZGÜR DÜŞLERE (SURUÇ'A) YOLCULUK

Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu (SGDF), "19-24 Temmuzda, Kobanê'yi beraber savunduk beraber inşa edeceğiz" sloganıyla basından ve sosyal medya üzerinden gençleri örgütleyip bir araya getirir ve Kobanê'ye kütüphane, çocuk parkı, anaokulu vb. çalışmalar yapmak için kampanya başlatır. Uğur çalışmada yer almak için Kadıköy'de bulunan BEKSAV'a gider. SGDF'den Okan Danacı ile görüşürler, kendilerinin de bu kampanyaya katılmak istediklerini söylerler. Okan'ın da daha sonra anlattığı üzere Uğur oldukça heyecanlıdır ve yaklaşık yarım saat süren sohbetlerinin ardından belirlenen gün ve saatte Kadıköy'de buluşmayı kararlaştırırlar. Sonrasında arkadaşlarıyla topladıkları kitap ve oyuncaklarla beraber Kobanê'ye gitmek için yola çıkarlar.

Ramazan bayramının ikinci günü Uğur'la beraberdim. Bana Kobanê'ye gideceğinden nedense hiç söz etmedi. İşe gitmek için akşam karşıya dönecektim. Uğur'la ayrılırken; "Abi bayramlaştık tekrar sana bayram için gelmeme gerek kalmadı." dedi. Vedalaştık, nerden bilecektim ki bu Uğur'u son görüşüm olacaktı. Akşam kardeşi Şervan'a, Kobanê'ye gideceğini söylemiş, babama anneme de kesinlikle söylememesini tembihlemiş. M. Emin'e "Abi gel beraber gidelim" demiş. Fakat M. Emin sağlık sorunlarından dolayı gidemez. Uğur gideceği gün sabah kahvaltılık sucuk, ekmek almak için mahalle bakkalına gider. Genco, mahallemizin en eski bakkallarındadır, Uğur'un çocukluğunu bilir. Güler yüzlü biridir, Uğur'u da çok sever. Genco abi, Uğur'un şahadetinde taziyede o günü gözyaşları ile şöyle anlatır; "Sabah ekmek sucuk aldı. 'Nerelerdesin uzun zamandır gözükmüyorsun?' dediğimde, 'Abi hakkını helal et' dedi. 'O nasıl söz Uğur dedim'. 'Abi dünya hali işte sen yine

de hakkını helal et' dedi. 'Helal olsun Uğurcum' dedim. Şaşırmıştım, arkasından baktım sanki içine doğmuştu."

"Bu güne kadar sermayeye çalıştım. Bundan sonra da Kobanê'ye çalışacağım" diyerek Suruç'a gitmişti. Bir arkadaşına Kobanê'ye gitme amacını bu sözleri dile getirmişti. Oysaki kendisi için hiçbir zaman para biriktirmedi, o kendini hep insanlığa, halkına, yoldaşlarına borçlu görüyordu. Sosyal medya hesabından geçen yıl (şehadetinden bir yıl önce) yaptığı bir paylaşımda, "Ölmek de güzel anne, ölmek özgürlük için" ifadelerini kullanmıştı.

Üçüncü gün Uğur, annem ve babamla beraber ablasına bayramlaşmaya gider. Ablasının yemeğe kalmaları için ısrar etmesine rağmen anneme babama acele ettirir. Acele işi olduğunu söyler ve fazla kalmadan dönerler. Annem ve babama da iş yerinde işin yoğun olduğunu, birkaç gün kalacağını söyleyerek yanından hiç ayırmadığı siyah sırt çantasını hazırlar. Bayramdan önce anneme 2-3 paket şeker ve bir deste para emanet eder. Annem; "Oğlum baban bayram için şeker almıştı" der. Uğur, anneme verdiği şekerin başka olduğunu, bayramda ondan geri alacağını söyler. Çantasını hazırlarken anneme verdiği şekerleri ve parayı alır, çantasına koyar. Üç çift de çorap ister. Babamın dikkatini çeker, ona çorabı ne yapacağını sorar. Uğur babama; "Birkaç gün gelemeyebilirim" der ve vedalaşmak için bahçeye babamın yanına gider. Babam, Uğur'a üzerinde harçlığı olup olmadığını sorduğunda, bir miktar parası olduğunu söylemiş. Yine de yetmez diye babam biraz para vererek; "Sana borç veriyorum bunları" demiş ve gülümsemişler. O da, "Tamam baba çalışıp öderim borcumu" der. Uğur'un çalıştığı halde cebinde parası olmadığını babam bildiği için o her evden çıktığında mutlaka parası olup olmadığını sorardı. Uğur annemin ve babamın elini öper ve ebediyete doğru evden çıkar.

Kadıköy'de arkadaşlarıyla buluşup bir basın açıklamasından sonra otobüslere binip yola çıkarlar. Uğur'un bulunduğu otobüste şehit yoldaşlarından; Duygu Tuna, Cemil Yıldız, Nazegül Boyraz, İsmet Şeker, yaralı yoldaşlarından da Feti Aydın vardır. Uğur yolda abisi M. Emin'i telefonla arar, kendilerini polislerin takip ettiğini söyler. Bu arada babam, Şer-

van'dan Uğur'un Kobanê'ye gideceğini öğrenir. Onu arayıp kendisinden izin almadığı için Uğur'a kızar. O ise abisinin söylediğini zannederek M. Emin'i tekrar arayıp kendisine sitem eder. Gece geç saatlerde Amara Kültür Merkezine ulaşırlar. Otobüslerden eşyalarını indirdikten sonra büyük bir coşku ile şarkılar türküler eşliğinde halay çekerler.

Uğur'u Ebediyete Uğurluyoruz

Bayramın üçüncü günü gece vardiyasına, mesaiye işe gitmiştim. Eşim de çocuklarla babasına bayramlaşmaya gitmişti. Pazartesi sabah işten eve döndüğümde eşim ve çocukları karşılamak için uyumadım. Sabah kahvaltı yaptıktan sonra saat 09.00'da onları karşıladım. Eve geldiğimizde saat 10.00'u bulmuştu. Ben akşam tekrar işe gitmek için uyumuştum ki eşim beni uyandırdı. "Süleyman kalk kalk Urfa'da patlama olmuş" dedi. "Benim ne yapmamı istiyorsun" dedim tekrar kafamı yastığa koydum. Eşim bir telaş içinde hem beni uyandırmaya çalışıyor hem de salona koşup haberlerden olan biteni anlamaya çalışıyordu. İkinci defa beni uyandırmaya geldiğinde "Süleyman kalk, Uğur'un Urfa'da olduğu söyleniyor" deyince, içimin yandığını hissettim. Öyle bir acı ki tarifi imkânsız. Nasıl, Uğur'un ne işi olur Urfa'da, nasıl olur, daha dün evdeydi! Biz konuşurken kız kardeşim aradı; "Abi Uğur da Urfa'da, orda

patlama olmuş, Uğur'a ulaşamıyoruz" dedi. Hemen aradım, telefonu çalıyor ancak kimse açmıyordu. Ardından babamı aradım, konuşmakta zorlanıyordu. Ben "Baba hemen amcamı ara onlar daha yakın" dedim. Aradığını, amcamların yola çıktılarını söyledi. "Acele etsinler, yaralı olabilir, eğer yaralıysa devlet hastanesinde ise bir an önce özel hastaneye kaldırsınlar" dedim. Babam "Oğlum biz de şimdi annenle yola çıkıyoruz" dedi. Beni de beklemelerini söyledim. Babam daha en başında, Uğur'un şehadetini haberlerden öğrenmişti, ismi şehitlerin en başında geçiyordu. Hasta olmasından dolayı annemden, bizden gizliyordu. Ben telefonu kapadığımda Cizre'den halamın kızı aradı. "Abi haberlerde bir resim yayınlıyorlar, Uğur'a çok benziyor hemen sana whatsaptan gönderiyorum" dedi. Fotoğrafı gördüğümde donup kalmıştım. Uğur yerde cansız yatıyordu, ben "Vallahi kaybettik" dedim. Eşimin çığlığıyla kendime geldim, hemen babamı aradım durumun çok kötü olduğunu söyledim. Babam "Biliyorum" dedi. Eşime "Gidiyorum" dediğimde; "Dur ben de geleceğim" dedi. Bekleyemeyeceğimi söyledim, çıktım. Ardından telefon hiç susmadı, açamıyordum ancak susmak da bilmiyordu. Ben birini kapadıkça başka biri arıyordu. Bir ara telefona baktığımda arayan kız kardeşimdi. "Abi Uğur'un Onur diye bir arkadaşı var, bizi aradı Uğur'la konuşmuş, yaralıymış, durumu iyiymiş" diyordu. Ben tekrar tekrar Uğur'u arıyordum ancak çalıyor, kimse açmıyordu. Umutla umutsuzluk arasında, yaşamla ölüm arasında gidip geliyordum. Tekrar kız kardeşimi arayıp, söz ettiği çocuğun numarasını istedim. Sonra Onur'u aradım ancak telefonu açmıyordu. Mesaj yazdım "Ben Uğur'un abisiyim lütfen telefonunu açar mısın" diye. Ardından cevap yazdı; "Abi telefonumun şarjı çok az ben de yoldayım, Urfa'ya gidiyorum birbirinizi boşuna üzmeyin Uğur'un durumu iyidir" diyordu. Fakat içim rahat değildi tekrar mesaj yazdım "Ne olur ne biliyorsan doğru söyle" diye. Onur; "Abi dediğim gibi uğur iyidir" dedi. Neye inanıp neye inanmayacağımı bilmiyordum. Bu defa kuzenim aradı, facebooktan SYKP Bahçelievler sayfasına bakmamı söyledi. Açtığımda Uğur'un elinde bir bayrak "Uğur Özkan ölümsüzdür" diye yazıyordu. Eve vardığımda kalabalıktı, annemin baba-

mın karşısına metin çıkmam gerekiyordu. Kapıda kız kardeşim Salime, beni gözyaşları ile karşıladı. Ona, "Ne olur bari anne babamın yanında yapmayın" dedim. Babam yanıma geldi, Urfa'ya Antep'e uçak bileti bulamamışlardı. Diyarbakır'a dört kişilik ancak bulabilmişlerdi o da ayrı ayrı. Babam; "Biz birazdan çıkacağız siz de araçla çıkarsınız yola" dedi. Komşumuz vardı babamın bütün ısrarına rağmen o da bizimle gelmek istiyordu. Babam "O zaman siz de Zeki amcanızla gelirsiniz" dedi. Zeki amca, iki eniştem ve kardeşim M. Emin'le İstanbul'dan yola çıktık. Akşamdı, gözlerimin önünden bir film şeridi gibi Uğur geçiyordu. İnsan inanmak istemiyor eğer Uğur'u gözlerimle görmeseydim belki de asla inanamazdım öldüğüne. Yolda bize cenazelerin Antep'e götürüldüğü söylendi, biz oraya vardığımızda öğleni bulmuştu. Amcamlar bizi karşıladı, beraber babamların yanına gittik otopsi işlemleri bitmiş sıra ile yıkayıp kefenliyorlardı. Bölgenin bütün HDP'li milletvekilleri oradaydı. Yolda kendi kendime söz vermiştim; dik duracak, ağlamayacaktım. Fakat annelerin haykırışları insanın içini parçalıyordu. Bir annenin "Nazlı" diye haykırışı vardı ki işte o andan sonra ben de artık kendimi kaybettim. Babam koluma girip teselli etmeye çalışıyordu ve sık sık "Sabırlı ol" diyordu. Ancak kendime bir türlü hakim olamıyordum. Otopsi işlemleri bitmiş, Uğur ve yoldaşlarını yıkayıp kefenlemek için gasilhaneye getirmişlerdi. Biz kapıda bir süre beklemeye başladık daha sonra içeri girdik. HDP'den kapıda görevli bir arkadaş vardı, bize birazdan Uğur'u getireceklerini söyledi. Koridora geçip beklemeye başladık, amcam yanıma geldi. "Hogır'ı görmek istiyor musun" dedi. "Kesinlikle göreceğim" dedim. Sonra bir görevli bizi içeri çağırdı. Tam içeri girecekken amcamın oğlu kolumdan tuttu; "Abi, Hogır'ın gözleri açıktı, unuttum sen gözlerini kapatırsın" dedi. Annemle Şervan hariç biz hep beraber içeri girdik. Annemle kardeşim Şervan'ı Diyarbakır'dan, kuzenim Hasan alıp Cizre'ye götürmüştü. İçeri girdiğimizde Uğur siyah bir ceset poşetinde her tarafı kan içindeydi. Başucuna gittim, saçları daha ıslaktı. Saçlarını okşadım, alnından öptüm, teni buz kesilmişti, soğuktu. Yüzüne bakıp tekrar alnından öptüm, görevli dışarı çıkmamızı söylüyordu. Uğur'un göz-

leri açıktı, elimle iki gözünü kapattım. İçimden "Hogir, senin benim gözlerimi kapatman gerekiyordu" diyordum. Ona layık olamadım; metin olmam, dik durmam gerekiyordu, yapamadım. Şimdi bazen düşünüyorum da Hogir beni o halde görseydi, belki de görüyordur, ne derdi? Hep dirayetli gördüğü beni ayıplar mıydı? Bilmiyorum ancak bildiğim tek şey yaptığımın doğru olmadığıydı çünkü Hogir'ı çok iyi biliyorum, orada o şekilde öleceğini bilseydi de kesinlikle yine giderdi o yolda. Ölümden asla korkmadı. Bir ağabeyi bir yoldaşı olarak onun bu onurlu yiğit duruşuna layık olmalıydım. Hogir'ı görevlilere emanet edip dışarıda beklemeye başladık. Bir süre sonra bizi çağırdılar, tabutunu alıp yoldaşlarının yanına yan yana dizdik. Herkes tabutların arkasına saf saf dizildi, akrabalarımızın çoğu

oradaydılar. Bir ara sol taraftan bir kadın "Ne olur biri bana yardım etsin" dedi. Çok kalabalıktı, kendisine ilerlemeye çalıştım. HDP'li kadın milletvekilleri hemen yanına yetiştiler. Ayakta zor duran o kadın; İsmet Şeker'in kızı Dilek Ablaydı.

Saygı duruşu ve konuşmalardan sonra cenazeler slogan ve alkışlar eşliğinde tek tek memleketlerine uğurlanıyorlardı. Hogir'ın tabutunu omuzlayıp slogan ve alkışlar eşliğinde ambulansa koyduk. Onu, Cizre'ye götürmeye karar vermiştik. Cizre Belediyesi biri cenaze için iki tane ambulans göndermişti. Antep'te karşılamada, Meya-Der'den Mela Kasım, Şırnak milletvekilimiz Ferhat Encü, kardeşi Veli Encü ve birçok HDP Botan bölge yöneticileri vardı. Akrabalarımızın büyük bir kısmı da Gaziantep'e gelmişlerdi. Ben, babam, kız kardeşim ve Meya-Der'den Mela Kasım, Hogir'ın cenazesinin olduğu ambulansa bindik. Uzun bir konvoy halinde Antep'ten

Cizre'ye doğru yola çıktık, motosikletli trafik polisi ambulansın önünde trafiği açarak Antep şehir merkezinin çıkışına kadar eşlik etti. Mardin'e geldiğimizde köylerden caddenin üzerine insanlar toplanmış, 7 den 70'e ellerinde bayraklar Hogir'ın resimleriyle yolları doldurmuşlardı. Yaşlı bir kadın fark ettim, elinde Hogir'm resmi öpüp ağlıyordu. Ambulans "Şehit namirin" sloganları eşliğinde çok yavaş ilerleyebiliyordu. Dışarıda dehşet bir sıcaklık vardı. Uzak köylerinden cenazeyi karşılamaya gelmiş yüzlerce, hatta binlerce köylü ana yolları doldurmuştu. Yanından geçtiğimiz hemen her köy bu şekildeydi. Gurur verici bir tabloydu. Bu yiğit fedakâr Kürdistan halkına söyleyecek söz bulamıyorduk. Hangi güç ve hangi

aşk o insanları köylerinden uzak caddelere o dehşetli sıcakta çıkarabilirdi ki? Önümüzdeki ambulans yoldaki araç trafiğini yararak bize yol açtığı için bizimle Antep'ten gelen konvoy geride kalmıştı. Bir dinlenme tesisinde durduk. Hogir'ın içinde olduğu ambulanstaydım, tabutu göremiyordum ancak yine de Hogir'ın yanından, ambulanstan inmek istemiyordum. Amcamın ısrarı üzerine inmek zorunda kaldım. Araçlardan indiğimizde çok kalabalık olduğumuzu fark ettim. Konvoyun büyük bir kısmı geride kaldığı halde dinlenme tesisinin otoparkını doldurmuştuk. Amcam biz daha tesise varmadan aramış, restoranda yemek hazırlatmıştı. Topluca yemek yenildikten sonra tekrar yola çıktık. Biz Cizre'ye varana kadar yol boyunca yakın uzak köylerden gelen insanlar sloganlarla, posterlerle bizi karşılıyorlardı. Mardin, Kızıltepe, Nusaybin şehir merkezlerinde adeta serhildan görüntüleri vardı. İlginç olan da yolda ne bir kontrol noktasına ne de bir tane asker ve polise rastlamadık. Oysaki normalde onlarca polis-asker noktaları vardı. Kızıltepe'ye 5 km kala önümüzde bir konvoyun daha olduğunu fark ettik. Bu, Suruç şehitlerimizden Emrullah Akhamur ve Murat Gül'ün konvoyuydu. Rojava'nın Qamişlo kentinden akrabalarımız, biz yoldayken babamı telefonla aramışlardı. Cenaze konvoyunu görmek için sınıra tel boylarına gelmişlerdi. Nusaybin'e girdiğimizde onbinlerce insan karşılamaya gelmişti. Kürt sanatçıların "Gula min gula MERDİN'e" diye seslendikleri serhildanın kenti Nusaybin'den ge-

çiyorduk, ağır ağır Cizre'ye doğru ilerliyorduk. Mela Kasım Cizre'ye varmadan Katran'a (Bazıftı) uğrayıp dini vecibelerini yapıp cenaze namazını orada kılacağımızı söyledi. Ben araya girip "Cizre'de Nuh camisinde kılalım namazını Mela Kasım heval" dedim. Cizre'nin tıklım tıklım olduğunu, namaz için çok geç olacağını, Katran'da dini vecibelerini yerine getirip, namazı kılıp Cizre'ye öyle gidebileceğimizi söyledi.

Annemi Cizre'ye götürmüşlerdi, bizi arayıp ısrarla Uğur'u görmek istediğini söylüyordu. Halamın kızını, amcamın kızını aradım annemi alıp Katran'a gelmelerini söyledim. Vardığımızda akrabalarımızın hepsi 7'den 70'e ordaydı. Uğur'un tabutunu ambulanstan çıkarıp camiye götürdüler, bağrışlar, feryatlar, figanlarla. Uğur'u göstermek için annemi camiye götürdüler ben de içeri girmek istedim ancak kabalıktan giremedim. İçerden ağlama sesleri geliyordu dayanamayacağımı bildiğimden içeri girmekte ısrar etmedim. Daha sonra tabutunu dışarı çıkardılar. Cenaze namazını kıldıktan sonra Abdullah Amcamın aracına bindik ve Cizre'ye doğru yola çıktık yoğun araç konvoyundan dolayı Cizre'ye varmamız bir saati bulmuştu. İdil caddesinden Cizre'ye giriş yaptık. Kalabalıklar ellerinde Uğur'un ve Önderliğin yan yana dev posterleri, katliamı protesto eden döviz, afiş bayraklarla karşıladılar bizi. Bir kadın akrabamız elinde kına tepsisi ile Uğur'u kına ile karşılamaya gelmişti. Bu fotoğraf basında çok yer aldı. Araçlardan inerek kitle ile yürümeye başladık, dört yoldan Nusaybin caddesine kitle sel gibi akıyordu. Yolda ambulansı durdurup Uğur'un tabutunu çıkardık. Hogir artık çok sevdiği Cizre'deydi. Botan halkı onu omuzlamıştı. Halkının omuzlarında ebediyete, şehitler kervanına alkışlar, zılgıtlar eşliğinde ilerliyordu. İçimden "Uğur çok sevdiğin Cizre'desin, çok sevdiğin Cizre halkının omzunda... Diyordun ya; anne ölmek de güzel özgürlük için halk için. Devrimci yiğitler hep gülerek mi karşılarlar ölümü? Haklı bir dava için ölmek güzel ancak insanın canını acıtıyor kalleşçe öldürülmek be kardeşim" diyordum.

Mezarlığın önüne geldiğimizde binlerce kişi "Ey Raqip" marşını okuduktan ve konuşmalar yapıldıktan sonra Uğur'u, Botan'ın kalbinde, Berivan mezarlığında toprağa verdik.

BOTAN'IN KALBİNDE GABAR'IN ETEĞİNDE BİR KÖY

Uğur, hiç köye gitmemişti ve köyünü görmemişti. Hayatı boyunca gitmese de görmese de onun bir köyü vardı.

Hogir'ı anlatırken köyünden söz etmemek büyük bir eksiklik olur. Zira mücadele azmi ve direnişçi kişiliğinin mayası, köyün mücadeleci ve direnişçi ruhuna dayanır. Uğur'un görmediği halde köyünü çok sevdiği Bana köyü ve köylüleri ile gurur duyduğunun yakinen şahidiyim. Köylülerin gördüğü işkence ve çektiği ızdırapları, verdikleri mücadele, sergiledikleri direnişten o da payını almıştı, ne yazık ki Hogir'ın kaderi köyünün kaderinden farklı olmayacaktı Bana'nm. Diğer adı ile Ormaniçi köyü, Botan'ın kalbinde haşmetli Gabar Dağının eteklerinde, şirin mi şirin bir köy, Kürtçe yüksek anlamına geliyor. Ormaniçi ise, isminden anlaşıldığı gibi etrafı ormanla çevrili bir köydü. 'Köydü' diyorum çünkü, devlet ormanları

yaka yaka Botan'da orman bırakmadı. Tek tük meşe (beru) ağacı hariç orman diye bir şey kalmadı. Narı, inciri, üzümü ve daha birçok meyvesiyle zengin bir köy, bu gün şehir hayatında bulamayacağınız organik ve muazzam bir tada sahip zengin meyve bahçelerini de yakmışlardı. Eskisi kadar olmasa da, köylülerin çabalarıyla tekrar canlanmış durumda. Köylüler, genellikle akrabadırlar, içinde akraba olmayan yoktur diyebilirim. Akrabalarımızdan bir aile cumhuriyet zulmünden kaçarak Suriye Kürdistan'ına geçer, hala Rojava'da Qamişlo kentinde yaşarlar. Dedemler Cizre'ye taşınırken Özkan ailesinin büyük bir kısmı köyde kalır.

Kürdistan'ın birçok köyü gibi Bana köyü de sömürgeci devletin vahşetinden nasibini fazlasıyla alır. Devlet güçlerinin köylünün korucu olması yönündeki baskılara köylüler direnir köyde gençlerin gerillaya katılması ile beraber devlet güçleri köylülere eşi benzeri görülmemiş bir vahşet uygular. Ve köyü yakarlar, köylüleri alıp işkenceden geçirir, değişik işkence metotlarını uygular; kimi işkencede ayaklarını, kimi de hayatlarını kaybeder. Diğerlerini de hapishanelere gönderirler, fakat buna rağmen kadınlar ve çocuklar köyde saklanır. Bir kısım yaşlı erkek de kalanlar içerisinde vardır. İçinden bir tanesi de köy imamıdır, köyü terk etmeyip direnirler. Bu durum devlet güçlerini çılgına çevirir, ikinci defa köyü yakmaya gelirler. Tarlada bulunan çocuk ve yaşlı erkekleri öldürüp vücutlarını paramparça ederler. Köy imamı tavuk kümesine saklanarak kurtulur. Bir kısım aile Irak Kürdistan'ına Maxmur'a sığınır, geriye kalan kadın ve çocuklar civar köylere ve Cizre'ye, oradan Türkiye metropollerine dağılırlar. Gözaltında kayıp edilip ve gerilla saflarına katılıp şehit düşenlerin sayısı Hogir ile beraber 30'dan fazladır. Çoğunun cenazesi ve akıbeti hakkında bugün dahil bilgi edinilememiştir. Bu durum basına şu şekilde yansıyacaktı; Şırnak'ta 23 Ekim'de kemikleri çıkarılarak Adli Tıp'a gönderilenlerden Mehmet Kaya'nın oğlu Resul Kaya anlattı: "Babam bahçede, ben de tarlada çalışıyorduk. Sabahın erken saatlerinde askerler bahçeye girdi. Akşam saatlerine kadar silah sesleri susmadı. Silahların susmasıyla askerler bahçelerden köye doğru çekildi.

Ancak bahçelerde çalışan hiçbir köylü gelmedi". Şırnak'ın Basa (Güçlükonak) İlçesi'ne bağlı Bana (Ormaniçi) köyünde 1999'da 'askerler tarafından infaz edilen, kemiklerine geçtiğimiz hafta ulaşılan köylülerin aileleri tanık oldukları vahşeti şu şekilde anlatır. İşkenceye maruz kalan, vücutlarında sayısız kurşun izi bulunan köylülerden Mehmet Kaya'nın oğlu Resul Kaya, "Askerin 'terörist' dediği 63 yaşındaki babam ve köylülerdi Şırnak'ın Basa (Güçlükonak) ilçesine bağlı Bana (Orman içi) köyünde, 4 Haziran 1994 tarihinde 'PKK'li oldukları' iddiasıyla bahçelerinde çalıştıkları sırada askerler tarafından infaz edilen Mehmet Özkan, Mehmet Kaya, Şerif Ekin ve Abdulselam Demir isimli köylülerin mezarları 23 Ekim'de açıldı. Mezardan çıkartılan kemikler incelenmek üzere İstanbul Adli Tıp Kurumu'na gönderilir. Aynı olayda infaz edilen ve isimleri bilinmeyen 3 kişinin de öldürülen 4 köylüyle birlikte toplu olarak gömüldüğü mezarda kemiklerin yanı sıra elbise parçalarına da rastlandı. İnfazın tanıkları ve işkenceyle öldürülen köylülerin yakınları o dönem yaşananları DİHA'ya şu şekilde anlatacaklardı. Askerler tarafından infaz edilen Mehmet Kaya'nın oğlu Resul Kaya, olayın yaşandığı gün babasıyla birlikte sabah kahvaltısının ardından evden çıktıklarını söyleyerek, "Babam bahçede, ben de köyün yukarısındaki tarlada çalışıyorduk. Sabahın erken saatlerinde tarlanın yanından askerler geçerek, köyün bahçelerine doğru ilerliyorlardı" dedi. Askerlerin bahçelere girmesinin ardından silah sesleri duyduklarını ve köye doğru gelmeye başladıklarını söyleyen Kaya, "Köyün tamamını ablukaya alan askerler, evden kimsenin çıkmasına izin vermiyorlardı. Birçok köylü bahçelerde mahsur kalmıştı. Akşam saatlerine kadar silah sesleri susmadı. Silahların susmasıyla askerler bahçelerden köye doğru çekildi. Ancak bahçelerde çalışan hiçbir köylü gelmedi" diye anlatacaktı. Operasyonun Güçlükonak'a bağlı askerler tarafından yapıldığını anlatan Kaya, "Askerlerin hepsini tanıyorduk. Celal adında bir Yüzbaşı yanımıza gelerek, tehdit eder şekilde; 'Boğazımıza kadar getirdiniz. Bahçelerinizde 7 terörist öldürdük, köyü 24 saat içinde boşaltın, yoksa sizleri de öldürürüm' dedi" diye aktardı. "Askerin 'terörist' dediği

63 yaşındaki babam ve köylülerdi" diyen Kaya, "Köylülerin öldürüldüğünü anladık ve askerler bahçeden daha tam çekilmeden ben ve ağabeyim bahçeye doğru koşmaya başladık. Ağabeyimin bahçelere doğru koşarken, onu gören askerler ona da ateş etmeye başladılar. Ağabeyim ağaçların arasından kayboldu. Ben kaldığım yerde bekledim, askerler tam çekilince ben ve diğer köylüler bahçelere indik der ve bahçeye vardıklarında köylülerin yan yana dizilmiş cesetleriyle karşılaştıklarını dile getirir "Babam biraz yaşlı olduğu için onu ayrı bir yere koymuşlardı. Hepsinde onlarca mermi izi ve kasatura yarıkları vardı. İşkence yaptıkları, ardından öldürdükleri belliydi. PKK'li olduklarını göstermek için yan yana dizilen 6 cesedin fotoğrafları çekilmişti. Ben cesetleri orada bırakarak ağabeyimi aramaya başladım. 'Babam öldü bari ağabeyim ölmesin' diye akşama kadar aradım ancak bulamadım. Ağabeyim ağaçlar arasında izini kaybettirmişti. Sonradan eve geri döndü. Öldürülenlerin 4'ü köylüydü. Diğer 3 kişi de çevre köylerden, bölgeden kişilerdi." Askerlerin cesetleri gömmelerine bile izin vermediklerini söyleyen Kaya, "Bizler cesetleri ortada bırakmak istemedik. Bunun üzerine çevre köylerdeki koruculardan cesetleri gömmeleri için yardım istedik. Ertesi günün sabah saatlerinde cesetleri öldürüldükleri yerden korucular ve köylülerle birlikte askerlerin nezaretinde alarak elbiseleri ile battaniyelere sararak, köy mezarlığına gömdük. Benim babamın cesedi tanınmayacak hale gelmişti. Kasaturalarla karnı yarılarak, iç organları tamamen dışarı çıkmıştı. Başının arka tarafında büyük kesikler vardı, kolu kırılmıştı. Her tarafında mermi izleri vardı. Diğer cesetlerde de benzer durumlar vardı" diye belirtir.

Askerler "24 saat için de köyü boşaltmadığınız taktirde köyle birlikte havan toplarıyla hepinizi öldürürüz" der, "Askerler köyü derhal boşaltmamızı istedi. Yıllarca hukuki anlamda mücadele verdik. Devleti bu insanların sivil olduklarına ikna edebilmek için açtığımız davalar sonunda kabul edildi. Babamla köylülerin gömüldükleri mezarları incelenmek üzere Cizre Savcılığı tarafından açıldı" dedi. Taleplerinin bu insanları öldürenlerin yargılanması olduğunu, süreci

sonuna kadar takip edeceklerini söyler

Mehmet Özkan'ın eşi Fatma Özkan da, askerlerin baskını sonrası diğer köylülerle cesetlerin toplandığı yere gittiğinde eşi Mehmet Özkan'ın parçalanmış cesedi ile karşılaştığını söyler "Eşimin kafatası parçalanmıştı. Kolunda ve göğsünde bir sürü mermi izi vardı. Her tarafı kanlar içinde yerde yatıyordu. Öldürülmeden işkence gördüğü, daha sonra öldürüldüğü belliydi" dedi. Eşinin üzerinde hiçbir silah ve benzeri bir aletin olmadığını yalnızca diğer köylüler gibi bahçesinde çalıştığını söyleyen Özkan, "Yapacak bir şeyimiz kalmamıştı. Cesetleri elbiseleri ile gömmek zorunda bırakıldık.

Abdulselam Demir'in ağabeyi Abdülhamit Demir ise, olayın yaşandığı zaman İstanbul'da çalıştığını söyleyerek, öldürülen insanların yaşlı ve tarlalarında bahçelerinde çalışan köylüler olduğunu, askerlerin bahçelerde bulduğu ve yakaladığı herkesi infaz ettiğini söyler. Şerif Ekin'in annesi Ayşe Ekin de "Oğlum Şerif Ekin ve akrabamız ve köylümüz olan Abdülselam Demir ile bahçede salatalıkları suladığı sırada askerler tarafından yakalandılar ve işkence gördüler. Evimiz bahçelerin yukarısında olduğu için uzaktan görüyorduk. Askerler oğlumu ve arkadaşını yakalayarak kasaturalarla yaraladılar. Ardından 5 metre yükseklikte olan kayalardan attılar. Oğlumu ve arkadaşını kayadan atıkları esnada çığlık atmaya başladım." Oğlunun ölümünü izlediğini anlatan Ekin, "Gözümün önünde oğlumu kayadan aşağıya attılar. Sürükleyerek diğer köylülerin infaz edildiği yere götürdüler. Orada kurşuna dizdiler."

Askerlerin köyden ayrılması ile bahçeden insan çığlıkları, haykırışlar ve yakarışların yükselmeye başladığını belirten Ekin, "Silahlarla taranan ve kanlar içinde kalan cesetler yan yana dizilmişti. Oğlumun kafası arka taraftan ikiye ayrılmıştı. Başını dizime koydum, oğlumun kanları içinde kaldım. Cesetler o gece orada kaldı. Sabah saatlerinde cesetleri gömer gömmez, bir dua bile okuma fırsatımız olmadan köyden zorla çıkarılarak, göç etmek zorunda bırakıldık" diye basma anlattır.

Aynı şekilde Şehrika denen köyden Cevahir Altın adında-

ki kadın da köyümüze dair tanıklığını va başından geçenleri Fırat Haber Ajansı'na şu şekil de anlatır. Cevahir Kılıç, eşi ve iki çocuğu PKK saflarına katıldıktan sonra 7 çocuğuyla birlikte hayatı cehenneme döner. Mevsimlik tarım işçiliği yaparak yaşama tutunan Cevahir Kılıç için her şey 20 Şubat 1993'te yaşadığı köy Şehrika'nın askerler tarafından yakılmasıyla başlar. Basa (Güçlükonak) ilçesine bağlı Bana (Ormaniçi) köyü 20 Şubat 1993 tarihinde Türk devlet güvenlik güçlerinin baskınına uğradı. Saat 04.00 civarlarında köye giren askerler yataktan kaldırdıkları köy halkını, yarı çıplak, yalın ayak bir şekilde köy meydanına topladılar. Kadın, çocuk, yaşlı, hasta ayrımı yapmadan herkesi 12 saat boyunca karda beklettiler. Erkekleri ise, eşlerinin gözleri önünde, yarım metre karın içerisine karın üstü yatırdılar. Baskında, askerlerin açtığı ateş sonucu, 5 yaşındaki Abide Ekin olay yerinde öldü. 25 ev yandı, çok sayıda hayvan telef oldu. Köyde gözaltına alınan biri kadın, toplam 44 kişi ise tutuklanıp karakollara götürüldü. Ama Bana köylüleri için gün hala bitmiş değildi. Cevahir Kılıç, eşi ve iki çocuğu PKK'ye katıldıkları için devletin ve askerin her türlü baskısına maruz kalmış. Basa'ya (Güçlükonak) bağlı Bana (Ormaniçi) köyünün 20 Şubat 1993 tarihinde yakılmasıyla başlayan acı ve ıstırabı, 1994 yılı sonuna kadar sürmüş. Bu bir buçuk yılın her anı birbirinden acı geçer. Eşi Sabri Kılıç PKK'ye milislik yapmaya başladıktan sonra fazla eve uğramaz olur. Deşifre olmuştur. Bir gün duyar ki Sabri, Bana (Ormaniçi) köyünde. Bunun üzerine oraya gitmeye karar verir. Ve şöyle devam eder, "Kızım Newroz'u ve Besna'yı yanıma alarak evden çıktım. O zaman da kış, yerde yarım metre kadar kar var. Bana'ya giden vadiye girdikten sonra fark ettim ki, operasyon var. Meğer Basa, Zeve ve Fındıke karakolları sabahın beşinde Bana köyünü basmış. Dağ, taş her yer, ağaçların yaprakları bile asker." Henüz köye varmadan iki asker, önlerini keserek, nereye gittiklerini sorarlar. Bunun üzerine Cevahir Kılıç, kucağındaki kızını göstererek, hastaneye gittiğini söyler askerlere. Ardından Kılıç ve küçük kızları birlikte üsteğmenin yanına götürülür. Üzerinde kar elbisesi ve ayağında mekap ayakkabı olan üsteğmen, Kılıç'ın

ve kızlarının yanına halk arasında Loku Helaxi olarak bilinen Osman Ayaz isimli bir itirafçıyı vererek onları köye kadar götürmesini söyler. Köye vardıklarında her tarafta askerlerin olduğunu ifade eden Cevahir Kılıç, "Köyün bütün erkeklerini köy meydanına toplamışlar, ağız üstü kara yatırmışlar. Ölüler mi, sağlar mı bilmiyorum. Beni de kadınların bulunduğu tarafa gönderdiler" dedi. Askerler köylülere 3 gün süre tanıyarak, "Buradan giderseniz, gidersiniz. Yok kalırsanız, hiçbirinizi sağ bırakmayız" tehdidinde bulunur. Bu tehdidin ardından askerler gaz döküp evleri ve içerisinde hayvanların bulunduğu ahırları yakmaya başlarlar. İçerisinde insanların bulunmadığı evler büyük alevler içinde kalırken, yine ateş topuna dönüşen ahırlarda bulunan hayvanlar ise çığlıklar atarak diri diri yakılır. Cevahir Kılıç, o anı şöyle anlatıyor; "Hayvanlar can havliyle kendilerini duvarlara vuruyorlar, böğürüyorlar... sonunda bazı ahırların kapıları kırıldı. Dışarı çıkmayı başaran hayvanlar da ateş topu gibi üstümüze üstümüze saldırıyorlardı. O gece tam yirmi beş evi yaktılar. Binlerce hayvanı diri diri yakarak katlettiler." Evleri yakılan köylüler askerler tarafından akşama doğru içtimaya tabi tutulur ve tek tek kimlikleri sorulur. Kılıç, şöyle devam ediyor: "Sıra bana gelmişti kimliğime baktılar, 'gel' dediler. Gözlerimi bağladılar. Birden silah sesleri gelmeye başladı. Askerlerin her biri bir yere yattı, ateş etmeye başladılar. O esnada bir mermi, götürmek istedikleri, genç kadının çocuğuna isabet etti. Mermi çocuğun karnını yırttı, geçti. Bağırsakları yere döküldü. Çocuk orada öldü. Çatışma da beş-on dakika sürmedi, durdu. Ateş eden kimdi, neciydi kimse bilmedi. Sonradan, askerlerin birbirlerini vurdukları söylendi. O genç kadın çocuğunu kucağına aldı, tam üç gün bırakmadı. Artık, 'kafayı yedi' dedik. Üçüncü gün kucağından çocuğu aldık, götürüp gömdük."

Askerler arasında çıkan çatışma sona erdikten sonra bu sefer Cevahir Kılıç'ın akrabası Resul'ün elleri bağlanır ve karda sürüklenir, özel timler tarafından öldüresiye dövülür. Ardından Resul'ün üzerine bir bidon gaz yağı dökülüp diri diri yakılır. Ateş topuna dönen Resul avazı çıktığı kadar bağırır, çığlıklar atar. Kadınlar Resul'ü söndürmeye yeltense de as-

kerler buna engel olur ve kadınlara dipçiklerle vurur. Bu arada Resül kendini yerde yuvarlar ama ateşi söndüremez. Yerde çok fazla kar olduğundan bir süre sonra ateşi söndürür, ancak Resul'ün bütün derisi sanki yüzülmüşçesine parça parça olur. Resül çektiği acılar hafiflesin diye bir ay boyunca yakınları tarafından kar üstünde yuvarlanır." Karanlık çökerken askerler köyden ayrılır. Köyün bütün erkeklerini de yalın ayak, yarı çıplak bir şekilde karda Base (Güçlükonak) karakoluna kadar yürüterek götürürler. Kadınlar ise evleri yandığı için mağaralara sığınırlar. Cevahir Kılıç şunları aktarıyor: "Mağarada akşam uyurken biri geldi, "Qumri, Qumri" diye seslendi. Hemen yanımda yatan Qumri'yi kaldırdım. Qumri'yle gittik mağaranın girişine, baktım iki milisle bir arkadaş. Birisini ağaçtan bir sedyeye koyup getirmişler. Üstüne de battaniye atmışlar, kim olduğu belli olmuyordu. Battaniyeyi kaldırdılar, baktım eşim Sabri. Olduğum yerde dizlerimin üstüne düştüm. Dizimi başının altına koydum, elimi nabzına koydum. Nabzının attığını fark etmedim. Başımı kaldırdım, milislere baktım "Yaşamıyor" dedim. "Yok ana, yaşıyor" dedi içlerinden biri." Askerler samanlığı ateşe verdiklerinde orada bulunan Sabri Kılıç, dumandan zehirlenmiş. Gece karanlık çökene kadar samanlıktan çıkamamış. Karanlık olunca samanlıktan çıkmış. Temiz havayı soluyunca, bayılmış. Ertesi gün köy civarında tekrar silah sesleri yükselir. Bunun üzerine milisler Sabri Kılıç'ı sedyeye koyup oradan uzaklaştırırlar... Yarı çıplak, yalın ayak karda yürütülen 43 köylüden ise uzun süre haber alınamaz. Olayın üzerinden iki ay geçtikten sonra İbrahim Özkan, Mehmet Tahir Çetin ve köyden helikopterle götürülen Halime Ekin'in de aralarında olduğu birçoğu ölüme terk edilmiş bir şekilde Siirt köprüsünün altında bir çoban tarafından bulunur. Olaydan tam altmış gün sonra Nevaf Özkan, Fahrettin Özkan, Abdulselam Demir ve Resul Aslan'ın Mardin Devlet Hastanesi'nde olduğu öğrenilir. Sekiz kişinin izine ise Muş Cezaevi'nde rastlanır. Köylülerden İbrahim Ekinci ise bir daha eve dönmez. Olaydan tam yetmiş gün sonra cesedi bulunur. Evlerine dönmeyi başaranlar ise yara bere içindedir. Aşırı işkence ve karda uzun süre bekletilmekten kangren oluşması nede-

niyle Abdulselam Demir, Nevaf Özkan, Hüseyin Yıldırım, Mehmet Tahir Çetin'in ayakları çeşitli yerlerinden kesildi. İbrahim Ekinci'nin cenazesini Cizre'ye dedemin evine getirdiler. Cenazesini yıkayıp dini vecibelerinden sonra Cizre asri mezarlığında toprağa verildi. Türkiye'de iç hukuk yollarının tükenmesi üzerine köylüler avukatları rahmetli Tahir Elçi aracılığı ile Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne (AHİM) başvurdular. AİHM'de görülen davada Türkiye mahkûm edildi, köylülere tazminat verilmesi kararı çıktı. 2007'de çoğu yaşlılardan oluşan köylülerin bir kısmı köye geri dönme kararı alıp köyü yeniden inşa edip dönüş yaptılar.

ONUN BİR TARAFI HEP ÇOCUKTU

Hogir'ın çocuklara olan sevgisi ve ilgisi bambaşkaydı. Bir ayrı severdi, özelikle de bebekleri. Nasıl başarıyordu bilmiyorum ama bebekleri bile güldürüyordu. Ağlayan bir çocuğu Uğur'a verdiğinizde gülerken bulabilirdiniz. Küçüklüğünde fark ettim Hogir'ın onlara olan sevgisini. O çocukları adeta oyuncağa çevirir ya da onlara oyuncak olurdu. Bir ara Avcılar'da bizde kalıyordu. Bir akşam işten eve döndüğümde benim çocuğu berbere götürmüş, saçını sıfır tıraş ettirmişti. Benim kavuniçi renginde bir tişörtüm vardı, onu da çocuğa giydirmiş, "Abi senin oğlunu rahip yaptım, Budist bir rahip" diyerek kahkahalarla gülüyordu. Onun için bir bebek veya bir çocuğun akraba ya da yabancı olması diye bir şey yoktu. Bulduğu her çocukla oynar, güldürür, hatta gün boyu ilgilenebilirdi. Müdahale etmesen çocuktan kopamazdı. Hatta benim bir kız kardeşim onun bu zaafını bildiği için

bu durumu kullandığı bile olmuştu. Onu adeta çocuklarına bakıcı yapmıştı. Uğur da vazife almış gibi gün boyu çocukla ilgilenirdi.

Uğur Kaymaz'ın katledilmesi Hogır'ı çok etkilemişti. Bazen yaptığımız sohbetlerde duyduğu öfkeyi dile getirirdi. Akabinde Ceylan Önkol ve Berkin Elvan ruhunda derin yaralar açmıştı. 23 Nisan sözde çocuk bayramı kutlamalarına tepki gösterir, sosyal medyada bu yönde paylaşımlarda bulunurdu. Çalışmak için gittiği Somali'de çocuklara zafer işareti yaptırır, ellerine bez afiş tutuşturur, sosyal içerikli mesajlar yazar, resimlerini çeker, sosyal medya hesaplarında paylaşırdı. Somali dönüşünde oradaki çocukların dünyadaki gelir adaletsizliğinin kurbanı olduğunu dile getirmişti. Somali'de çalışırken kazandığı paranın bir kısmını, çocuklarla ve oradaki yerel halkla paylaştığını sonradan arkadaşlarından öğrenmiştim. Uğur yaptığı iyilikleri genellikle bize söylemezdi, anlatmayı da sevmezdi. Somali dönüşünde Uğur'la Kadıköy'den vapura binip karşıya geçecektik, acele ediyordum. Onunla sohbete daldığımda bir ara kendi kendime konuştuğumu, Uğur'un yanımda olmadığını fark ettim. Arkama dönüp baktığımda dilenci bir çocuğun burnunu, yüzünü temizliyordu. Yanına gittim, "Uğur ne yapıyorsun?" dedim. "Abi yazık, çocuk ağlıyordu, burnu akıyordu" diye karşılık verdi. Çocuğu öpüyor, sevip teselli ediyordu. "Uğur bari al eve getir" dedim. "Abi aslında öyle yapmak lazım, baksana şeker mi şeker" demiş, ben de sinirlenmiştim. Çocuğun elinden tutup büfeye doğru gittiğinde, ben de vapura doğru yürüdüm. Beş dakika sonra o da vapura geldi, ben kızgın kızgın bakıyordum. "Abi niye kızıyorsun" demişti. Okumak için gittiği Mersin'de ise palyaçoluk yaptığını öğrenmiştim sonradan. İstanbul'a geldiğinde kendisine tepki gösterdiğimde, "Abi sen hiç çocuk olmadın mı?" dedi. "Uğur, ben çocukken de palyaço sevmezdim" diye cevap vermiştim. O zaman anladım, onun para kazanmak için değil de çocuklara daha yakın olmak, onlarla oynamak için palyaçoluk yaptığını. Uğur bir tarafı ile hep çocuktu, çocuk tarafını hiç kaybetmemişti.

Uğur'un Hayvan Sevgisi

Uğur'un hayvan sevgisi küçüklüğüne dayanır. Annem Cizre'de kümeste hindi, tavuk ve ördek beslerdi. Bu kümes hayvanlarını kuluçkaya yatırır, yeni doğan civcivleri kendi elleri ile beslerdi. Bunun yanında sevgisinden de mahrum etmezdi. Uğur'dan bir büyük ablası, o da onun gibi hayvanları çok severdi. Uğur o zaman 4-5 yaşındayken annem, ablası ve Uğur'a civcivleri koruma ve kollama görevi verirdi. Kediler onları yemesin diye çoğu zaman annem onlara tembih ederdi. Salime bir gün kümesten civcivleri dışarı çıkarmak isterken değnekle kaza ile bir ördeğin gözüne gelir. Salime ağlar çok üzülür ve bugün bile hatırladığında üzüntüsü yüzünden okunur.

Uğur'un aslında civciv kadar sevdiği bir hayvan da kedi ve eniklerdir. Biz Şafii mezhebinden olduğumuz için küçüklükten itibaren köpeklere dokunmamak gibi bir alışkanlık vardır. Bu durum çevre ve ailede hoş görülmediğinden, Uğur'un köpekleri gizli gizli sevmesine ve onlarla oynamayı gizlemek sebep olur. Uğur Mersin'de okurken çalıştığı iş yerinde işyeri sahibinin bir köpeği, bir de kedisi vardır. Uğur kedinin ismini güneş, köpeğin ismini de Ay koyar. İstanbul'a geldiğinde de bunların telefonla videosunu çekip getirmişti, videoda köpek (Ay) uyumaya çalışıyor. Kedi (Güneş) ise, Ay'ın üstüne atlı-

yor onu rahat bırakmıyor, ay ise pençesi ile istifini bozmadan uzaklaştırmaya çalışıyor. Güneşin bütün yaramazlığına rağmen Ay (köpek) Güneş'e (kedi) saldırmıyor. Uğur, "Abi görüyor musun insanların hayvanlardan öğreneceği çok şey var" derdi. Ben de ona, "Bunlar istisna durumlardır" demiştim.

Uğur sıcak bir yaz gecesi arkadaşlarıyla kaldığı odada bir veya bir kaç tane sivrisinek kendisine musallat olur. Gecenin bir vakti kalkar bir başka odaya geçer, arkadaşları durumu sorar, "Bir sivrisinek beni uyutmadı" der, arkadaşları "Öldür gitsin" derler. "Olur mu, o da bir canlı" der ve arkadaşları Uğur'un bir sivrisineği öldürmemek için oda değiştirdiğini anlatırlar. Ona göre hayvan severlik köpek rahatsız olmasın diye dönüp başka yoldan gitmektir.

Uğur'da ise hayvan sevgisi ve insana sevgisi eşit seviyedeydi. Uğur'un hayvanlara bakış açısı da toplumun hayvanlara bakış açısından farklıydı. Hayvanların hayvanat bahçelerine konulmasına da itirazı vardı. Hayvanların doğada özgürce yaşaması gerektiğini, insanların hiçbir şekilde müdahale etmemesi gerektiğini söylüyordu.

İstanbul Ümraniye'de elektrikçi olarak çalıştığı bir hasta-

ne inşaatında bir kedi yavrusu bulur ve yemeğini kediyle paylaşır. Bir arkadaşı onun şahadetinden sonra bu kediyi bulur, getirir adını 'Aşiti' koyar, evinde besler, daha sonra SYKP Yenibosna ilçe binasına bırakır. En son Aşiti'yi SYKP ilçe binasında oynarken gördüm, çok güzel gözleri var, adeta gözleri ile Uğur'u anlatır insana.

Uğur okumak için devletten kredi çeker. Uğur çalışmak için gittiği Somali'de çektiği krediyi geri ödemek için biraz para biriktirir Türkiye'ye geldiğinde biriktirdiği para ile krediyi ödemek yerine parayı Zeytinburnu hayvan barınağına bağışlar. Uğur ve Şervan'ı Gülhane parkına hayvanat bahçesinde götürmüştüm. Burada ilk defa maymun ve benzeri hayvanları görmüştü, onlara hayran kalmıştı. Karşındaki hayvan sanki onu dinliyor, onu anlıyormuş gibi konuşurdu onlarla. Gittiği yerlerde hayvanat bahçesi varsa mutlaka giderdi.

Şehadetinden sonra odasında eşyaları arasında çıkan bilgisayarında USB flaş diskte çeşitli tarihlerde gittiği hayvanat bahçelerinde ve doğada hayvanlara ait kendisinin çektiği resimler çıktı.

Uğur ve Kitaplar

1992 yılında Cizre'de tanıştığım bir heval kitap hediye etmişti, 'Dörtlerin Gecesi'ydi, Diyarbakır zindan direnişini anlatan ve benim hayatımda okuduğum ilk kitaptı. Bu kitapla beraber kitap okuma alışkanlığı kazanmıştım. Bir de aylık çıkan Serxwebun ve Berxwedan dergileri vardı. Bu iki dergi de hayatıma okumaya dair bir dönüm noktasıydı. Okuduğum bu dergi ve kitapları çok sevdiğim halde biriktiremiyor, okuduktan sonra sobada yakar, yakmaya kıyamadığım kitapları naylona sarar, dinlediğimiz kasetler gibi yerin altına gömer, toprakta saklardık. İstanbul'a geldiğimizde ise okuduğum kitaplardan odamı küçük bir kütüphaneye çevirmiştim ama İstanbul'da da baskın ve gözaltı ihtimaline karşı o dönemler parti ve Öcalan'ın kitapları sakıncalıydı, kitapları okuduktan sonra saklardım. Uğur'un da kitaplarımdan okuyup etkilendiğini biliyordum. Bu kitaplık, onun kitap okuma alışkanlığı ve sevgisinin bir kaynağıydı. Araştıran biriydi, sürekli bir arayış içindeydi. En olumsuz olaylardan bile mizah çıkarabilen biriydi, ufku genişti. Ancak dersleri için aynı şey söylenemezdi. Okulda dersleri zayıftı, okuldan kırık notla dönerdi. Bu konuda kendisiyle çok tartıştım. Ancak zekiliği, zekâsı ve okulda derslerindeki başarısızlığına anlam veremiyordum. Ancak buna rağmen okulda öğretmenleri dürüst, sıcakkanlı, uyumlu olmasından dolayı severlerdi. Başta sola soğuk bakan Uğur Özgürlük Hareketi ve Öcalan'ın perspektif ve çözümlemeleri onda bir heyecan yaratmıştı. Uğur'un sol ile tanışmasında Öcalan'ın kitaplarının büyük payı var.

Şiir de severdi, hem okuyan hem de yazan biriydi, çok sayıda yazdığı şiiri vardı; aşka dair, mücadeleye dair vs. Ancak genelde benimle paylaşmazdı. Kendi telefonunda sakladığı için çoğuna ulaşamadım. Uğur, Aziz Nesin'in eserlerini sever okurdu, sıkı bir Mehmet Uzun hayranıydı.

Mehmet Uzun'un vefatı üzerine şöyle yazmıştı sosyal medya hesabında,

"Şimdi Mehmet Uzun'suz nasıl anlatılır ki acı ve sürgün..."

Ve Mehmet Uzun'dan alıntılar yapıyordu;

"Biliyorsun dünya değişiyor; umut, arzu, aşk, ilişki, kıssa ve beğeni değişiyor. Bu şeyler o kadar değişti ki destanlar, masallar, cinler, cadılar, melekler de katledildi! Şeytan da katledildi! Yani his, hayal ve manevi mutluluk katledildi. Her şey, her şey kuruşla hesaplanır oldu. Böyle şehirlerde, böyle insanlar arasında ne yapacaktım ki! En iyisi o insanları ve dünyayı bırakmamdı." Mehmet Uzun / Yaşlı Rind'in Ölümü

Nazım Hikmet Uğur'un da Yüreğine Dokundu

Nazım Hikmet şiirleri ile, politik mücadelesiyle demokrat-devrimci, sosyalistlerin, şiir severlerin gönlünde yer edindiği gibi onun da gönlünde yer edinmişti. Uğur da sıkı bir Nazım Hikmet hayranı idi. Daha lisede iken Nazım'ın hayatına dair kitapları, şiir kitaplarını okurdu. Günlük hayatında Nazım'dan alıntılar yapardı. Benim kitaplarımın arasında Nazım Hikmet kitapları yoktu. Bir şiir kitabını alıp getirmişti, ona, "Hogir öğrendiğim kadarı ile Nazım Hikmet'in sütannesi Kürt'tür, güzel şiir yazmasının sebebi budur" demiştim. "Ağabey nereden buluyorsun böyle şeyleri, söylediğin komik bir şey" demişti. Ben daha çok Ahmet Arif, Apê Musa'nın kitaplarını, şiirlerini okurdum vb. şiir kitaplarım vardı. Uğur bir boşluğu daha doldurmuştu, bunların arasına nazım hikmeti

de katmıştı. Uğur, gerek lisede gerekse üniversitede okurken Nazım'a dair birçok etkinliğe katılır. Bunlardan bir tanesi de Mersin'de üniversitede okurken 68'liler ormanı (parkında) Nazım Hikmet etkinliğine katılır. Ben Avcılar'a taşındıktan sonra eve geldiğimde ilk önce Uğur'un odasındaki kitaplara bakardım. Benim gibi odasını kütüphaneye çevirmişti. Evde küçük bir odamız vardı. Uğur odayı müzik cd'leri ve kitaplarla doldurmuştu.

Uğur ve Mangal

Uğur zamanını hiç boş geçirmezdi, 26 yıllık ömrünü dolu dolu yaşadı. Diyebilirim onun politik direnişçi kişiliğinin yanında sosyal yönü de çok zengindi. Doğayı, denizi çok severdi, gezmeyi, seyahat etmeyi, resim çekmeyi, spor yapmayı, kitap okumayı, oyun oynamayı da severdi. Onun sevdiği bir şey daha vardı, o da mangal yapmaktı. Gittiği etkinliklerde, pikniklerde, misafirlikte, bir yerde mangal varsa o mutlaka mangalın başında olurdu. Bizim bahçe genişti, sık sık bahçede mangal yapardık. Eve getirdiği arkadaşlarına bizim evin bahçesinde onlara mangal yapardı. Kobanê'ye gitmeden kısa bir süre önce Ümraniye'de çalıştığı inşaattaki arkadaşlarına mangal sözü vermişti.

Cizreli Uğur

Cizre Kürdistan'da politik, toplumsal, coğrafik, kültürel ve medeniyet tarihi zengin bir değere sahiptir. Bu yönleriyle içindeki toplum ve birey üzerinde büyük bir etkisi vardır. İstanbul Kadıköy'de bir kitapçıda kitaplara bakarken bir kitap dikkatimi çekmişti. Kitabın başlığı 'Su Kültürü'ydü. Kendi kendime 'Suyun kültürümü olur?', 'Ne saçma şey' diye düşünüyordum kitabı yerine bırakıp diğer kitaplara bakıp önsözlerinden kitabın içeriğine dair bilgi edinmek için okuyor beğenmeyip diğer kitaplara göz atıyordum ama aklım hep o kitaptaydı alsam mı almasam mı diye düşünüyor, başlık saçma ama bana ilginç gelmişti. Neyse sonunda kitabı aldım ve otobüste başladım okumaya, kitabın yazarı yabancıydı başka bir dilden Türkçeye çevrilmişti. Kitapta denizden nehir göl ırmak dereye kadar büyükten küçüğe başlıklar altında sıralamıştı, denizden başlayarak denizin toplum üzerindeki etkisini sahilde yaşayan ve adada yaşayan insanların kültür ve yaşamlarına dair farklı özelikler taşıdığını örnekler vererek anlatıyordu. Aklıma Dicle nehri ve Cizre gelmişti, deniz kısmını kâh hızlı okuyarak kah atlayarak nehir kısmına gelmiştim. Nehir akar. Suyun insan üzerindeki etkisini anlatırken adeta Cizre halkını anlatıyordu. Nehrin insanın üzerindeki etkisini yaşam kültüründen psikolojik davranışlara sosyal çalışmala-

ra, yemekten eğlence kültürüne kadar çeşitli örnekler vererek anlatıyordu; okudukça Cizre ve Cizre halkı gözlerimin önünde film şeridi gibi geçiyordu. Uğur'la Cizre'den geldiğimizde 5-6 yaşındaydı, ailece Cizre'den göç ederken hemen hepimizde bir ayrılık acısı ve hüzün vardı, daha öncesinde ayrılma gibi hiçbir düşüncemiz yoktu. Ara ara babamın yanına çalışmak için İstanbul'a gelip gidiyordum. İstanbul'un bütün ihtişamı bile bana Cizre'ye olan hasreti gidermiyor ve Cizre'nin yerine geçmiyordu. Babamın da İstanbul'a yerleşmek gibi bir düşüncesi yoktu. Cizre'den göç ederken hepimizin tekrar Cizre'ye geri dönme umudu ve düşüncesi vardı ancak devletin Cizre'deki estirdiği terör umudumuzu yavaş yavaş kırıyordu.

Ancak Uğur ilkokula giderken bir gün okulundan öğretmeni veli toplantısı için bize davetiye göndermişti. Babam çalıştığı için abisi olarak veli sıfatıyla toplantıya katılmıştım. Öğretmenine abisi olduğumu söylediğinde beni güler yüzle karşılayıp Uğur'a olan sevgisini ve memnuniyetini dile getirmişti ve sıcak karşılayıp onun sırasını gösterip oturmamı söyledi. Uğur'un masasının üzerinde 'Cizreli Uğur' yazısını gördüm. Masanın üzerine 'Cizreli Uğur' diye kazıyarak yazmıştı, gördüğümde hem hoşuma gitmişti hem de masa üzerine yazı yazmanın doğru bir davranış olmadığı için içimden kızmıştım. Toplantı sonrasında öğretmenin yanına giderek, bir şikâyeti olup olmadığını sordum. Öğretmeni kendisinden çok memnun olduğunu ancak derslerinin zayıf olduğunu bol bol çalışmasını öneriyordu. Eve geldiğimde, 'Sıranın üzerine niye yazı yazıyorsun beyefendi' diye kızmıştım. Evin duvarına da 'Cizreli Uğur' diye yazmıştı, o yazı hala duruyor. Uğur Cizreli olarak anılmayı çok severdi. Arkadaşları arasında 'Japon kral' ve 'Cizreli Uğur' gibi lakapla kendisine hitap edilir. Arkadaşları Japonlara benzettiklerinden Uğur'a 'Japon Kral' lakabını takarlar bu onun da hoşuna gider ancak daha çok 'Cizreli Uğur' olarak anılmayı ve Cizreli olarak tanınmak ister, gittiği yerlerde kendisini Cizreli olarak tanıtır çoğu kişi kendisinin Cizre'den yeni geldiğini de zanneder. Daha küçük yaşta Cizre'den geldiği halde Cizreli olma özelliklerinin çoğunu taşır. Bu özellikler ne diye sorulursa,

1. Cizre'ye özgü şivesi
2. Dostluk, arkadaşlık ve sadakat
3. Haksızlığa tahammülsüzlük
4. Cesaret
5. Çalışkan olmaları

O da şöyle, Cizre'de Kürtçenin Kurmanci lehçesi konuşulur ancak Cizre şivesi Cizre'ye özgü ve Kürtçenin diğer şivelerinden farklıdır. En yakın il ve ilçelerde bile Cizre şivesine rastlayamazsınız. Uğur günlük hayatta konuştuğu Kürtçe şivesi Cizre şivesiydi.

Onun deyimiyle; asırların zulmüne isyan etmiş, tarih kokan Cizre...

Uğur Cizre'yi unutmamış, Cizre'ye olan sevgisini sosyal medyadaki hesabında bu sözlerle dile getiriyordu.

Cizreliler genellikle kurdukları arkadaşlıklarda dürüst, güvenilir ve sadık olurlar. Bu özellikleriyle girdikleri toplumda fark edilirler.

Bir diğer özellikleri de haksızlığa olan tahammülsüzlükleridir. Toplumda gördükleri adaletsizliğe bedeli ne olursa olsun kesinlikle ama kesinlikle müdahale ederler. Yakın tarihimiz de örneklerle doludur.

Bir de Cizrelilerinin kendilerine has küfürleri vardır. Bunları tabi Uğur da çok sinirlendiğinde hafif küfürleri tercih etiğine eminim ancak ne ailede ne de ben Uğur'un sinirlendiğinde bile küfür ettiğine tanık olmadık. Cizre'de genelde Cizreliler birbirlerinin aile büyüklerinin özellik ve lakaplarıyla seslenirler, o da 'Cizreli Uğur' olarak anılmayı çok severdi. Cizreliler bulundukları coğrafya ve toplumlarda ister politik ister apolitik olsun aile içerisinde Kürtçe konuşmaktan taviz vermezler. Ailede Türkçe konuşmak saygısızlık olarak görülür. İstanbul'da doğmuş büyümüş evlenme çağına gelmiş birçok Cizreliye rastladım ve genelde Cizre'nin yerlisi apolitiktir. Ancak ne Kürtçeden, Kürtlüğünden ne de Cizre'den vazgeçmiştir. Bu şekilde birçok Cizreli aile asimilasyona galip gelmiştir. Eminim Uğur yaşasaydı o da her Cizreli gibi ömrünün sonuna kadar böyle yaşardı. Diğer bir özellikse, Cizre'ye olan sevgileri ve bağlılıktır. Bunun

için birçok gerekçe sayılabilir; müzikten yemeğe, coğrafyadan yaşama kadar birçok gerekçesi vardır bir Cizreli için.

Önce Uğur'u katlettiler sonra uğurun sevdiği Cizre'yi, Sur'u ve coğrafyasını katliamdan geçirdiler. 2015-16 yılı kâbus gibi geçiyor. Önce Suruç katliamı, ardından canlı bombalı katliamların ardı arkası kesilmedi. Hitler döneminde yaşanan vahşetlerin bir örneği Cizre'ye ve Cizre halkına yaşatıldı. İnsanlar günlerce aylarca evlerinin bodrumlarında aç-susuz evlerinde mahsur kaldı. Gençlerin kazdıkları hendekler bahane edilerek Cizre'ye sokağa çıkma yasağı konuldu. 1990'larda tank taburundan atılan bir top mermisinin evlerine düşmesinden dolayı ailesinden 7 kişiyi, daha dünyaya gelmeden kaybeden 12 yaşındaki Cemile Çağrı yaralanmış, hastaneye götüremedikleri için hayatını kayıp etmiş.

Cenazesi bozulmasın diye buzdolabına koymak zorunda kalmışlardı, günlerce buzdolabında kaldı. Sokağa çıkan veya çıkmak zorunda kalan çocuk, kadın, yaşlı, hamile demeden keskin nişanlılarca vuruluyorlardı. Onların beyaz bayrak taşıması da fayda etmiyor, dışarıda yaralanan düştüğü yerde saatlerce, günlerce kalıyor, kan kaybından hayatını kaybediyordu.

Bunlardan bir tanesi de yaşlı bir kadın Taybet Anaydı. Bu kadının cesedi günlerce sokakta kaldı. Cizre'nin etrafı tanklar toplar çevrilmiş şehir merkezine, mahallere ateş ediliyordu. Tam bir savaş görüntüsünden farksız topların isabet ettiği evler çöküyor, insanlar enkaz atında kalıyordu. Bütün bunların gerekçesi de Cizre'de kendilerine YPS diyen, yaşları 17-25 arası, eli silahlı gençlerin olmasıydı. Cudi Mahallesinde yaralılardan oluşan gençlerin yoğunlukta olduğu çok sayıda yaralı 3 evin bodrumlarına sığınmışlardı. Bir grup kadın ve 1 milletvekilinin yaralılara yardıma beyaz bayrak kaldırarak gitmeye çalıştılar, onların da üzerine ateş açılmış, aralarında bir gazetecinin olduğu birçok kişi ağır yaralanmıştı. Milletvekillerinin çabalarına rağmen ya ambulans gönderilmiyor ya da ambulansa yürümeleri isteniyordu. Günlerce bu devam etti, birçoğu kan kaybından hayatını kayıp etti. Bir sabah televizyonu açtığımda yaralıların olduğu bodruma operasyon yapılmış, yaralıların diri diri yakıldıkları haberi veriliyordu.

Televizyonda canlı yayında Cizre halk meclisi eş başkanı Mehmet Tunç vardı. Siması bana hiç yabancı gelmemişti. Hafızamı yokladığımda Uğur'u toprağa verdikten sonra kaymakamlığa siyah çelenk bırakanların arasında o da vardı, dikkatimi o zaman çekmişti. Belki de taziyede elimi sıkmış, başsağlığı dilemiş ancak fark etmemişimdir. Tarihe not düşecek sözler sarf ediyordu. İçinde bulundukları zor duruma rağmen mücadele yönünde kararlı olduklarını vurgulayan Tunç'un şu sözleri de kayıtlara düştü: "60 gündür bağırıyoruz, çağırıyoruz, avazımız çıktığı kadar bütün halka seslendik. Cizre halkı var gücüyle bedenini siper etti tanka, topa, lav silahına, roket atarlara bedenini siper etti. Hiç kimsenin şüphesi olmasın, mücadeleye devam eden arkadaşlara selamlarımı iletiyorum. Cizre halkı 60 gündür soğuğa rağmen, açlığa rağmen, susuzluğa rağmen diz çökmedi. Onun için kalan insanların bizimle gurur duyması lazım. Biliyorum belki yaklaşıyorlar. Yavaş yavaş infaz etme riski de var. Çünkü adamlar dün de geldi ve 'Teslim olun yoksa hepinizi yakacağız. Hepinizi içerde boğduracağız' tehditleri

yaptı. AKP hükümetinin niyetini, valiliğin niyetini, İçişleri Bakanlığı'nın niyetini bilmiyorum. Ama şu anda Cizre'de bir vahşet uygulanıyor, Cizre'de bir katliam uygulanıyor. Biz de AKP faşizmine Cizre halkı olarak diz çökmeyeceğiz. Doğrudur açız, susuzuz, ilaçsızız, kefilerle bazı yaraları sarmışız. Ama bu o anlama gelmiyor ki bu bir yalvarıştır, teslim oluştur, teslim olmayacağız. İlk günkü gibi omuz omuzayız, direnişimiz devam ediyor. Ama şu yaralıların, kan kaybedenlerin kurtarılabilmesi için, kan kaybetmemesi için herkesin Cizre'ye yönelmesi lazım. Tabi kalkmıyorlarsa, insanlığın öldüğünü düşünüyorlarsa da artık kendi bilecekleri iştir."

Cudi Mahallesi'nde ortaya çıkan yaralıların bulunduğu ikinci bir binanın bodrumundan seslenen Tunç, yapılan ağır bombardıman nedeniyle yangın çıktığını ve 9 yaralının yanarak can verdiğini belirterek, bunun ikinci bir Madımak Katliamı olduğunu vurguluyordu. Yangını söndürmek için ellerinden geleni yaptıklarını, ancak su olmadığı için sonuç alamadıklarını aktaran Tunç, "Şu an bir Madımak Oteli ile karşı karşıyayız. Ve bu bir insanlık ayıbı. Biliyorsunuz 93'teki katliamın izleri daha temizlenmemişken, burada 30-40 insan cayır cayır yanıyor. Şu an duman içeri dolmuş durumda ve ateş de deliklerden içeri girmeye başladı. Ambulanslardan ziyade acil olarak itfaiyenin buraya gelip yangını söndürmesi lazım. Ayakları kopuk insanlar var, çocuklar var, ağır yaralılar var. Cayır cayır yanacaklar. Bunun tüm Türkiye'nin, tüm insanlığın, Birleşmiş Milletlerin bir ayıbı olarak tarihe geçeceğinden hiç kuşkum yok. Şu an 37'ye yakın kişi burada" diyordu ve vasiyet niteliğindeki bir talepte de bulunuyordu. Devlet güçlerinin kullandığı ve yangına neden olan silahlar nedeniyle yaralananların vücutlarının su tuttuğunu ve kabarıklıklar oluştuğunu söyleyen Mehmet Tunç, şu çağrıda bulunuyordu; "Gönüllü sağlıkçıların, Cizre'ye gelip bu vahşet bodrumlarındaki yaralıların ve cenazelerin üzerinde analiz yapmaları lazım. Bu saatten sonra bu cenazeler analiz edilmeden hiç bir cenaze defnedilmemeli. AKP yangından mal kaçırır gibi cenazeleri hemen defnetmek istiyor ve ya-

rın öbür gün kendini haklı çıkarmak için mahsus yapıyor. Ve bizim insanlarımız da buna sessiz kalıyor. Bunun için bu saatten sonra Cizre'de hiç bir cenazenin defnedilmemesi gerektiğini söylüyordu ve "Biz öldükten sonra da kimse de cenazemize gelmesin." Bu sözleri insanlığın taşlaşmış vicdanına birer kurşundu çok geçmeden kardeşi ile beraber şehit olduğu haber ajanslarına düştü. Kendilerini JÖH, PÖH diye adlandıran kişiler soysal medya hesaplarında hayatını kayıp eden bir kadının çıplak bedenini, yanmış-kömürleşmiş olan gençlerin cesetlerini resimlerini çekip bir marifetmiş gibi yayınlıyorlardı. Cesetlerin hemen hepsi yandığı için teşhis edilemiyorlardı. Cizre'de ailelerinin ellerine yanmış kül olmuş cesetleri veya birkaç kiloluk kemikleri 'alın size cenazeniz' diye veriyorlardı.

Devletin başına gelen hükümetlerin ısrarla anlayamadığı bir şey vardı, o da Cizre halkının çelikten olan iradesidir. Bildiğiniz gibi çelik kırılır ama eğilmez. Bütün bir Cizre'yi yakabilir-yıkabilirler, katliamdan-soykırımdan geçirebilirler, ancak Cizre halkı asla teslim olmaz. Tarihi boyunca hiçbir zalime ve zulme boyun eğmediği gibi Türk devleti ve hükümetine de boyun eğmemiştir. Ve eğmeyecektir.

Dün ve bugün, örnekleri gözlerimizin önündedir er ya da geç bunu anlayacaklardır. Ancak bütün bunlar olurken protestolar, cılız itirazlar ve sesler çıkıyordu. Bütün bu vahşet dünyanın gözü önünde yaşandı. Oysa ki Cizre hiç zaman hiçbir vahşete, katliama, haksızlığa kayıtsız kalmadı. Sivas oldu, Gazi oldu, Gezi oldu, Soma oldu, Suruç oldu, Ankara oldu ama hiç birine sessiz kalmadı. Ancak tam anlamı ile yalnız kaldı Cizre ve Cizrelilere büyük bir vefasızlık yapıldı.

Bütün bunlara yetmiyormuş gibi Cizre Berivan şehitliğinde aralarında Uğur'un da mezarının bulunduğu mezarlara saldırıp mezarlar tahrip edilmiş, mezar taşlarını kırmışlardı. Bundan dolay Suruç aileleri inisiyatifi sosyal medya hesaplarında buna tepki olarak şöyle bir mesaj yayınladı;

Şehitlerimizin Kesip Attıkları Tırnakları Bile Olamazsınız!

Suruç Şehitlerimizden Uğur Özkan'ın mezarının da bulunduğu Cizre'deki Berivan Şehitliği tahrip edildi. Mezar taşlarının kırıldığı saldırıyı öfkeyle kınıyoruz. Mezar taşlarına saldırmanın, mezarlıkları tahrip etmenin hiç bir dinde, kültürde yeri yoktur. Bu kadar acizleşmek ancak insanlıktan çıkmakla mümkündür! Siz yaralı insanları günlerce aç-susuz bir bodrum katında hapsederek, onların üzerlerine bomba yağdırıp diri diri yakarak, cenazeleri günlerce sokaklarda bekleterek ve şehitliklere saldırarak insanlıktan nasip alamadığınızı gösterdiniz!

Siz insanlık değerlerini çiğnedikçe biz insanlık onurunu kuşanan evlatlarımız, şehitlerimiz gibi insanlıkta ısrar edeceğiz! Şehitlerimiz bizim onurumuz ve gururumuzdur. Mezar taşlarını kırarak aşağılamaya çalıştığınız şehitlerimizin, Uğur Özkan'ın kesip attığı tırnağı bile olamazsınız! Bu topraklarda baki olan şehitlerimizin yarattığı değerlerdir. Siz bir gün tarih olacaksınız ama onlar toprakla bütünleşen umut kokulu bedenleriyle daima yaşayacaklar..!

Şehitlerimizden, mezarlarımızdan kirli ellerinizi ve savaş makinelerinizi çekin!

Suruç Aileleri İnisiyatifi

UĞUR'A DAİR

Onu Çok Severdim

Hogir, adı gibi cana yakındı. Onu çok severdim. Küçükken saçları uzundu. Herkes onu kız çocuğu zannederdi. Nazik biriydi. İnsanlarla diyalog kurmayı severdi. Misafirliğe gelen herkes onu sorardı. Onun insanları sevdiği gibi insanlar da onu çok severdi. Büyüğüne karşı saygılı, küçüğüne sevgi doluydu. Onu çok sevdiği toprağına, Cizre'ye götürdük ve büyük bir kitle eşliğinde uğurladık Uğur'umuzu.

Babası Mehmet Özkan

Uğur'umu çok özledim. Onu çok seviyordum. Gitti. İşte bir kuş misali uçtu avuçlarımızın içinden. Uğur nergiz çiçeğini çok severdi. Bana da hep getirirdi. Anneler gününde de nergiz getirmişti. Bahçeye çiçek ekerdi, balık beslerdi, çocukları çok severdi. Çocuklara şeker, oyuncak götürüp onların yüzünün gülmesi için çabalardı. Onun aldığı çiçekleri bir de rengârenk mumu hâlâ saklıyorum. Ne diyeyim, cennet bahçelerinde de nergizler ile geçsin zamanı...

Annesi Dahile Özkan

CANIM AMCAM
Sen her zaman canlısın
Sen ölümsüzsün
Sensin benim güzel amcam
Bir tanecik amcam
Canım ciğerim amcam
O kadar güzelsin ki canım amcam
Seni çok seviyorum

Yeğeni Zehra Özkan (8 yaşında)

Sevgili kuzenim, Sevgili Uğur

Cümlelerime nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Ama çok üzgün ve utanıyorum. Çünkü seninle bir anımız olmadı. Gönül isterdi ki arkadaşların gibi benim de bir çok anım olsaydı. Aynı şehirde okuyorduk. Ben tesadüflere inanırım. O yüzden keşke diyorum. Keşke biz de tesadüfen bile olsa karşılaşsaydık. Keşke seninle bir kafede oturup bir iki sohbet edebil-

seydik. İşte bu yüzden utanıyorum. Bu kadar iyi niyetli, bu kadar yardımsever ve cömert bir insanı tanıyamadım. Ama arkadaşların, ailem anlatıyor o cümleleri, kelimeleri duydukça seninle gurur duyuyoruz. Ve bundan sonraki hayatımda sana özeneceğim. Sen ışıklar içinde uyu.

Kuzeni Nurcan Özkan

Kına Hazırlamış Uğur'un Anası

"Uğur Özkan şahsında Suruç katliamında hayatını kaybeden 33 insanın anısına"

Kına hazırlamış Uğur'un anası. Niye ki? Böyle bir gelenek mi var acaba? Birazdan toprağa verilecek oğlu. O, elinde kına tepsisi, öylece uzaklara bakıyor. Şok geçirmiştir muhtemelen. Kolay mı evlat acısına katlanmak?

Ne kadar çok insan gelmiş.

Hani derler ya, "İğne atsan yere düşmez". İşte öyle.

Sıcak. Toz. Toprak.

Sloganlar birbirine karışıyor.

Uğur'u bekliyoruz.

Anasının başında yaşmak mı var? Yaşmak değil de başka

bir adı olmalı. Kürtlerin yerel giysisi mi? Ayırt edemiyorum. Ne kadar yabancıyım bu coğrafyaya. Yaşlarını bile tahmin edemiyorum acıdan, yoksulluktan yüzleri kavrulmuş insanların.

Ne diyorlar? "Şehit namirin..."

"Ne demekti bu" diye soruyorum yanımda Kürtçe bilen arkadaşa. "Şehitler ölmez" yanıtını veriyor. Birkaç Kürtçe slogan öğrenmiştim ama anlamlarını karıştırıyorum hep.

Ben de başlıyorum eşlik etmeye: "Şehit namirin..."

İyi ama Uğur öldü işte. Murat da öldü. Onunla da "Müebbetlik tutsaklarla ilgili liste" hazırlarken yazışmıştık. Bana yazmış bilgi istemişti Murat.

Ya Okan... 18 yaşındaki hemşehrim...

Ya diğerleri...

Ölen çocukların her biriyle bir yerde kesişmiştir yollarım.

Ama öldüler işte. 33'ü birden. Paramparça ettiler genç bedenlerini. İnsan kendi tanıdığına daha mı çok ağlıyor? Kim demişti, halam mı? Yıllar önce babamın cenaze töreninde kız kardeşim, "Benim babam başkaydı" diye ağlarken halam onu uyarmıştı: "Herkesin ölüsü değerlidir kızım. Herkes kendi ölüsüne daha çok ağlar".

***

Uğur'u, o daha genç bir öğrenciyken tanımıştım. Sonra büyüdü Uğur. Okulu bitirdi.

Geçen yıldı. Beraber "Cumartesi Anneleri" oturumuna katılmıştık. Sonra da aynı yerde "Hasta Tutsaklar Eylemi"nde birlikte slogan atmıştık. Etkinlikler bitince yemek ısmarlamıştı bana. "Ya olur mu, sen öğrencisin" falan demiştim. Dinlememişti. "Misafirsin İstanbul'da, hem ben okulu bitirdim, çalışıyorum artık" demişti.

Daha neler demişti.

Yazılarımı okuyormuş. Beni izliyormuş. İstanbul'a gelmekle iyi yapmış.

Başka.

Belleğimi zorluyorum ama nafile.

Fakat o gülümsemesi var ya Uğur'un. İşte onu unutamıyorum. Çok güzel gülerdi. Sadece Uğur mu? Diğerleri de elbet. Fotoğraflarda görülüyor ya, genç bedenleri parçalanmadan

kısa bir süre önce ne güzel gülüyor, halay çekiyor, türkü söylüyorlardı.

Kimse duymasın ama "Şehit namirin" da tatmin etmiyor beni.

Öldü işte Uğur. Hep beraber öldüler.

Ne kadar çok istemişti Kobanê'ye tekrar gitmeyi. Gidemedi. Gidemediler.

Yanlarında getirdikleri oyuncaklar kaldı geride.

"Kürt müsün Uğur" diye sormuştum ona bir sohbetimizde. Türkçesi çok güzeldi. Ne fark eder ki. Türk de vardı içlerinde ölenlerin, Arap da, Çerkez de, Laz da...

Niye Kürt olup olmadığını sormuştum bunu da hatırlamıyorum.

***

Uğur geliyor.

Bu sıcakta, bir tabutun içinde.

Anası, elinden bırakmadığı kına tepsisi, feryat ediyor.

Ne çok insan bağırıyor Allah'ım.

Ben de omuz vereyim istiyorum tabuta. Ama sıcak. Kara sıcak.

Saçlarımdan aşağı süzülüyor kızgın ter damlaları.

Yoksa gözlerimden mi?

Su da yok yanımda.

Sendeliyorum.

Yanımdakiler anlayıp tutuyorlar ellerimden. Islak gözlerle gülümsüyorlar bana.

***

Yazmak mı?

Nasıl yazmalı?

Edebiyat kaldırır mı bunca acıyı?

İnsan kendi yazdığını okurken ağlar mı?

Bu ikinci Uğur'lu yazım. Diğer Uğur ise çocuktu, hakkında "İsmi Uğur'du" başlıklı makale kaleme aldığım. 12 yaşında, 12 kurşunla devletin öldürdüğü.

Şimdi de büyük çoğunluğu çocuğum yaşında olan 32 insanı öldürdüler.

***

Her insan kendi ölüsüne daha çok ağlarmış!
Bu çocuklar hepimizin ama.
Hepimizin.
Niye duymuyorsunuz çığlıkları.
Niye susuyorsunuz.
Uğur'un anası beddua ediyor mezarı başında.
"Amin" diyorum içimden.
Sadece katillere, katilleri destekleyenlere değil, susanlara da gitsin bu beddualar.
Susanlara da...
Susan...
Su...
Su...
Ağlamaktan gözleri şişmiş, bağırmaktan sesi kısılmış bir genç, "Benim suyumu al amca" diyerek elindeki pet şişesini uzatıyor.
"Sağ ol Uğur" diyorum.
Önce şaşkınlık ifadesi beliriyor yüzünde, sonra tebessüm.
Ben de gülümsüyorum.
Kucaklaşıyoruz...

Adil Okay - 25.07. 2015

Yıl 2005; o zamanlar lise birinci sınıftaydık, Kurtköy Lisesi bizim arkadaşlığımızın başladığı yerdi. Birbirimizle tanışmamız çok uzun sürmedi. Okulun ilk günü sıcaklığını hissetmiştim. Sanki birbirimize çok yakın iki insandık. Hemen memleketlerimizi sorduk. Şırnak dediğinde çok sevinmiştim. Çünkü ben de Kürt asıllı bir ailenin evladıyım. Uğur'u tanıdığım ilk günden son güne dek hep siyasetle ilgili konuşurduk. Hep bir mücadele içindeydi. 1 Mayıs mitingleri ve nerede ezilen varsa Uğur hep ön safta ve orada yer alırdı. Hiç unutmam, 2013'te 1 Mayıs için Taksim'e girmeye çalışıyorduk. Önümüzde polis barikatları vardı. Uğur her zaman olduğu gibi en öndeydi, ben ise kalabalığın sonunda. Ben korkuyordum. Uğur gibi olamıyordum. Bana sürekli şöyle söylerdi, "Mücadele arkalarda değil ön saflarda olur."

Üniversite yıllarımızda da Uğur kendisi gibi devrimci ar-

kadaşlarla birlikte vakit geçirirdi. Eve de onlarla gelir ve ne yapılabilir diye konuşurlardı. Ne zaman miting düzenlense Uğur derslere girmezdi.

Birlikte pazara çıkıp pijama sattığımız günleri hiç unutmadım. İki kuruşumuz olsun diye tüm gücümüzle çalışırdık. Merhametli birisiydi. Çok duygusaldı. Acıma duygusu yüksekti. Somali'ye gittiğinde orada da yoksul halkın yanındaydı. Onlar için yapılan hastanede görev almaya gitmişti. Kendi ekmeğini paylaşır kendisi aç kalsa da "Sorun değil" derdi. Uğur'u kelimelerle anlatmak ne zormuş. Onu anlatamam ki, yaşarım sadece. Böylesine hayat dolu, gülmeyi, güldürmeyi seven biri nasıl olur da bu kadar erken ayrılır aramızdan. Yaşasaydı da herkes görebilseydi bu genç yaşta emek ve mücadele nasıl veriliyor. Keşke dediğim tek şey onunla daha fazla ve birlikte zaman geçirmektir. Geçim sıkıntısı bizim vaktimizi de çalıyordu. Ama buna rağmen sürekli telefonla konuşurduk. Birbirimize hâl hatır sorardık.

Uğur Suruç'a gitmeden bir hafta önce beni aradı. "Ben Suruç'a gidiyorum, Kobanê'de yapılacak olan hastanede yardım gerekiyor ve ben elektrik işlerinde çalışacağım. Gidip de dönmemek var hakkını helal et kardeşim" dedi. Ben de "Öyle konuşma kardeşim ne dönmemesi? Varsa hakkım sana helal olsun tabi sen de hakkını helal et" dedim. Helalleştikten sonra kapattık telefonu ve son konuşmamız da bu oldu.

Savaş Turan

Uğur'uma...

Uğur'um ile çok geç tanıştım. Yüzyıllık dostluğu üç beş yıla sıkıştırdık. Bedenine büyük gelen bir yüreği ve yüreğine sığmayan bir cesareti, merhameti vardı.

Şiir okurduk birlikte, susardık ve bu düzenden nefret ederdik. Birlikte içerdeki dostları beklediğimiz de oldu, haksızlığa karşı mücadele veren işçilerle birlikte çadırlarda sabahladığımız da oldu. Ve birlikte düşmanla da dövüştük hiç geri çekilmedik.

Bir keresinde Mersin Akdeniz çivi işçileri CHP binasını işgal etmişti. Dışarda onlara destek oluyorduk. Gece bekleyenlerin sayısı azalınca polisler saldırdı üstümüze. Olaylar durulduğunda konuşup kahkahalar atmıştık. Yumruğu nasıl vurduk diye. Bir süre ayrı kaldıktan sonra o Malatya'da inşaat işçisi olmuştu. Ben Sivas'ta çoban. Uğur ile Sivas'ta buluştuğumuzda, yani onun Malatya'da çalıştığı döneme denk geliyor bu. Ona abim ile birlikte kendi isteği üzerine tüfek kullanmayı ve nişancılığı öğretmiştim. Daha birkaç atıştan sonra çok iyi bir nişancı olmuştu. Sarı-kırmızı-yeşil bir montu vardı. Anlatmakla bitmeyecek çok güzel anılarımız var. Mesela Mersin'de kaldığı zamanlarda ev yemekleri ve sıkma gözleme yapan bir ablanın yanında çalışırdı. Polis karakolundan sipariş olduğunda Uğur götürmezdi siparişi. Çünkü sevmezdi

polisleri. Her hareketini ve tavrını severdim. Onunla oturup ağladım da kahkaha atarak güldüm de. Biz yoldaştık. Aynı zamanda dostluğumuz da vardı. Ben onun kadar eline, beline ve diline sahip başka birini tanımadım. O gerçekten sevmeyi bilen biriydi. Ben onun gibi sağlam karakterde bir insan daha tanımadım. Bir diğer dostumun nişanında Mersin'de gördüm onu son kez. Yine çok hareketli ve yine gözleri ışıl ışıldı. Gülümsediği zaman gözleri çekilirdi ve biz ona 'Japon' derdik. 'Japon Kral'. Kobanê'li çocuklara oyuncak götürmek için yola çıkmadan önce arayıp beni de çağırmıştı. Gidemedim. Her zaman söylerdim kurşun bizi ıskalar ancak bomba durdurur bizi diye. Şimdi tekrar ediyorum yoldaşım, yine bir alçak bomba beni durdurana dek yürüyeceğim bu yolda ve güzel günlere, yarınlara seni içimde taşıyacağım...

Murat Şendur

Uğur Özkan anısına

Japon Kral
Bu dağların alı aldır arkadaş,
Moru da mor.
Vur gönlünü patikalarına,
Yor hele biraz yor.
Yalnızlığı bıçak gibidir haa,
Keskindir, bilenmiş.
Yük etme sırtına ağıtları,
Üstünde adın yazan kağıtları,
Yırtıp at kimliksiz ol,
Tanırız birbirimizi gözlerimizden.
Uğur'umun gözleri çekik,
Biz ona Japon Kral dedik.
Bu dağların başı dumanlı.
Her daim deli rüzgarlı.
Hele bir kokusu var ki gardaş,
Kekikli, çamlı, sandallı.
Mülkiyet fikrini yük etme,
Sahipsizdir yüceler.

Yıldızlarını görmediğim geceler,
Uğur'umun bakışları ışıl ışıldı,
Aynı kavgada yoldaştı.
Arkadaş sen bu dağların adını bilir misin ki,
Umut derler namına, hey umut,
Yarının çocuklarına oyuncaklar.
Güzel sabahlar, Uslanmaz marşlar,
Doldur heybene,
Yürü yarın bizimdir.
Yürü yoldaşım yürü,
Karşımızda yobaz sürüleri.
Öfkeyi namluya sürüp,
Zalimden hesap soracağız.
Hayde koşar adım ileri.
Sana şiirler okuyacağım,
Kurtuluş günü.
Uğur'um hiç durmadı,
Durmayacak, Güneşi zapt edeceğiz,
Aydınlık kararmayacak.

(Çukurovalı Murat Şendur)

Uğur ile Mersin'de aynı evde kaldığımızda Kürtçe bir şarkı klibinde kendi köyü görünmüştü. Büyük bir mutlulukla bana izletti. "Bak buralar evlerle doluydu. Bizim köylerimizi yaktılar, boşalttılar. Ama bak yeni yeni evler yapılıyor" diyordu. Nasıl da mutlu oluyordu, köyünde yeniden bir yaşam olduğunu anladığım gün ben şunu anladım; biz güneyden, batıdan ne kadar konuşursak konuşalım, orada yaşayanlar bilir sorunu da çözümü de. Ve Umut Altınçağ'ın "Acı" ezgisini çok severdi. Ben her dinlediğimde aklıma o gelir. Yaşarken dahi "Acı" bana uğur kardeşimi hatırlatıyor.

Emrah Kara

Uğur ile Mersin'de üniversitede tanıştık. İlk başlarda çok samimi değildik. Ama aradan zaman geçtikçe daha da yakınlaştık. Sonra aynı eve taşındık. Sürekli beraber gezer, tozar. Sürekli birlikte vakit geçirirdik. Zaman zaman atışırdık. Ama yine de birbirimize küsmez, kırılmazdık. Uğur çok temiz kalpli, düşünceli, sorumluluk sahibi biri ve bir o kadar da hayatla barışık, yaşamayı seven, devrim yolunda canını feda edecek kadar cesur biri idi. Birlikte Newroz kutlamalarına giderdik. Ben apolitik biriydim. Ama Uğur son derece politik ve sürekli bir şeyler yapmak, mücadelenin içinde olmak istiyordu. Çok zoruna gidiyordu olanlar. Çünkü zulme karşı boyun eğmez, kimseden korkmazdı. Aç kalsa bile umurunda değildi. Yeter ki mücadeleye bir katkım olsun derdi. Çok sosyal biri idi. Bir de gezmeyi, öğrenmeyi ve insanları kazanmayı çok severdi. Doğayı, bitkileri, çiçekleri ve hayvanları da çok sever ve ilgi gösterirdi. Kadife ve nergis çiçeğini çok severdi. Yetiştirirdi ve kedilerle de çok ilgilenir, sahip çıkardı. Yaşam Yolu diye bir dernek vardı. Sürekli oraya takılırdık. Ben sıkılır kalmazdım. Ama Uğur için kalıyordum. Bazen yemek yapmazdık evde. Kardeşler tantuniye giderdik. Tatlıcı vardı hep gittiğimiz. Yemekten sonra tatlımızı yer ve evin yolunu tutardık. Evde kalanlar açısından kozmopolitik bir halimiz vardı. Şahin abi polis, ülkücü Halim, HDP'li Kürt Uğur, Savaş, ben ve CHP'li Se-

lahattin, anlayacağınız bütün partilerden vardı. Ve çok da iyi geçinirdik. Sisi diye süs köpeğimiz vardı. Bazen 3-4 kişi birlikte uyurduk. Sabah kalkınca bakıyorduk ki sisi yanımızda uyuyor. Savaş da uyanır uyanmaz sisi ile uğraşıyordu. Gece geç saatlere kadar uyumazdık. Kâğıt oynardık. Birlikte film seyrederdik. Uğur'un amca oğlunun nakliye şirketi vardı. Oraya takılırdık ara sıra. Uğur sürekli bilgisayar başında durup internette takılırdı. Çay bile içeceğimiz zaman bana söylüyordu. Masa başından ayrılmazdı. Birkaç ateist arkadaşı vardı. Uğur onlar gibi değildi. Belki de inançlı biriydi. Bilmiyorum. Ama dini kullananları hiç sevmezdi. Aynı bölümde okuyorduk. Birlikte okula gider gelirdik. Üniversitedeki eylemlere yürüyüşlere katılırdı. Hatta bir ara imza topladı okulun eksiklerini gidersinler diye. Bayağı imza toplamıştı. Verdiği uğraş sayesinde okul biraz adam olmuştu. İki sene birlikte kaldık. Sonra ben memlekete, Uğur da İstanbul'a ailesinin yanına döndü.

Bünyamin Korkmaz

Japon'un yeri zor dolar. Uğur Özkan'la 2009 yılının sonlarına doğru, Mersin'de öğrencilik yaptığı sırada tanıştık. Hemen hemen her konuya duyarlı, heybesinde söyleyecek sözü olan, sevecen, sıcak kanlı, kocaman gülüşleri olan bir dosttu. Dosttu diyorum. Çünkü kısa sürede gönlümüzde asla eksilmeyecek bir yere sahip oldu. Bulunduğu ortamı değiştiren, dönüştüren aktif bir arkadaştı. Çevresine pozitif bir yaşam aşılamaya çalışan, durmadan yeni arayışlar içerisinde, durmadan yeni şeyler okuyan, duyduğunu paylaşan, öğretmeye ve öğrenmeye açık, kocaman kalpli bir Kürt genciydi. Yurt dışında çalışmak için bulunduğu sıra sosyal medya üzerinden sohbet ederdik. Oradaki gözlemlerini aktarırdı durmadan. Sınıfsız, sömürüsüz, nükleersiz bir dünya mümkün derdi. Sosyal medyada yaşamını yitirdiğini duyunca ortak arkadaşlarımıza telefon ettim. Mesaj attım. Kimse ihtimal bile vermiyordu. O kadar güzel gülüşleri vardı ki, yüzüne baktığın zaman ensesini görürdün. Kimse ölümü yakıştırmıyordu, yakıştıramıyordu. O hâlâ hatırladığım zaman gözlerimi dolduran fotoğrafı

gördük ve inanmaya çalıştık fiziki olarak aramızdan ayrıldığına. Uğur hangi ortamda bulunursa bulunsun hep bir iz bırakmıştır. Mersin'de sivil toplum örgütlerinin birçoğuna destek vermiş, yanlarında olmuştur. Yeri aranır. Bazı kişilerin yeri zor doldurulur. İşte Uğur Özkan'nın, yani Japon'un yeri zor dolar. Yaşasaydı, yaşatmayı, barışı savunmaya devam edecek, halklara duyarlı bir devrimci olarak katkı sunmaya devam edecekti.

Ali Osman Abalı (Fotoğraf Sanatçısı)

Sevgili UĞUR

Üniversite yıllarındaki bitmez enerjin ve mücadeleye olan inancınla çok iyi çalışmalar yürüttük. İstanbul'a gittikten sonra yollarımız mitinglerde tekrar birleşti. Sen kaldığın yerde aynı heyecanla alanlardaydın. Ne mutlu bana ki seninle aynı alanda ve partide çalıştım. Kendimi çok şanslı hissediyorum. Ne yazık ki seni çok erken kaybettik. Ama bıraktığın bayrağı her yerde sonuna kadar taşıyacağız. Her zaman bizimle her yerde olacaksın yoldaş.

Canan Yüce

Sevgili Uğur'cuk

Çok az bir arkadaşlığımız oldu Uğur'la. O kısa süre içinde kendisiyle çok yakın dostluklarımız oldu. Sanki yaşından çok büyük bir insan gibi yaklaşıyordu. Evi Sultanbeyli'de, işyeri Karabekir Devlet Hastanesi Ümraniye civarında, siyasi çalışma alanı da Bahçelievler'deydi. Ama Ümraniye civarında çalıştığından bizlerin de toplantılarına katılıyordu arada bir. Bazen kaybolur uzun süre hiç haber alamazdık. Kızıyorduk da gelmiyor diye. Bir yandan da içimden söyleniyordum. "İçimizde genç yok, o genç bir insan bizim aramızda kendine hitap edecek birileri yok ki. Haklı çocuk" derdim. 2015 7 Haziran seçimlerinde birlikte bir iş çıkardık.

Bir gün gene beni aradı. "Abla ben Uğur" dedi. Hiç bozuntuya vermedim. Çünkü Uğur'u hatırlayamıyordum. Ama bana abla dediğine göre beni yakından tanıyan biri olmalıydı. Hâl hatır sorduktan sonra bu arada kendisini hatırlamış oldum. "Siirt'e gidecek 20 kişinin isim listesini hazırlamış ilçeye bırakılması gerekiyor. "Nasıl yapalım abla sonra bize SYKP'liler çalışmadı demesinler. Bu listeyi kendi elimizle teslim edelim" demişti. Randevulaştık ve listeyi aldım ondan, gerekli yerlere verdiğimde de Uğur bizim arkadaşımız. O hazırlamış beni aradı ve bana ulaştırdı. Sonuçtan kendisi bilgilendirilirse iyi olur" diye uyarıp verdim listeyi güvenli bir yere. Listeyi getirdiği gün konuşmuştuk. O zaman o yaşıyla beni teselli etmesi. Hâlâ aklımdadır. Sıkıntılarımı can kulağıyla dinlemişti ve beni teselli etmeye çalışıyordu. Kendisini çok fazla tanıyamadım. Ama onu gerçekten de çok sevmiştim. Gözleriyle, gülüşüyle sanki etrafına müthiş bir enerji yayıyordu. Kendi çalışmalarından bahsetti. Bahçelievler'deki çalışmayı anlattı. Çok iyi iş çıkarmışlar. Seçimler bittikten sonra bir süre yine bağlantımız kesilmişti. Telefona bakmıyordu. Sonra bir gün çıkageldi. Nasıl olduysa geldi işte. Meğerse seçimlerde muhitindeki AKP'li gençlerden dayak yemiş ve hastanelik olmuş. Bizim de hiç haberimiz olmamıştı. Çok üzülmüştüm. HDP ilçede bir araya gelmiştik. Bazı Kürt kökenli arkadaşlarımız onu bizim aramızda görünce "Sen Kürt değil misin, neden oradasın?" sorusuna "Ama ben sosyalistim" yanıtını vermişti. O gerçekten de çok iyi bir sosyalistti. Kendisiyle bir mitingde çektirdiğimiz bir fotoğrafımız da vardı. O korkunç katliam günü o resmi aradım bulamadım. Birisi bizim resmimizi çekti. Kimdi o birisi hatırlayamıyorum. Uğur'un anısı mücadelemize ışık tutacaktır. Onu asla unutamayacağım. Cizre'ye gittiğimizde halasının evinde kaldık. Artık yeni akrabalarım var. Uğur'un yakınları benim de akrabalarım oldu. "Sen bunlarla nasıl çalışıyorsun abla" demişti bir keresinde. "Nasıl çalışıyorsun bunlarla" demişti. Beni hep teselli ederdi.

Yazgül Yıldırım

Hogir Arkadaş ve Ben

Uğur yurtsever, benim deyişimle eskiyi unutmayan, eskilerle bağını koparmayan bir yurtseverdi. Asil bir Kürt genci. Dolayısıyla benim onunla ilk temasım da bu sebeple olmuştu. Kan çekmişti. Başımdaki puşiyi görür görmez. "Abi sen nerelisin?" diye sordu ve devamında geçen yaklaşık 23 saatlik uzun bir yolculuk ki bu yolculuk halen devam etmekte olup son nefesime kadar da sürecektir. Asla ayrılmayacağız birbirimizden ve hiç bir kuvvet bizi ayıramayacak da. O moladaki gerilla halayında kalacağım hep. Belki varamadık Rojava'nm özgür topraklarına, Kobané'nin direniş dolu sokaklarına ama Uğur and olsun ki o bahsini ettiğimiz ve ihtiyaç duyduğumuz Kürt ittifakı kurulacak ve hayallerimiz bir bir gerçekleşecek. Birbirimizi pek tanımıyorduk ama güvenimiz tamdı. Eee bir de hemşeri sayılırız. Zaten yoldaşız. Velhasıl biraz kısık bir sesle yine "Abi" dedi "Bir şey isteyebilir miyim?" Tabii dedim, "Ben habersiz geldim herkesten hani olur da telefonla bana ulaşamazlarsa diye ulaşabilecekleri bir telefon numarası olarak senin numaranı arkadaşlarıma verebilir miyim" dedi. Sanki bir saat sonra sonsuzluğa göçeceğini ve düşlerini emanet bırakacağını bilerek... Ve ayak üstü sohbete devam tabi. Ardından havanın sıcaklığından dolayı içeri geçtik. Biraz serindi dışarıya göre Amara Kültür Merkezinin içi. Heyecan ve umudumuz o kadar çoktu ki... Zulme karşı direnerek başarmış, özgür topraklara idi yolumuz. Bundandır isyan dolu yüreklerimizin hızlı çarpması. Güler yüzlü, devrim gülüşlü çocuk nasıl anlatayım seni, ne diyeyim şimdi... Söz aileden açıldığında ne de kolay eleştirebiliyorduk. Çünkü hiçbirimizin ailesi bu konularda tam değildir, diyorduk. Hatta daha da ileri gidip istemeden de olsa sisteme hizmetle itham etmiştik. Nereden bilebilirdik ki her bir endişelerinde haklı olduklarını. Devrim gülüşlü çocuk hayallerini emanet ettin gerçekleştirilmek üzere, gülüşlerini bıraktın geriye, her defasında düşmanı çatlatırcasına bakmak için. Sen rahat uyu. Yüreğimdeki kor katillerimizin cehennemi olmaya yeter. Kaldı ki annen(m)in yangın yerine dönmüş yüreği ki devrim olduğunda bile de-

ğil ancak hesap sorulduğunda sönecektir. Ve biz ki bu hesabı sormaya and içenler, son anımıza dek dövüşenler olarak taşıdığımız bayrağı göklere dikip zafer halayları ve zılgıtlar eşliğinde yine hatırladığımızda sizleri, başımız dik 'düşleriniz yarım kalmadı işte birlikte başardık' diyene dek, çığlık olup zalimlerin kulağını inletmeye, kavgayı büyütmeye devam edeceğiz. Şahsında bütün özgürlük ve devrim şehitlerini anıyor ve mücadeleleri önünde saygı ile eğiliyorum. Yolunuz yolumuza ışık tutuyor...

Yasin Can

Uğur yoldaşla Kobanê'nin İnşaa çalışmaları için toplandığımız Kadıköy'de tanışmıştım. Hep beraber otobüslerin bulunduğu noktaya gitmek için metrobüse bindiğimizde, güler yüzlü, çekik gözleriyle beni izleyen bir genç dikkatimi çekti. Yanına gidip merhabalaştık ve sohbetimiz başladı. Uğur'la konuşmalarımızda onu anlamaya ve daha iyi tanımaya çalıştım. Birçok şeyi konuştuk. Kendini çok rahat ifade ediyor ve sorduğum soruları tüm içtenliğiyle ve sıcaklığıyla yanıtlıyordu. Gerek anlattıklarından gerekse sorduklarında yaşının üzerindeki olgunluk ve kavrayış düzeyi rahatlıkla anlaşılabiliyordu. Oturmuş bir kişiliği vardı. Neyi, neden istediğini ve neden yaptığını çok iyi biliyordu. Hassas ve duygulu bir

kişiliğe sahipti. Kürt emekçi ve yurtsever kökenli bir aileden gelmesi sosyalist devrimci olmasında etken olsa da hümanist yapısı tüm ezilenlerin acısını gencecik yüreğinde hissetmesinin sebebi de bence buydu. Ben onun şehadetinden sonra ilişkili olduğu kurumun SYKP olduğunu öğrendim ve çok şaşırdım. Çünkü Uğur konuşmalarında sürekli olarak Kürt özgürlük hareketinden bahsediyor, kırk yıllık mücadele tarihinde verilen bedeller ile kazanımları ve bazı yapıların eksikliklerini anlatıyor hatta eleştiriyordu. Özellikle legal alanda ahbap-çavuş ilişkisinden çok şikâyet ediyordu. Belki SYKP ile ilişkili olmasının bir sebebi de buydu ve mola verdiğimiz duraklarda Suruç'a kadar sohbetimiz devam etti ve 32 yoldaşımız ile ah demeden şehit düşecekleri Amara Kültür Merkezi'ne geldik. Burada da sohbetimiz devam etti. Örgütlü bulunduğu kurumdan kimse yanında yoktu. İlk defa bu kadar kısa sürede birine kanım ısınmıştı ve ilk defa bu kadar kısa sürede tanıdığım birinin gözlerimin önünde şehit düşeceğini görecektim. Amara'da sohbetimiz devam etti. Beraber kahvaltı yaptık. Ve Kobané'ye götüreceğimiz malzemeleri otobüslerden beraber indirdik, taşıdık. Uğur yoldaş genç yaşına rağmen iyi bir birikime sahipti. Solun kaynayan yarası olan parçalanmışlığı eleştiriyor, 'düşmanın yapamadığını biz yapıyoruz' diyerek içleniyordu. Rojava Devriminin Ortadoğu'da ve Türkiye'de bütün ezilenlerin hakları için dönüm noktası olduğunu söylüyor, Rojava devriminde olduğu gibi Türkiye'de ezilen halkların devriminin de yakın olduğunu söylüyordu ve basın açıklamasına geçtik. Bir kahpe saldırı. Ölüm gene düştü payımıza. Basın açıklamasında Uğur arkamdaydı. Bana siper olmuştu. Hem de o gencecik bedeniyle. Hani diyorlar ya yaralı kurtulanlar diye. Aslında yok orada yaralı kurtulan. Düşlerimizi çaldılar. Gülüşlerimizi katlettiler. Artık yaşayan bir ölüyüm. Beni ayakta tutan tek şey şehit düşen yoldaşlarımızın umutları, hayalleri ve bize düşen de bu hayalleri zaferle taçlandırmaktır. Size elveda demeyeceğim. Yeniden merhaba diyorum. Artık her eylem alanında birlikteyiz ve her barikatta da sizler de varsınız.

Ertuğrul Ekelik

Heval Uğur'la Kadıköy'de metrobüste tanışmıştık. Benle kuzenim Ertuğrul onu görür görmez güzel bir tebessümle çağırdı "Buraya gelin" diye. O anda en sıradan soruyu sorduk nerelisin? diye. O da "Şırnaklıyım" dedi. "Peki ya siz nerelisiniz?" dedi. Biz de Ağrı Doğubeyazıt dedik. Sonra otobüse binip çıktık yola. Mola yerlerinde hep konuşuyorduk. Sistemden, toplumdan falan bahsediyordu. Suruç'a indiğimizde yüzümüzü falan yıkadık. Kahvaltı için kolları sıvadık. Masaları dizdik. Benle Uğur yoldaş elimizde bez masaları siliyorduk. Kahvaltıda çok neşeli pozlar veriyordu. Sanki şehit düşeceğini hissediyor gibiydi. Karpuz almaya, kimlik fotokopilerimizi çekmeye gittik. Ben, Uğur yoldaş, Müslüm, Ertuğrul ve Yasin hevallerle beraber gittik. O esnada Ertuğrul ile Yasin arkadaş içerde kırtasiyedeler. Ben, Uğur ve Müslüm dışarda konuşuyorduk. Suruç'un ne kadar sakin, geri kalmışlığından bahsediyorduk. O anda gri bir Hundai Accent geldi. Sivil üç tane polis kimlik istediler. GBT yaptılar. Sorduk, hayırdır neden kimlik istiyorsunuz? diye. Arkadaki genç polis vicdanını mı dinledi ya da bir anlık merhamete mi geldi çözemedik ve bize kısık bir sesle "Buralarda IŞİD'liler dolaşıyor " dedi. Sözleri uyarı gibiydi. Dikkat edin gibisindendi. Yüz ifadesi mahcup ya da pişman bir insan gibiydi. Atladı arabaya gitti. Biz bunu anlamalıydık. Ama anlayamadık. Ben arkadaşlara söyledim. Gülümsediler. Ve dediler ki "Bize ne yapabilirler ki burası Kurdistan". Karpuzu aldık Büşra da geldi, öğretmen arkadaş da geldi. Beraber taşıdık karpuzları getirdik. Uğur'la mutfağa bıraktık. Polen arkadaşa verdik tezgâhın arkasında o vardı. Neyse karpuzlar kesildi. Yoldaşlar hep beraber yediler. Öyle uykusuzdum ki saat 09.30 oldu. Uzandım. Amara Kültür Merkezi'nin içinde bir uyandım saat 11'i geçiyor ve eşyalar gelmiş. Kobanê'ye götüreceğimiz eşyalar. Uğur ve diğer yoldaşlarla beraber taşıdık içeriye. Öyle bir susadık ki soğuk su da yoktu, biz de "Su yoksa kola içeriz" dedik ve aldık. Ben, Uğur, Koray, Yasin ve Ertuğrul içeriye geçtik içeride klima vardı. Bunalmıştık sıcaktan. Oturduk. Ben resimlerini çektim. Bu anımız ölümsüzleşsin diye. Uğur

da şöyle dedi: "Çek çek, gidip de dönmemek, dönüp de görmemek var". Sanki hissediyordu bir şeyleri. Baktık o anda arkadaşlar basın açıklamasına geçtiler. Biz de kalktık. Geçtik pankartın arkasına. Uğur başta arkamdaydı sonra gölgeye geçmek için tam da bombacının arkasına, ağacın gölgesine geçti ve o anda patlama oldu. Sanki hayat durdu. Her şey yavaş kıpırdıyor alevler havaya uçuyor. Parçalanmış insanlar ve et parçaları yüzüme geldi. Kan havaya uçmuş kızararak yağmur gibi kafama yağdı. Parçalanmış bedenler... Tam sağ arkama döndüğümde Uğur hiç kıpırdamıyor ve sırt üstü yatıyordu. Gözleri açık. Adeta uzanmış göğe bakıyordu. Kime, nasıl, ne yapacağımı şaşırdım ve hayat benim için o an bitti. Polen'in, Ezgi'nin, Uğur'un, Koray'ın; yolda kimi tanıdıysam kaybettim. Hem de hepsini. Bu, bu tarifsiz bir acı. Düşünsenize arkadaşlarınızın bir alevde parçalanmış bedenleri, yanmış bedenler ve o yanık kokusu. Kimse bana bu acının tarifini yapamaz. Ve hiç kimse bize bunu yapandan, bizleri hesap sorma yolundan alıkoyamaz.

Tüm devrim şehitlerini saygılarımla selamlıyorum.

Baki Çelik

Eylül ayının sonları. Çatışmalar yoğunlaşınca sınırda bekleyen insanlar bir anda telleri yıkıp, abluka altındaki Kobanê'ye girdi. Direnişin seyrini belirleyecek olan bu olayda, Kobanê'nin sokakları dayanışma için gelen Türkiyeli devrimcilerle dolup taşmıştı. Çektiğim fotoğraflar arasında bu kare, o günün coşkusunu özetliyordu benim için. Ve bugün fotoğrafa tekrar dönüp baktığımda yanımdaki arkadaşım "Şu solda elinde beyaz flama olan Uğur" dedi.

Uğur Özkan bir yıl önce tellerini yıkıp kucakladığı Kobanê'nin çocuklarına oyuncak götürmek için Suruç'ta toplanan gençlerden biriydi. Bugün yaşanan savaşın fitilini ateşleyen Amara Kültür Merkezi'ndeki canlı bomba saldırısında 32 arkadaşıyla birlikte katledildi...

Murat Bay, Kobanê, 26.09.2015

CİZRE'den SURUÇ'a İsyancı Bir Gülüş!

Bugün Uğur Özkan'ın doğum günü! O Cizre'den Suruç'a uzanan 26 yıllık kısacık yaşamına büyük hikâyeler sığdırdı. Ne ailecek devlet zorbalığından dolayı Cizre'den, ne de ekonomik zorluklardan dolayı Mersin'den İstanbul'a göç etme zorunda kalmaları onun gözünü korkutmadı. O her daim ezilenlerden yana tavır alarak devrimci yurtsever bir kişilik oluşturdu.

Üniversitede örgütlendi. Üniversitede aktif siyasi mücadelesi nedeniyle okuldan atıldı. Ama yılmadı. İnşaat işçisi olarak çalıştı. Fakat hiç yakınmadı. Gezi'de ayaklanmaya katılmak için Mersin'den İstanbul'a geldi. Özgürlük ve kardeşlik türküleri söyledi.

7 Haziran genel seçimlerinde Bahçelievler'de HDP çalışması yürüten Hogir, seçimden bir gün önce faşist saldırıya uğradı, korkmadı, geri çekilmedi. Hastaneye kaldırılan Hogir, seçim günü yaralı halde Bahçelievler'den Sultanbeyli'ye oy kullanmaya, BÜYÜK İNSANLIK düşünü büyütmeye gitti.

O Soma işçi katliamlarına karşı sokaklarda, Taksim 1 Mayıs'ında, Madımak anmasında, Ermeni, Süryani, Rum soykırımı protestolarında her zaman yerini aldı. Hogir, kadın

katliamlarına, LGBTİ'lere yöneltilen nefrete karşı sokaktaydı. HES'ler yapılmasını kabullenmedi. Doğaya sahip çıktı. Doğanın en güzel parçaları olan hayvanları da sevdi onların da haklarının savunucusu oldu. Hatta bütün maaşını Yedikule Barınağı'na bağışladı.

Yüreği her daim ezilenlerden ve Kürdistan'dan yana attı. Yüzünü Rojava Devrimi'ne döndü. Kobané'nin inşası için Suruç/Amara Kültür Merkezi'nin bahçesinde toplanan insan güzellerinin arasında yer aldı. O bahçede, o dayanışma ve özgürlük yolculuğunda 32 can yoldaşı gibi halklarımızın yoldaşı oldu. Ve bugün Hogir'in doğum günü. Onu, hayatı gibi coşku ve yoldaş sıcaklığıyla birlikte anıyoruz.

İYİ Kİ DOĞDUN HEVAL HOGİR (UĞUR ÖZKAN)! İYİ Kİ DOĞDUN CİZRE'NİN SERHİLDAN, GEZİ'NİN İSYANCI ÇOCUĞU! DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN!

ROJBÛNA TE PÎROZ BE! DAİMA BİZİMLESİN! DAİMA SENİNLEYİZ!

28 Şubat 2016 (Suruç Aileleri İnisiyatifi)

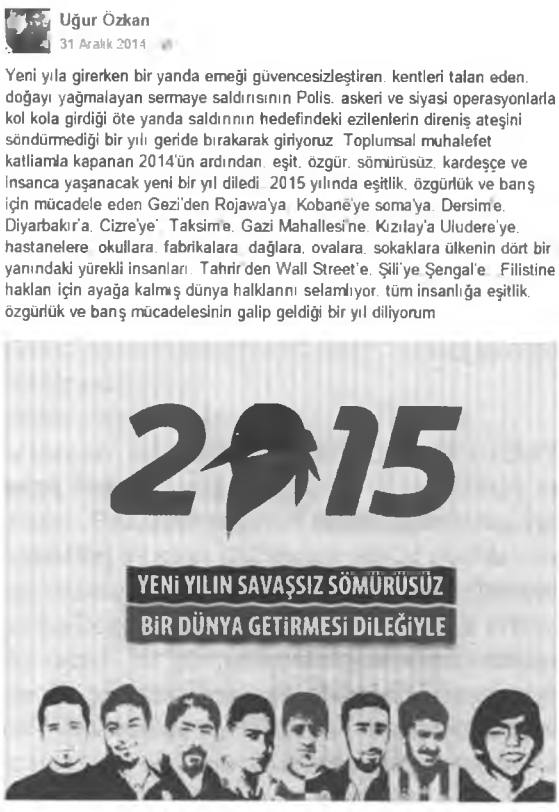
UĞUR'DAN

Yüzyıllardan beri kardeşlik içinde yaşayan Mezopotamya halkı Osmanlı'dan bu yana ne İsmetlere ne de bugün onların taşeronu Tayyip'e boyun eğmedi ve eğmeyecek. Halkları ırk ve din üzerinden birbirine düşüren katil devlet böyle acıların ortak noktası olduğu için şüphesiz ki elbette kayıp edecek... Gün yası isyana çevirme, katillerden hesap sorma günüdür. (16 Mayıs 2014)

Düşene dövüşene..
Sarı kırmızı yeşile boyayacağız umudu sonra gökkuşağıyla harmanlandıracağız. Gökyüzüne savuracağız bütün güzellikleri. Komünist yağmur misali yağacak bütün insanlığa, ne başta dert, ne de yürekte hasret.. Sonra ceylanlarımız koşacak özgür dağlarımızda, Ali İsmailler gülümseyecek bize, Berkinler uçurtma uçuracak... Semaha duracağız Sivas'ta, Roboski'de kaçak bir çay kokusu, Dersim'de hırçın Munzur, Ağrı'da isyan, Zonguldak'ta madenci, Mezopotamya'da Zeugma'nın çingene kızı misali gökyüzüne sevdalanacağız... Sonra yarını taşıyacağız umudun özgür düşlerine... (1 Kasım 2010)

Bir şiir yaz bana içinde alabildiğince mutluluk olsun, ayın gölgesinde unutulan sevgi tohumlarıyla yeşeredursun veya bir şarkı söyle özlemimdeki sevgiliyi anlatsın, yağan yağmurlarla ıslanan bedenimi parlayan gözleriyle kurulasın... (3 Nisan 2012)

...gel senle amarada güneşin doğuşunu tekrar izleyelim... sonra Mezopotamya'da Zeugma'nın Çingene kızıyla dans edelim, Diyarbakır'a gidelim Sen Û Ben burcunda şehrin ışıklarını sayalım, olmadı yıldızları sayalım... Dicle nehrinden Hasankeyf'e akalım, oradan Mem Û Zîne gülümseyelim,

umuda özgürlüğe gülümser gibi, yarınlara gülümser gibi, Amara'ya gülümser gibi... (23 Ocak 2013)

Bilirim şimdi karlıdır ülkemin dağları, Beyoğlu da her zamanki gibi kalabalık ve yabancı... Tütün kokan arkadaşım düşleriyle dalmıştır geleceğin uzun ince yoluna... Hele bi de şafak atarsa Amara'da bir özlem tüterdi söylenen özgürlük türküleri gibi... Şimdi yüreğim dumanlı bir Ararat, sisli bir İstanbul sabahı ve yağmurlu bir Mersin gibi... Sürgün gibi yüreğim, sınır koyamadığım düşüncelerim özlemlerle bir oldu, senfonisi bozuk bir müzik gibi aynı cümleleri tekrarlar oldu şimdi bir düş misali yabancı ve ümitsiz hayaller gelir hududu olmayan yüreğime... (9 Ocak 2014, Bakırköy)

...diyelim ki sınamışsın uzaklığın ihanetini seslere çarpmış sesin ama ulaşmamış nefesin

diyelim ki şarabın dökülmüş, suların kesik bu hayat seni bir oyuncak sanıyor

diyelim ki sana çıldırmak yasak, sana ağlamak yasak, yarın yasak, düş yasak sana

diyelim ki üşüyorsun kısacık bir ömrün sığınağında bir çay bile ısmarlamıyor hayat!

diyelim ki lekesiz hiçbir şey kalmamış artık sis çökmüş güvendiğin dağlara...

1 EYLÜL DÜNYA BAR...IŞŞ GÜNÜ

Ölüm yüreklerde az yer kapladığı ve güvenli parmaklarla mutluluğu gösterdiği zaman bacalar;

ikindi vaktinin büyük karanfilini ozan ve proleter aynı şekilde kokladığı zamandır barış;

insanların sıkışan elleridir barış,

Dünyanın masasındaki ekmektir,

Gülümsemesidir annenin

Budur yalnızca

başka bir şey değildir barış...

(1 Eylül 2012, İstanbul)

Ben Malatya da bir kayısı ağacı, Diyarbakır'da direniş ateşiyim. İstanbul'da yalnızlığa terk edilmiş Kız Kulesi, Van'da çığlık olan bir göl, Mardin'de karanlığın içinde ışıklarla aydınlanmış bir kale, Mersin'de Kürt çocuklarına kaldırım taşı, Ankara'da bir işçi, Kars'ta bir işsiz, Cizre'de serhildan, Adıyaman'da Azaplı gölüyüm,

İzmir'de kimsesizim, Hasankeyf'te yok olmamak için mücadele eden bir tarihim, Dersim'de başı eğilmez bir isyan çiçeğiyim...

(16 Şubat 2012, İstanbul)

Hasankeyf'i Bilir Misin?
Gazete yazmış iki satır yazıyla
"İki mühendis göndermiş devlet"
Kalemleri katliamı çiziyor
iki genç, ince bıyıklı mühendis!
Ağzını kocaman açmış bekliyor
İslamcı, liberal, demokrat,
Hani onun deyimiyle,
Her yönde atını oynat!.
Bu tayyib ne adam.
Diyorum yazsam gazeteye iki satır;
Ölü balık resimlerini
Sıtmadan ölen kadınları
Soyu tükenen hayvanları
Dicle'yi, Mezopotamya'yı yazın
(30 Ocak 2012, İstanbul)

Bazen yazmak bazen konuşmak istersin ama hepsi ya kalemde ya da Boğaz'da düğümlü kalır...

Yıldız misali bir gün parlar bir gün söner bütün umutlar ama yine ilk baharları bekleriz güller açsın kuşlar ötsün de. Sonra bir Hiroşima ya da Vietnam'ı aratmaz yüreğinden süzülenler ama yine ilkbaharları bekleriz. (1 Ağustos 2013)

Hogir'dan Anekdotlar

Dünya biz uzakları görmeyelim diye yuvarlak yapılmış.

19 Mayıs 2009 - Sadece susarak özlüyorum seni.

7 Eylül 2009 - Sönmeyen ateş İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür.

7 Eylül 2009 - Asla yalnız yürümeyeceksin (Genç-Sen) sermaye defol üniversiteler bizimdir.

18 Ekim 2009 - ASIRLARIN ZULMÜNE İSYAN ETMİŞ, TARİH KOKAN CİZRE (CİZİRA BOTAN)

18 Ekim 2009 - ÇOCUKLAR ÖLMESİN... KAHROLSUN SERMAYECİ, KATİL, FAŞİST,PATRON-AĞA DEVLETİ... ÇOCUK YÜREĞİ UNUTUR AMA ASLA BAĞIŞLAMAZ...

20 Aralık 2009 - Ya Özgür Bir Vatan ya da Yaşamamak Ve Yaşatmamak...

20 Aralık 2009 - "Özgürlük şafak vakti gibidir. Kimileri gelmesini beklerken uyur, ama kimileri de uyanık kalır ve ona ulaşmak için gecenin içinden yürür." K. Marcos

10 Eylül 2010 - Mücadele bir çember gibidir, her noktasında başlar ama asla bitmez! (İsyancı Sıfırıncı delege Subcomandante Marcos)

9 Ekim 2010 - Bir yüzüm ayrılığa bir yüzüm hayata dönük.

17 Ekim 2010 - Pisîk ne li male mişk Evdirrehman'e. - Kedi evde olmayınca fare Abdurrahman kesilir. :))

17 Ekim 2010 - Yüreğimi bir yere bıraktım, bıraktığım yerden çok uzaktayım...

12 Aralık 2010 - Hiçbir şeyin olmazsa kaybetmekten korkmazsın..

23 Ocak 2012 - Ankara'ya öyle yakışırdı ki kar... Buz tutardı resmi yalanlar...

12 Şubat 2012 - SİLAHLANMAYA ödenen para dünyadaki AÇLIK sorununun tamamen halledilmesi için gereken paranın yaklaşık 100 katıdır.

26 Şubat 2012 - Öyle masum masum durma be İstanbul dokunuyor gidişlerim...

6 Mart 2012 - martıları doyururken aç kalmak paha biçilemez

19 Nisan 2012 - Mekke'de bazı hurafelere göre deve idrarının insan vücuduna iyi geldiğini hatta Kuran'da bir sürede yazdığı lafı iki türkü hacda hastanelik etti, Aziz Nesin gene haklı çıktı inşallah biri çıkıp tuvalete gitmek günahtır demez

26 Mayıs 2012 - Karaman - kör bir kuyuda umut ışığıdır yaşamak düşleri gerçek yapmak, gökten yıldızlar çalmak, dağlamak kanayan yarayı ağlamak doyasıya... şarkılı bir masaldır yaşamak...(Sevingül Bahadır)

3 Temmuz 2012 - 'Yeryüzünde Hiçbir Gıda Açlık Kadar Lezzetli Değildir...' Cervantes

24 Temmuz 2012 - Hani bana kapitalizmin tanımını sormuştun ya, senin benim duygularımı sömürmene kapitalizm diyorum, sen hep büyük ben hep küçüğüm işte...

5 Ağustos 2012 - Mezar taşın altın olsa bile gireceğin yer yerin dibi...

22 Ağustos 2012 - Millet aya bayrak dikti, Marsta su arıyor, Bahçeli tutturmuş "Kandile bayrak dikelim"

11 Ekim 2012 - Son dakika Flaş TV'de Suriye savaşım tartışıyorlar - şaka lan halay çekiyorlar hala.

22 Ekim 2012 - İstanbul - Son Dakika; Koyunlardan açıklama geldi! Burhan Kuzu'yu biz doğurmadık aile hiç bir bağımız yoktur.

28 Ekim 2012 – "İftarı-sahuru belli olan bir orucun vaadi cennet ise, iftarı-sahuru belli olmayan bir orucun karşılığı ÖZGÜRLÜK olmalıdır." F.K.

29 Ekim 2012 - "Biz Kürt'müyüz bize niye gaz sıkıyorsunuz" diye bağırıyor elinde Türk bayrağı sallayan bir kadın polise... no comment.

4 Kasım 2012 - Dörtlerden on binlere... Zindan direnişi 54. günde... Selam olsun yaşamı uğruna ölecek kadar sevenlere...

9 Kasım 2012 - "Kandile sefer olur ama zafer olmaz" diyor TC eski Genelkurmay Başkanı Büyükanıt, artık anlamış olacak ki itiraf etti bu ker de, way anasını.

2 Aralık 2012 - Düşlerimizin gerçekleşmesi Afrika'ya kar yağmasını istemek gibi bir şey oldu...

6 Ocak 2013 - Yolların denize çıkmasa da yine de seviyorum seni Diyarbekir...

10 Ocak 2013 - Dicle özgür akacak hasan'keyfine bakacak.

12 Şubat 2013 - Ah İstanbul çocukluğumun başkenti

8 Mart 2013 - Dünya kadının emeğiyle güzelleşir. Kadının sömürülmediği yalnız bir gün değil her gün 8 Mart olması dileğiyle, 8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ KUTLU OLSUN.

JİN JİYAN AZADİ...

16 Mart 2013 - Bugün günlerden Halepçe.. ve elma kokuyor tüm acılar...

31 Mart 2013 - Ve gözleri bahardır Amedli çocukların...

2 Haziran 2013 - Tarih direnenleri yazar, susup da boyun eğenleri değil. Yaşasın Gezi Parkı direnişi

7 Haziran 2013 - Kavaklı - Mustafa Keser'in askerleriyiz Kemal'in değil ha. Vuhahaha

25 Haziran 2013 - Kurtköy - Melih Gökçek'e cevap Hilal Cebeci'den hilalcebeciii: İtiraf ediyorum fıskıyeyi ben kırdım... Hihihi

30 Haziran 2013 - Yakuplu - 'Bizim emmioğlu adam olamayınca Fethullahçı oldu'. Ferhan Şensoy

8 Temmuz 2013 - Beylikdüzü - İstanbul için gaz vakti 18:24

25 Temmuz 2013 - Köpek rahatsız olmasın diye dönüp başka yoldan gitmektir Hayvanseverlik

6 Nisan 2014 - Bakırköy - "Dünya, biz çok uzakları göremeyelim diye yuvarlak yapılmış." (Benim Afrika'm)

10 Ağustos 2014 - Şişli - Biz Demirtaş'ın cumhurbaşkanı olma ihtimalini sevdik.

29 Ağustos 2014 - Umraniye, İstanbul - Duvarlar halkın matbaasıdır...

30 Ağustos 2014 - Bakırköy - İnsanlar egolarını tatmin etmekten vazgeçtikleri zaman mutlu olabilirler...

2 Eylül 2014 - Şişli - Duyguları erozyona uğramış, egolarını tatmin etmekle zaman geçiren insanlarla dolu bu şehir...

UĞUR'UN YOLDAŞLARI

Şehitlerini anlamayan, şehitlerini kavramayan ağzı ile kuş yakalasa benim için bir anlam ifade etmez.

(A. Öcalan)

Umudun sembolü oldular

Hangi birinin hayatına dokunursanız dokunun, insanlık ailesinin en şerefli, en onurlu kişilikleri ile karşılaşırsınız. Hepsinin mayasında emek, fedakârlık ve özveri vardır. Onları Suruç'a götüren, içlerindeki özgürlük, eşitlik ve adalet duygusuydu.

Uğur'un birlikte şehit düştüğü yoldaşları ile birçok ortak yönü ve özelliği vardı. Devrimci, sosyalist, hümanist, güler yüzlü, cana yakın, sevecen, pırıl pırıl gençlerdi. Uğur ve yoldaşları -ki çoğu Uğur gibi daha gencecik insanlar- hayatlarının üçte birini yaşadılar. Eğer yaşıyor olsalardı hiç şüphesiz onlar da Cemil Amcaları, Ferdane ve Nazegül anneleri gibi yaşarlardı. İnsanlık ailesinin en güzel bireyleri bir araya gelmişlerdi...

Diğer yoldaşları Cemil Yıldız, İsmet Şeker, Feti Aydın (Feti Amca, Suruç katliamında elinden yaralandı. Katliam sonrası bu süreçte, bizim umut ve güç kaynağımız oldu. Şehit düşen yoldaşlarının bayrağını göğüsledi ve katillerden hesap sormadan, devrimi görmeden, düşmeyeceğini söyledi) Nazegül Boyraz, Duygu Tuna ömrünün büyük bir kısmını Kemal Pir yoldaşları gibi kendilerini halka borçlu hissedip, bu halka adadılar. Bize de hep bu halka borçlu olduğumuzu öğrettiler. Ancak artık bu halkın da bu yoldaşlara büyük bir vefa borcu var. Değil onları saygı ile anmak, onların mezar taşlarını öpseler bile haklarını tam anlamıyla ödemiş olabileceklerini sanmıyorum.

Küçük bir örnek ile Cemil Amcadan söz etmek isterim, hayatının bir kısmını işkence tezgâhlarında, zindanlarda geçirmiş biridir Cemil Amca. Toplumun büyük bir kesiminin yaptığı gibi bana ne işçiden halktan, Kürt'ten Türk'ten, elin çoluk çocuğundan, devriminden deyip yan gelip yatabilirdi. İlerlemiş yaşına rağmen, emeğin küçüğü büyüğü demeden, kar kış yağmur çamur demeden, çıkar torunu yaşındaki ço-

cuklarıyla afiş asar, eylemden eyleme koşar, kapı kapı gazete dağıtır, cebindeki parayı yoldaşları ile paylaşırdı.

Bir diğer örnek Nazegül annedir. Nam-ı diğer Bahar Anne. O sadece kendi kanından olan çocukların değil, devrimci, yurtsever çocukların da annesiydi. Kendi elleriyle yaptığı yemeklerle çıkmıştı yola...

Her birinden sayfalarca, saatlerce söz etmek mümkün. Fakat en kısa haliyle söylenilebilecek olan; Uğur ve tüm yoldaşlarının umutları, düşleri, yürekleri ortaktı.

A. EZGİ ŞALCI

Aydan Ezgi Şalcı, 1996 yılında Ordu'da dünyaya geldi.

Aydan Ezgi Şalcı, yoldaşı Alican Vural gibi lisede devrimcilerle tanışmış ve lise son sınıftayken Samsun'a taşınmıştı.

Samsun'da seçim sürecinde, HDP gönüllüleriyle beraber çalıştı.

Aydan Ezgi Şalcı, daha 19'undaydı. OMÜ'de İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü'nde birinci sınıfı okuyordu. "Devrimci" bir gazeteci olmak istiyordu. Ezilenlerin Sosyalist Partisi üyesiydi. Dünyayı değiştirebileceklerine ve "insanın insana üstten bile bakmadığı" bir hayat kuracaklarına sonsuz bir inancı vardı.

Bir kitap yazmıştı Ezgi, bitirip baskıya verecekti. Mücadelesini kalemiyle de vermeye çalıştı. Faşistler Ezgi'yi hiç rahat bırakmadı. İlkin Samsun'da bulunan Adalı Kitabevi "bölücülerin mekânı" olduğu gerekçesiyle döner bıçaklı bir saldırıya uğradı. Kitabevinin sahibi ve konukları dövüldü. Ardından Ezgi'nin arkadaşları, Kobanê'de can veren bir genci andıkları için gözaltına alındı.

Aydan Ezgi Şalcı'nın saldırıdan 1 gün önce twitter hesabından, "Bizler güneşin çocuklarıyız. Ölüme gülümseyerek gidenleriz. Ne döndürebilir ki bizi, ne korkutabilir ki? Gelin yarını ilmek ilmek biz örelim." mesajını paylaşmıştı. Söylediği üzere son ana kadar mücadelesinden dönmedi.

ALİCAN VURAL

Alican Vural 1996 yılında Samsun'da dünyaya geldi.

Samsun Ondokuz Mayıs Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Siyaset Bilimi birinci sınıf öğrencisiydi. Alican Vural ailenin tek çocuğuydu.

Parka alacak parası olmadığı için bir mağazada denediği parka ile poz vermişti. Cebinde kendi istekleri için harcayacağı kadar parası olmamasına rağmen, savaşın ortasında kalan çocuklara bir parça tebessüm götürmek için çıkmıştı yola. O da diğer yoldaşları gibi, umut dolu ve güler yüzlüydü.

Lisede çevresindeki devrimci öğrencilerle tanıştı. Çocukluğu itibari ile çalışan emekçi bir gençti. Devrimci yapısı ve yaşamındaki tercihlerinden dolayı ailesinden farklı düşünen biriydi. Seçim sürecinde Samsun'da HDP çalışanları arasında gönüllü olarak yer aldı ve zamanının büyük bir kısmını seçim çalışmalarına ayırdı. Alican daha çok okumaya, daha çok devrimci olmaya, daha çok çalışmaya inanan biriydi. Alican Vural, 17 Temmuz'da Twitter hesabından "Katillere, işbirlikçilere, kafa kesenlere, kadınları aşağılayanlara karşı yeniden inşa için Kobanê'deyiz" mesajını paylaşmıştı. Verdiği mesajla denizlerin yoldaşı olduğunu ve bu topraklarda devrime ne kadar ihtiyaç duyulduğunu ifade etmişti. Alican Vural da di-

ğer yoldaşları gibi, Samsun'dan Kobanê'ye devrimin yaşandığı topraklara bir tuğla koymaya, bir fidan dikmeye gitmişti.

Karadeniz'den Rojava'ya bir selam, halkların kardeşliğinin bir karanfiliydi.

ALPER SAPAN

Alper Sapan 19 yaşındaydı. Eskişehir Anarşi İnisiyatifi üyesiydi.

İçten ve hayat doluydu. Yaşamayı seven, yaşatmayı daha çok seven biriydi. Güçlü, çalışkan, anlayışlı ve espriliydi. Köpekleri çok severdi. Çok güzel bakardı Alper...

Üniversite sınavlarına girip Mersin Üniversitesi'ni kazandı. Ardından tekrar sınavlara girip, Eskişehir'i kazanmıştı.

15 Mayıs 2014 yılında politik bir tavır olarak vicdan-i reddini açıkladı. 15 Mayıs 2015'te de Eskişehir Anarşi İnisiyatifi'nin düzenlediği "Ölüm Değil, Yaşam İçin Reddet" eyleminde "totaliter hükümeti reddettiğini, devletin adaletsizliğine, sömürüsüne ve zulmüne karşı olduğunu" ifade etmişti. "İnsanın insan öldürmesini, şiddeti ve devleti reddediyorum. Kimse için ölmeyecek, öldürmeyecek, kimsenin askeri olmayacağım" diye ifade etmişti. Savaşsız, ulussuz, sınırsız bir dünyaya dair düşlerini dile getirdi. "Devletler kendilerine itaat etmeyenlere işkence etti, sürgüne gönderdi, sindirdi, öldürdü. Bu zulmü görmezden gelmeyi, insanlık vicdanına aykırı buluyorum. İktidarların güçlerini ve zenginliklerini koruması uğruna verilen savaşları, kardeşi kardeşe kırdırtan militarist zihniyeti reddediyorum. İktidarların çıkarları uğruna bireylerin iradelerini gasp etmesini, dünyanın her bir yanında

ezilen halkların katledilmesini izlemeyeceğim, sessiz kalmayacağım. Ölümü kutsallaştıran, yapay sınırlar yaratan bütün iktidarlara karşı sınırsız, sınıfsız, sürgünsüz bir dünya için olan mücadelemi sonuna kadar sürdüreceğim. Hiç kimse için ölmeyecek, hiç kimse için öldürmeyeceğim. Ölüm değil yaşam için militarizmi reddediyorum!" şeklinde kendini açıkça ifade etmiş ve ortaya koymuştu.

Anarşistliğin "sokak küfrü" olduğu bir topluma "Ben anarşistim" diye haykırmak; "Her Türk'ün asker doğduğu" bir ülkede askerliği reddettiğini "kimse için ölmeyecek, hiç kimse için öldürmeyeceğim" diye açıklamak kolay değildir. Sokak aralarında linç kalabalıklarının elinde; kardeş bir halkın acısına koşarken kahvaltı yapıp karpuz yedikleri bahçede katledildiler. "Militarizm yaşamlarımızı yok etmeden, biz militarizmi yok edelim" diyordu Alper. Bir savaşın belki de en zor yanına, 'geriye kalanların' yardımına koşuyordu...

BÜŞRA METE

Büşra Mete 3 ağustos 1992 yılında İstanbul'da dünyaya geldi.

Aslen Elazığlıdır. Ertuğrul Gazi Lisesi'nde okudu. Ardından üniversiteyi kazanan Büşra, İstanbul Üniversitesi İletişim fakültesi Gazetecilik bölümünde okuyordu.

Lise öğrencisiyken Gülsuyu mahallesinde devrimcilerle tanıştı. Özgür Gençlik dergisinde çalıştı.Üniversite yıllarında Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu'nda aktif rol alarak, şehit düştüğü ana kadar mücadeleyi yükseltti. İşgallerden üniversitedeki anti-faşist mücadelelere, gençliğin mücadelesinde kesintisiz bir biçimde yerini aldı. Özellikle İstanbul'da gençlik çalışmalarının dağılmaya yüz tuttuğu dönemlerde bile, mücadelede kalmayı, devrimci üreticiliği kullanmayı bildi. Kürecik'te füze kalkanına karşı yürütülen kampanyada yer alan Büşra, Van depreminde de depremzedelerle yardımlaşma ve dayanışma adına Van'a gitti. O da yoldaşları gibi fedakâr, yiğit, yılmaz bir devrimciydi.

Büşra'yı kocaman yeşil güzel gözleriyle anımsarsınız. Yüreği de en az gözleri kadar kocaman ve güzeldi. Yaşamı boyunca daima nazik, yardımsever, sağlam iradeli kadın bir devrimci oldu. O da yoldaşlarıyla beraber Kobanê'ye yardım ve dayanışma için büyük bir heyecanla, gönüllü olarak katılanlardandı. Son ana kadar, ezilenlerin mücadelesini kendisine görev bildi ve bu doğrultuda bir yaşam sürdü.

CEBRAİL GÜNEBAKAN

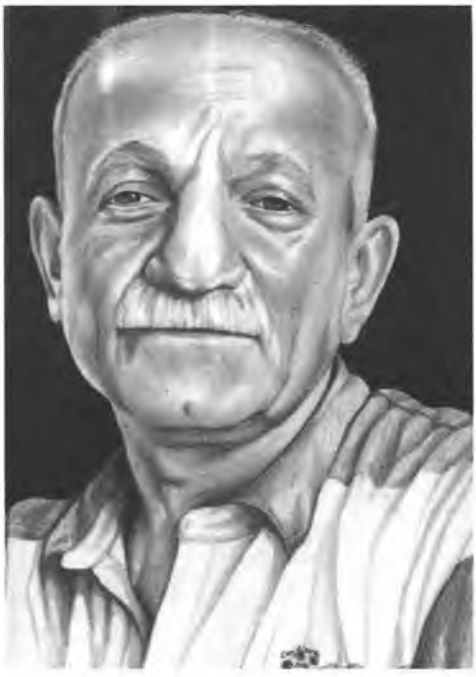
Cebrail Günebakan, 2 Mart 1992 yılında İstanbul'da dünyaya geldi.

Aslen Elazığ/Karakoçanlı olan Cebrail, 2007 yılında Maltepe Gülsuyu mahallesinde liseli öğrencilerin örgütlendiği LÖB saflarında yerini aldı.

2010 yılında Maltepe'de yapılan bir operasyonla gözaltına alınan Cebrail, "taş atan çocuklar yasası" kapsamında tutuklandı. 1.5 yıl Tekirdağ hapishanesinde kaldı. 2012 yılında tahliye olduktan sonra Muğla'da kısa bir süre üniversite gençlik çalışması ve Ege Bölgesi'nde gençlik faaliyetlerinde bulundu. 2013 yılında tekrar İstanbul'a geldi ve bu süreçte Gezi Direnişi barikatlarında Taksim'de, İstanbul'un emekçi semtlerinde, gerçekleşen halk forumları ve meclislerinde yerini aldı. Gezi Direnişi sonrası, AKP hükümetinin emekçi semtleri üzerinden uyuşturucu çeteleri ile gerçekleştirdiği gözdağı girişimlerine karşı mücadelesini sürdüren Cebrail, 2013 yılının yazında çeteciler tarafından vurularak ağır yaralandı. 2013 yılının sonbaharında tekrar tutuklanıp, Kandıra F tipi hapishanesine gönderildi. Yaklaşık 7 aylık bir tutukluluk

döneminin ardından tekrar tahliye oldu. Tahliye tarihinden sonra İstanbul'da tekrar gençlik çalışmalarında yerini alan Cebrail, 2014 yılı sonbaharında partisinin ve gençliğin ihtiyaçları doğrultusunda Adana'ya gitti. 2015 genel seçimleri sırasında devlet eliyle gerçekleştirilen düşmanca saldırılara tereddütsüz, fedaice yanıt oldu.

Cebrail de yoldaşı Uğur gibi enternasyonalist, devrimci, yiğit bir Kürt genciydi. Ezilenlerin Sosyalist Partisi saflarında örgütlenmiş, gittiği her alanda çalışkanlığı, fedakarlığı ve devrimci duruşu ile kendisini yoldaşlarına sevdirmişti. Yoldaşları, Cebrail'in gözlerinde küçük bir Kürt çocuğu olduğunu söylerlerdi. Çocukluğunu hiç yitirmemiş, temiz yürekli yiğit bir devrimci olmuştu.

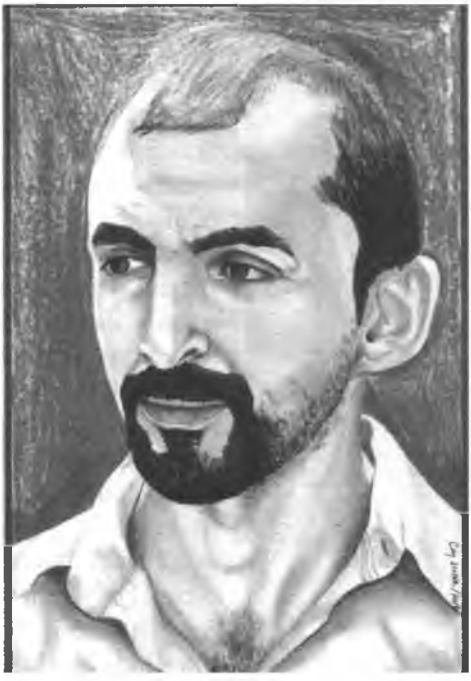
CEMİL YILDIZ

Cemil Yıldız, 1 Şubat 1956 yılında, Sinop/Erfelek ilçesinde dünyaya geldi.

Ezilenlerin Sosyalist Partisi'nin çeşitli alanlarında çalışma yürüttü. 7 Haziran 2015 seçimlerinde Cemil Yıldız, Sinop HDP milletvekili adayıydı.

12 Eylül öncesi Dicle Üniversitesi Fen Bilimleri fakültesinde okudu.

Öğretmen olduktan sonra siyasi çalışmaları nedeniyle öğretmenlik yapamadı. 12 Eylül döneminde kısa bir süre Diyarbakır hapishanede tutuldu. Ardından yine 12 Eylül döneminde 4,5 ay Elazığ hapishanesinde kaldı. Elazığ hapishanesinde iken gerçekleşen isyan nedeniyle 3,5 yıl Bartın ve Sinop hapishanesinde kaldı. Sonrasında ailesiyle birlikte İstanbul'a yerleşti ve geçinebilmek için lokantacılıktan gelinlik dikimine kadar çeşitli işlerde çalıştı. Ancak her daim mücadele hayatlarının bir parçası olmaya devam etti. Cemil Yıldız mücadeleden hiç bir zaman geri durmadı. İstanbul'dan Kobanê'ye yola çıkarken, gazetecilerin "Siz Kobanê'de ne yapacaksınız?" sorusuna, "Devrimin işçilere ihtiyacı varmış, inşaatlarda çalışacağım" yanıtını vermişti. Olgun, kararlı, fedakâr bir devrimciydi Cemil Yıldız. Mücadeleci ve dürüst, yüreğinde insan sevgisi vardı. Başka insanlar için yaşamayı severdi, yalnızca kendisi için yaşamazdı. Mücadelenin içinde çocuklarına iyi bir baba olmayı başardı. Onlara uğruna mücadele edecekleri bir dava bıraktı.

ÇAĞDAŞ AYDIN

Aydın, 3 Ekim 1988 yılında Dersim'in Ovacık ilçesinde dünyaya geldi.

Çağdaş, genç bir serüvenci, duyarlı bir devrimciydi. İşçi katliamları, iş cinayetleri, doğa katliamlarına sessiz kalmayan, daima Cumartesi Anneleri'nin yanında adalet arayan, yiğit bir gençti.

Roboski katliamına sessiz kalmayan Çağdaş, Roboskili ailelerle dayanışma için Roboski'ye gitmişti. Bir dönem Etkin Haber Ajansı'nda muhabirlik yaptı. Çağdaş, iki üniversite bitirmesine rağmen ülkedeki işsizlikten payına düşeni almıştı. Çağdaş, haksızlığa her Dersimli gibi boyun eğmeyen ve tahammül etmeyen biriydi. Kobanê'ye gitmeden kısa bir süre önce annesine; "Eğer bana bir şey olursa, beni Dersim'de toprağa verin" vasiyetinde bulunmuştu.

Uğur ile birçok ortak yanı olduğu gibi, doğduğu coğrafyanın topraklarına sevgisi ve sadakati büyüktü. Feti Aydın gibi yiğit devrimci bir babanın oğluydu. Çağdaş'ın devrimci olmasında doğduğu coğrafya kadar babasının da doğrudan bir payı olduğunu düşünüyorum. Çağdaş, Suruç'a babası Feti Aydın ile beraber gitmişti. Fakat Feti Aydın yaralı olarak döndü...

DUYGU TUNA

Duygu Tuna, 5 Ekim 1979 yılında Dersim'in Nazımiye ilçesinde dünyaya geldi.

Küçük yaşlardan beri emekçi bir kadındı. Garsonluktan ev temizliğine kadar birçok işte çalıştı.

Kısa bir tutsaklık sürecinden sonra, Ezilenlerin Sosyalist Partisi ile tanıştı ve parti faaliyetlerinde bulundu.

ESP Kartal ilçe yöneticiliği ve Sosyalist Kadın Meclisleri'nde yürütme görevlerini üstlendi. Gülsuyu'nda bulunan uyuşturucu çetelerinin ESP'lilere yönelik saldırılarından sonra, Kartal ilçe çalışmalarından Maltepe ilçe çalışmalarına dahil oldu. Son olarak HDP Maltepe ilçesi eş başkanlığı görevini yaptı.

Anti-faşist ve İstanbul Taksim mücadelelerin kazanılması adına alanlarda en ön safta yerini aldı. Kadın özgürlük mücadelesi saflarında olmak ve bu alanda çalışma yürütmek Duygu için öcelikliydi. Kadın özgürlük mücadelesini birincil vazifesi haline getirmiş ve bu doğrultuda yaşamayı tercih etmişti.

ECE DİNÇ

Ece Dinç, 22 Mayıs 1995 yılında Düzce'de dünyaya geldi.

Kadıköy Anadolu Lisesinden mezun oldu. Bir dönem bu lise derneğinin sekreterliğini yaparak hayatını kazandı. 17 yaşında aktif mücadeleyle tanıştı.

Gezi Direnişi ve Kobanê mücadelesi onun, yaşamının dönüm noktaları oldu.

HDP-HDK Kadıköy Gençlik Meclisleri çalışmalarında yer aldı. SKM İstanbul İl koordinasyonu üyesiydi. HDP Kadıköy İlçe yöneticiliği görevlerinde yer aldı. Anti-faşist mücadelenin ve İstanbul Taksim mücadelesinin kazanılması alanlarında en önde yerini aldı. Kadın özgürlük mücadelesi Ece için de son derece öncelikli olmuştu. Bu alanda çalışmaları oldu. Kobanê'li çocuklara oyuncak götürmek ve Kobanê'yi yeniden inşa çalışmalarına katkıda bulunmak için yola çıkan 33 düş yolcusundan biriydi.

EMRULLAH AKHAMUR

Emrullah Akhamur, 14 Temmuz 1990 yılında Mardin'de dünyaya geldi.

4 yaşında ailesiyle beraber Mardin Girmasek köyünden Kızıltepe'ye göç ettiler. Liseyi Kızıltepe'de okudu.

Liseden sonra Emrullah tiyatroya gönül verdi. Arkadaşlarıyla beraber Kızıltepe'nin ilk tiyatrosu olan "Sevgülü Kabareler" grubunda, çeşitli oyunlarda rol alır. Emrullah, Mersin Üniversitesi Tarih bölümüne başlarken Uğur'la aynı döneme denk düşer. Emrullah, yoldaşı Uğur gibi kitap okumayı seven, tabir-i caizse bir kitap kurdudur. Çok sevdiği yazarlardan birisi de Charles Bukowski'dir. Emrullah, insanları ve doğayı çok seven kibar, nazik ve onlara karşı saygılı biriydi. O da diğer yoldaşları gibi adalet arayıcısıydı.

ERDAL BOZKURT

Erdal Bozkurt, 1988 yılında Ağrı'nın Tutak ilçesine bağlı Sorguçlu köyünde dünyaya geldi.

Bulunduğu bölgenin zor yaşam şartları nedeniyle genç yaşta inşaat işlerinde çalışmak zorunda kaldı.

Erdal, yaşamı boyunca devrimci, emekçi bir hayata sahip oldu. Evli 3 çocuk babasıydı.

HDP Darıca ilçe örgütüne üyeydi. Yurtsever bir ailenin yurtsever bir ferdiydi. Kobanê'li çocukları kendi çocuklarından farksız gördüğü için Suruç'a yardımlaşmayı ve dayanışmayı daha da büyütmek için yola çıktı.

Yarım kalan düşlerini ardındaki yoldaşlarının tamamlaması ümidiyle, memleketi Tutak ilçesine bağlı Sorguçlu köyünde toprağa verildi.

EVRİM DENİZ EROL (MÜCAHİT EROL)

Evrim Deniz Erol, 4 Mart 1996 yılında Muş'ta dünyaya geldi. Yurtsever bir ailenin yiğit bir evladıydı.

Evrim Deniz Erol, toplumsal olaylara duyarlıydı. Gerektiğinde eşcinsellerin yanındaydı, gerektiğinde Özgecan Aslan için eylem yapanlardandı. Evrim Deniz Erol, anarşistti. Mücahit yerine Evrim Deniz ismini kullanıyordu.

Kobanê'li çocuklara oyuncak götürmek ve Kobanê'yi yeniden inşa çalışmalarına katkıda bulunmak için yola çıkan 33 düş yolcusundan biriydi. Evrim yola çıkarken, annesinin; "Oğlum rüyamda da gördüm, gidersen dönemezsin. Gitme oğlum" demesine rağmen, Evrim buna karşılık; "Giden o kadar gencin annesi yok mu?" yanıtını verir. Evrim, duyarlı ve empati gücü yüksek bir gençti. Bu duyarlılığı yalnız Kobanê'deki çocuklara karşı değil, Afrika'daki, Filistin'deki çocuklara karşı da aynı duyarlılığa sahipti.

Giderkenki son sözü, "Tüm ezilen halkların hakları ve kadın hakları için savaşacağız"' oldu. Düşleri yoldaşımız olsun.

FERDANE KILIÇ

Ferdane Kılıç, 1960 yılında İnegöl'ün Mezit köyünde dünyaya geldi.

Çerkes bir alenin kızıydı. Çocukluğunun bir kısmını köyde geçirdikten sonra, ailece Bursa'ya taşınmışlardı. Geriye kalan yaşamını Bursa'da sürdürdü.

Gençlik yıllarında çeşitli Çerkes derneklerinde faaliyetlerde bulundu. Yaşamını Çerkes geleneklerine göre sürdürmeye gayret etti.

1988 yıllında, Bursa Çerkes Derneği bünyesinde birlikte faaliyet sürdürdüğü Metin Kılıç ile evlendi. Bu evlikten Nartan ve Sinem adında 2 çocukları dünyaya geldi.

Ulusal kültürel çalışmaların yanı sıra demokratik siyaset alanında ve kadın mücadelesinde yer aldı. Çerkes derneklerinde kadın komisyonu ve yönetim kurullarında aktif görev alan Ferdane, Emekçi Kadınlar Derneği (EKD) ile başlayıp, sonrasında Sosyalist Kadın Meclisleri (SKM) kuruluş çalışmalarında yer aldı. Sosyalist Kadın Meclisleri Bursa sözcülüğünün yanı sıra Ezilenlerin Sosyalist Partisi kuruluş sürecine katkıda bulundu. Halkların Demokratik Kongresi, ardından Halkların Demokratik Partisi kuruluş sürecinde yer alan Ferdane, HDP parti meclisinde Çerkes kadın halkı adına yer aldı.

Geçtiğimiz yerel seçimlerde HDP'nin Bursa Nilüfer Be-

lediyesi Eş Başkan adayı oldu. 7 Haziran seçimlerinde aktif çalışan Fardane Kılıç, aynı zamanda HDP PM üyesiydi. Kızı Sinem ve oğlu Nartan'la, Kobanê'ye kutsal yolculuğa birlikte çıktılar. Ve oğlu Nartan ile birlikte şehadete erdiler.

NARTAN KILIÇ

Nartan Kılıç, 1991 yılında Bursa'da dünyaya geldi.

İlk, orta ve lise öğrenimini Bursa'da tamamladı. Daha sonra üniversite eğitimi için Nalçik'e gitti. Burada Kabardey-Balkar Devlet Üniversitesi'nde İnşaat Mühendisliği Fakültesini okudu.

Nartan Kılıç, ulusal kimlik bilinci oldukça gelişkindi, bu bilinç anavatanı Kafkasya'da eğitimini tamamladıktan sonra yaşamının kalan kısmını burada sürdürme kararı almasını sağladı. Çok okuyan ve araştıran biriydi, özellikle sosyalizm deneyimlerini inceliyor, fotoğraf makinası koleksiyonu yapıyordu. Fotoğraf çekmek özel merakları arasındaydı. Senaryo yazma deneyimleri bulunuyordu. Anne ve babasının Çerkes derneklerinde yürüttüğü mücadele çocukluğundan itibaren dernek faaliyetleri içinde bulunmasını sağladı. Bursa Çerkes Derneği'nin folklor ekibinde yer aldı. Lise yıllarında Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu'nun yaz döneminde gerçekleştirdiği kamplara katıldı. Kobanê yönetiminin kentin yeniden inşası çağrısının ardından orada buluşmak gerekliliği üzerine ailesiyle tartışmalar yürüttü. Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu'nun "Beraber savunduk beraber inşaa edeceğiz" çağrısı üzerine hiç tereddüt etmeden annesi ile beraber Kobanê'ye doğru yola çıktı. Anne ve oğlu Nartan, Çerkes halkının güzel insanları Suruç'ta katledildiler.

HATİCE EZGİ SADET

Hatice Ezgi Sadet, 10 Mart 1995 yılında İstanbul'da dünyaya geldi.

Aslen Sivaslı'dır. Ezgi, Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sanat Tarihi Bölümü'nde 2. sınıf öğrencisiydi.

Üniversite sınavına Haziran 2013'te Gezi Direnişi'nin en hareketli günlerinde girdi. Hatice, yoldaşları gibi güler yüzlü, sevecen, cana yakın bir insandı. Hatice Ezgi Sadet ailesinin 3 kızından en küçüğüydü.

Hatice de diğer yoldaşları gibi Gezi Direnişçisi, gezinin yiğit çocuklarındandı. SGDF üyesiydi. Kobanê'ye insanlık, adalet, çocuk sevgisi ve iyimserlik götürmeyi umut etmiş, 33 yoldaşı gibi o da bir düş yolcusu olmuştu. Düşlerine emeğini de katarak bileklikler yapmıştı. Sanat Tarihi bölümünü kazandığında kendini "Muhtemelen işsiz kalacağım fakat mutsuz değilim, mutluyum" diye ifade etmişti. Fakat Temmuz ayında yaşadığı barbarlık, işsiz kalmasına bile izin vermeyecekti.

İnsanlığın en incelikli yanının tarihini okurken ve kendi en ince yanıyla insanlık tarihinin yardımına giderken öldürüldü. Hatice, yoldaşı olan Polen'in aynı zamanda yakın arkadaşıydı da. Onlar yaşarken bir birinden ayrılmayan ikiliydiler ve ölüm bile onları ayıramadı. O da yoldaşı Uğur gibi çektirdiği fotoğrafların hemen hepsinde gülüyordu.

İSMET ŞEKER

İsmet Şeker, 55 yaşındaydı. Gazi mahallesinde yaşıyor ve inşaat ustalığı ile hayatını kazanıyordu.

İsmet Şeker'in oğlu Mustafa Can Şeker, geçtiğimiz yıl IŞİD'e karşı savaşmak için Kobanê'ye gitti.

YPG saflarındaki Mustafa Can Şeker 22 Ocak 2015'teki çatışmada ağır yaralandı ve tedavi için getirildiği Diyarbakır'da 28 Ocak'ta hayatını kaybetti. Oğlunun acısına dayanamayan annesi Zahide Şeker'de iki ay sonra hayatını kaybetti.

Mustafa Can Şeker'in 55 yaşındaki babası İsmet Şeker, "Oğlumun gittiği yeri görmek istiyorum" diyerek Kobanê'ye geçmek için Suruç'a giden gençlere katıldı. İsmet Şeker'in amacı oğlunun savaşarak düştüğü toprakları görmek, Kobanê'nin bir avuç toprağını Gazi'ye, oğlunun mezarına serpmekti. Başka bir neden de Kobanê'ye hastane yapmak istiyordu. Gençlerin 'İsmet Amca' dediği İsmet Şeker'in cenazesi İstanbul'a getirildi ve Gazi Mahallesinde toprağa verildi.

KASIM DEPREM

Kasım Deprem, 6 Aralık 1992 yılında Urfa'da dünyaya geldi.

Aslen Urfa Suruçlu olan Kasım, ailesinin işi gereği Akçakale'de yaşıyordu. İlk, orta ve lise öğrenimini Akçakale'de tamamladı.

Devrimci hareket ile lise yıllarında tanıştı, ilçenin muhafazakâr oluşu, devrimci harekete karşı duruşu onun devrimci kişiliğinin oluşmasında etkin rol aldı. 4 parça Kurdistan'da Kürtlere reva görülen zulme her zaman karşı çıktı ve gerekli olan devrimci eylemi her zaman gerçekleştirdi. Hatta lisenin ilk yılında devrimci görüşü ve söylemlerinden dolayı okulda gördüğü baskı sonucu lise serüvenine bir yıl ara vermek zorunda kaldı. Bu bir yıllık süre zarfında, kaybettiği annesinin yokluğu ve çekilen maddi-manevi zorlukları üst üste geldi. Bir emekçi olarak gerek sanayide gerek ise inşaatlarda çalışarak hayatını idame etmek zorunda kaldı. Bu süreçte emeğin sömürüsüne bire bir tanıklık etti. Daha sonraki süre zarfında ilçenin tek lisesi olan daha önce de ayrılmak zorunda kaldığı Akçakale lisesine yeniden kayıt yaptı. Ve lise eğitimini tüm zorluklara rağmen burada tamamladı. Girdiği üniversite sınavında Adıyaman Üniversitesi Sanat Tarihi Bölümüne yerleşerek burada eğitim almaya devam etti. Ve hayatının Adıyaman

döneminde emek gençliği ile tanıştı ve devrimci mücadeleye kaldığı yerden devam etti. Maddi zorluklar ve ailevi sıkıntılardan dolayı Adıyaman'daki eğitim hayatına son vererek ailesinin bulunduğu Akçakale'ye dönerek tekrar iş hayatına girdi ve çalışmaya devam etti. Burada iş hayatının yanı sıra devrimci mücadeleye Barış ve Demokrasi Partisi çatısı altında devam etti. İzleyen yıl akabinde Kahramanmaraş'ta Sütçü İmam Üniversitesi'nde eğitimine devam etti. Yine yaşadığı maddi ve ailevi sorunlardan ötürü okulu bırakıp tekrar iş hayatına dönüş yaptı, aşılmasını zor gördüğü maddi sorunlarından ötürü Akçakale'de yaşamını devam ettirmeye çalıştı. Devletin baskısı, devlete bağlı çetelerin baskılarına rağmen Barış ve Demokrasi Partisi'nin Akçakale ilçesinde açılmasında öncül rol oynadı. Bu zaman zarfında Şanlıurfa Harran Üniversitesi'ni kazanarak okumaya başladı. Kobanê devrim mücadelesinin başlamasıyla gece gündüz demeden gerek sınır nöbetleri gerek halkın bilinçlenmesi konusunda üzerine düşen sorumluluğun farkında olarak mücadelesini sürdürdü. Arin Mirxan'ın Miştenur tepesinde gösterdiği irade tüm Kürt halkı üzerinde ve Kasım'm kendi şahsında büyük bir etki yarattı ve mücadeleye ömrünün sonuna kadar bağlı kalacağına dair yemin etti. Adıyaman Üniversitesi Sanat Tarihi bölümünü kazanıp bir yıl okuduktan sonra tekrar sınava girmişti. Harran Üniversitesi'nde başka bir bölümü kazanıp okumaya başlamıştı. Esas istediği bölüm olan sosyoloji için bu yıl tekrar sınava girip, sosyoloji okumayı planlıyordu. Annesini küçük yaşlarda kaybetmiş olması Kasım'ı erken olgunlaştırmış ve duyarlılaştırmıştı. Kasım, çevresi tarafından yardımseverliği ve alçakgönüllülüğü ile bilinen, sevilen biriydi. Kobanê direnişi sırasında, Suruç köyündeki nöbet eylemlerine katılmıştı. Bu konuda oldukça duyarlı biriydi. Osman Çiçek ile Kasım Deprem yakın arkadaştılar ve Suruç'a beraber gitmişlerdi. Ebediyete de beraber uğurlandılar.

KORAY ÇAPOĞLU

Koray Çapoğlu, 13 ağustos 1982 yılında Üsküdar'da dünyaya geldi.

Aslen Trabzon Ofludur. Koray, kendini devrimci Trabzonsporlu olarak tanımlıyordu. Suruç'a elinde Trabzon bayrağı ve Trabzonspor bilekliği ile gitti. Koray bir Trabzonspor hayranıydı.

Gezi Direnişi'nde ve 1 Mayıs'ta Antikapitalist Müslümanlar arasında yer aldı. Ardından Kobanê'ye, Kobanê'nin sesine ses katmak için yola çıktı. Konsere, geziye, ormana, dağlara ve 1 Mayıs eylemlerine Trabzonspor bayrağı ile giden Koray, Suruç'ta da Trabzonspor bayrağını dalgalandırırken katledildi.

Koray, İstanbul'da reklam sektöründe bir matbaada çalışıyordu. Kobanê yolculuğu sırasında Uğur'la tanışıp Amara Kültür Merkezi'nde sohbet etmişlerdi. Ardından Uğur, Yasin ve Ertuğrul hep birlikte fotoğraf çektirmişlerdi.

İstanbul'da yaşayan Koray, devrimci demokrat kimliğiyle biliniyordu. Türkiye'nin neresinde olursa olsun, emekten, özgürlükten, barıştan yana tüm eylemlere, üstünden çıkarmadığı Trabzonspor formasıyla katılması dikkat çekiyordu. 1 Mayıs'ta Kazım Koyuncu'nun 'Fırtına' formalı fotoğrafıyla yürümüş, İstiklal Caddesi'nde 'Yeryüzü Sofrası'na bordo-mavi atkısıyla oturmuş, çarşı grubuna destek için duruşma

günü bir araya gelen grubun arasında da yer almıştı. Valide-bağ davası için adliye önünde toplananlar arasındaydı. Koray, Suruç'a da Kobanê'nin yeniden inşaasına katılarak barışa destek vermek için gitti. Fakat katiller, Koray'ın barışa katkısına daha fazla müsaade etmedi.

Patlamadan birkaç saniye öncesi yapılan basın açıklaması sırasında, Koray'ın Trabzonspor bayrağı her zamanki gibi elinde, forması üzerindeydi. Fakat kimlik tespiti, ancak çok sevdiği ve maçlarını kaçırmadığı Trabzonspor'un bilekliğinden yapılabildi.

MEDALİ BARUTÇU

Medali Barutçu, 15 Haziran 1996 yılında dünyaya geldi.

İlkokul İkinci sınıfa kadar köyde okudu. Ailesinin Muş merkeze taşınması üzerine ilkokulu orada bitirdi. İstanbul Şile Anadolu Öğretmen Lisesi'nde okudu.

Lise yıllarında, okulundaki arkadaşlarıyla örgütlenip Kürtçe okumalar ve çalışmalar yapması nedeniyle, okul yönetimi tarafından terörist olarak lanse edildi ve okulu bırakmak zorunda kaldı. Eğitimine Muş Anadolu Öğretmen Lisesi'nde devam etti. Ardından Marmara Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler bölümünü kazandı. Burada da faşistlerin saldırılarına maruz kaldı ve sosyal medya üzerinden fotoğrafları paylaşılıp, ölümle tehdit edildi. Saldırıya uğradıkları bir olaydan dolayı okul idaresi tarafından uzaklaştırma cezasına 'layık' görüldü. Sürekli okuyan, araştıran ve sorgulayan bir gençti. Ulusal mücadele hakkında birçok yazı kaleme almıştı.

Medali'de 33 yoldaşı gibi Kobanê'ye dayanışmayı büyütmeye ve Kobanê'deki çocuklara umut olmak maksadı ile düşmüştü yollara. Düşleri yarım kaldı...

MERT CÖMERT

Mert Cömert, 14 Ağustos 1996 yılında Samsun'da dünyaya geldi.

O da diğer Karadenizli yoldaşları gibi hayatına yön verecek olan devrimciliği seçti ve bu doğrultuda bir yaşam sürdü.

Mert, çevresinde çok sevilen bir gençti.

Onun en büyük amaçlarından biri de devrim mücadelesini Karadeniz'de büyütmekti. Kendini Hopalı olarak görüyordu. Karadeniz'e ve devrime olan hayranlığını şu sözlerle dile getirmişti; "Karadeniz'e sosyalizmin hakim olduğu günleri görmek isterdim." HDP çalışmalarında aktif yer alan Mert, enternasyonalist bir kişiydi. Suruç'taki patlamada yaralı olarak hastaneye kaldırılmıştı. 26 gün sonra 32 yoldaşına dahil olarak şehitler kervanına katıldı. Mert, sosyal medya hesabında arkadaşlarına hitaben; "Eğer şehit düşersem, beni sürekli hatırlayın ve benim bir heykelimi dikin" diye espirili bir vasiyette bulunmuştu.

MURAT YURTGÜL

Murat Yurtgül, 9 Haziran 1991 yılında Mardin Kızıltepe'de dünyaya geldi.

Aslen Derik Qizilê (Boyaklı) köyündendir. Cumhuriyet İlköğretim Okulu'nda, sınıf ve kader arkadaşı Emrullah ile beraber okudu. İlkokul hayatı sakindi.

Daha sonra kazandığı Kızıltepe Anadolu Lisesi'ne başladı ve son sınıfta geçiş yaparak Kızıltepe Atatürk Lisesi'ne devam etti. Emrullah'la beraber mezun oldular. Ardından İstanbul Arel Üniversitesi Psikoloji bölümünü kazandı. Üniversite hayatı boyunca kendisine çok şey kattı.

Onun için kitap okumak bir tutkuydu. Charles Bukowski ayrı bir yer tutardı hayatında... Hatta çevresindeki insanlara zorla kitap okuturdu. İnsan hayatının değerini, yardımlaşma hissini, merhamet, sevgi ve yapıcı olmayı bir görev bildi. Eğitim sisteminin sıradanlığını ve pasif oluşunu hep eleştirdi. Ayrıca TODAP üyesiydi. İnsanı insan olmasından ötürü sevme aşkıyla olsa gerek ceza infaz sistemine sitem edercesine ağırlaştırılmış müebbet mahkûmları için didiniyordu dernekte. Kobanê'ye de tüm duyarlılığı ve sevgisiyle umut götürmek için çıkmıştı yola.

NAZEGÜL (BAHAR) BOYRAZ

Nazegül Boyraz, 2 Şubat 1962 yılında İstanbul'da dünyaya geldi.

CHP üyesi, dört çocuk annesiydi. Yarım ekmeği olsa herkesle paylaşabilecek bir kişiliğe sahipti.

Dini, dili, ırkı, cinsiyeti ne olursa olsun, temel felsefesi olan hümanizm ile insanları kucaklayan bir kadındı. Devrimcilerin ve yurtsever çocukların annesiydi. Yaşadığı çevrede genci-yaşlısı herkes tarafından neşesi, güleryüzü, paylaşımcılığı ve duyarlılığıyla ön plana çıkan bir kadındı. Azmi ve mücadele hırsı ile 53 yaşında yılmadan birçok işe imza atan girişimci ve zeki bir kadındı. CHP üyesiydi ve partinin düzenlediği sosyal yardım kampanyalarında daima en ön sıralardaydı. Yabancı kültürlere açık, Uzakdoğuluları evinde misafir eden, hem evine bağlı bir Anadolu kadını, hem de mücadelesini her zeminde sürdüren devrimci bir ruha sahipti. Herkesi kucaklayan, merhametli, içi insan sevgisiyle dolu, temel noktası hümanizm olan, gördükleri karşısında bir şey yapmak isteyen ve vicdanı sızlayan bir anneydi. Yola beraber çıktığı her gencin ve varmayı hedefledikleri yerdeki her çocuğun da annesi olacaktı.

NAZLI AKYÜREK

Nazlı Akyürek, 7 Haziran 1994 Diyarbakır Lice'de dünyaya geldi.

Ardından Sakarya'ya göç etmeleri sonucu burada büyüdü. Karasu Atatürk Anadolu Lisesi'ni bitirip, KOÜ Hukuk Fakültesi'ne yerleşti.

Nazlı, Öteki Hukukçuların kurucularındandı. Yüzünü kadın devrimine dönenlerdendi. Kadına yönelik şiddet konulu panel ve etkinliklerde sorumluluk alırdı. Rojava devrimini can siperine savunan, bedeller ödeyen "komünistlerden" etkilendi ve bir süre bu yapılar hakkında araştırmalar yapmaya başladı. SGDF'nin çağrısına yanıt verip bir kenti savunmaya, inşa etmeye ve kendi devrimine dokunmak için yola çıktı...

Nazlı'nın yüksek bir enerjisi vardı. Gülen ve güldüren biriydi. Yoldaşı Veysel Özdemir'in ve Nazlı Akyürek'in cenazeleri yaklaşık 20 bin kişinin katılımıyla Diyarbakır'da toprağa verildi.

NURAY KOÇAN

Nuray Koçan, 17 Aralık 1993 yılında Bursa'da dünyaya geldi. Nuray, ailesinin üç çocuğundan biriydi. Kardeşlerinden biri ilkokula gidiyor. Diğer kardeşi ise hasta ve yatalak durumda.

Nuray, Mudanya Sami Evkuran Anadolu Lisesi'ni bitirdikten sonra Kocaeli Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne yerleşmişt. Nuray, Ötekilerin Hukukçuları'na üyeydi. Yüzünü kadın devrimine dönenlerdendi. Kadına yönelik şiddet konulu panel ve etkinlerde sorumluluk aldı. Yapılan eylemlere sürekli katılmaktaydı. Rojava devrimini can siperine savunan, bedeller ödeyen "komünistlerden" etkilendi ve dayanışmayı büyütme şiarıyla düştü yola.

OKAN PİRİNÇ

Okan Pirinç, 8 ocak 1997 yılında Hatay'ın Samandağ Hancağız köyünde dünyaya geldi.

Arap, Alevi ulusundan olan Okan, lise yıllarında devrimci mücadele ile tanıştı. Armutlu barikatlarında en ön saflarda idi.

Okan Pirinç, Emre Aslan'ın Kobanê'de şehit düşmesi üzerine mücadeleye bağlılık sözünü yineleyerek, farklı bölgelerdeki devrimci mücadeleyi büyütme gerekliliğini belirtiyordu.

Kobanê'li çocuklar için topladığı oyuncaklarla beraber Suruç'a gitmişti. Okan, cana yakın, güler yüzülü, insanlarla kurduğu ilişkilerde samimi ve sevgi doluydu. Hayatı dolu dolu yaşayan Okan, insanlara yardım etmeyi seven birisiydi. İnsanlara karşı ve özellikle yoldaşlarına karşı sınırsız bir sevgi vardı içinde ve bunu her davranışı ile karşısındaki hissederdi. Okan devrimci mücadelede ve hayatında üzerine düşeni gerekliliklerıyle yapardı. Mücadele hayatını bireylere değil, kolektif mücadeleye bağlamıştı. Çok sevdiği yoldaşları şehit düştüğünde olay yerinde gerileyen değil, daima ileriye yürüyen biri olmuştu. Okan, örgütlü yaşamın gerekliliklerinin farkında olan biriydi. Okan için devrimci mücadele ve yoldaşları her şeyin önündeydi, hiçbir şeyi bunun önüne koymaz ve hayatını buna göre yaşardı. Çok duygusal bir gençti ancak

duygularını yönetmeyi bilen, duygusal davranması gerektiğinde ona göre hareket eden biriydi. Okan, devrimci mücadelesinde ve hayatında kararlı bir insandı. Değişimin önünde sınır kabul etmeyen ve eksik olan yönlerini geliştirmeye çalışan bir devrimciydi. Sürekli yeni şeyler öğrenmeye çalışan ve çevresindekileri de öğrenmeye yönlendiren bir gençti. Okan, her saniyesini değerlendirmek için planlı yaşamayı tercih eden biriydi. Yaşamı boyunca iyi bir devrimci olabilmek adına elinden her geleni yaptı. Yola çıkma sebebi Kobanê'deki insanlar için umut taşımak olacaktı.

OSMAN ÇİÇEK

Osman Çiçek, 6 Haziran 1993 yılında Urfa'da dünyaya geldi.

Urfa Suruçlu idi. Ailesi Akçakale'de yaşıyor. Kasım Deprem ile sınıf arkadaşı olmalarının yanı sıra iyi iki dostlardı da. Birlikte büyümüşlerdi ve ayrılmaz ikililerdi.

İkisi de '92 doğumlu tertemiz gençlerdi.

Osman yaşamını, yaptığı tamir işçiliğinden kazanıyordu.

Beraber şehadete ulaştığı Kasım Deprem yoldaşıyla çocuklukları da beraber geçti. İkisinin anneleri de arkadaştılar.

Güler yüzlü, çevresinde problem yaşamayan bir kişiliğe sahipti. İlköğrenimini İbn-i Sina İlkokulu'nda tamamladı. Ortaokula geçince okula devam edemedi kış aylarında sanayide, yaz aylarında ise pamuk tarlalarında pamuk toplamaya giderdi. Paylaşmayı bilen, yardım sever, hayat dolu bir insandı. Çocukluğunda tanık olduğu emek sömürüsüne ve ülke işgaline karşı HDP saflarında mücadeleye katıldı. Kobanê'de, IŞİD işgalinin şiddetlendiği sırada gerek sınırda direniş nöbetlerinde, gerekse de halkı bilinçlendirme ve propaganda çalışmalarında aktif yer aldı. Aile içinde oldukça sessiz, sakin kişiliği ile ön plana çıkmıştı. Çevresi tarafından sevilen, sayılan biriydi. İyi bir arkadaş ve iyi bir evlat oldu daima. Kobanê için yapılan çağrıya sessiz kalamadı. Arkadaşı Kasım Deprem'in de yönlendirmesiyle Suruç'a, Kobanê'li çocuklara oyuncak yardımı götürmeye ve dayanışmaya gönüllü olmuştu. Çocukluk arkadaşı Kasım ile birlikte gittiği Suruç'ta yine birlikte can verdiler.

POLEN ÜNLÜ

Polen Ünlü, 6 Ocak 1992 yılında Çanakkale'de dünyaya geldi.

Babası aslen Karslı annesi ise Sivaslıdır. 2011 yılından itibaren İstanbul Üniversitesinde, üniversite gençlik çalışmalarında ve genç kadın faaliyetlerinde bulundu. SGDF üyesiydi.

Roboski katliamında ailelerle acılarını paylaşmaya gitmişti. 2013 yılında Gezi Direnişi'nde barikatlarda en ön safta yer almıştı. Polen, Vicdan-i Red Derneğinde, Barış İçin Vicdan-i Red Platformu sürecinde çalışıyordu. Kürdistan'a yönelik düzenlenen her askeri operasyonda, her çatışmada, şüpheli şekilde katledilen her bir askerin ardından savaşa karşı barışı haykırıyordu. Polen de, şiddetten beslenen devletin talan etmek istediği bu coğrafyada, erkek egemenliğiyle yok sayılmak istenen bir kadın olarak, Barış İçin Vicdan-i Red Platformu'nun düzenlediği 15 Mayıs etkinlikleri dahilinde, Taksim'de düzenlenen bir basın açıklamasında; "Bu savaş sadece erkekleri değil, kadınları da katletmektedir" demiş ve vicdan-i reddini açıklamıştı. Polen, savaşlarda katledilen bir halkın yaşama olan umudunu büyütmek için Kobanê yoluna çıkmıştı. Aynı savaş politikalarıyla, Suruç Katliamı'nda katledildi. Yoldaşı olan Hatice'nin en yakın arkadaşıydı. Onlar yaşarken birbirinden ayrılmayan ikiliydiler, ölüm bile onları ayıramadı.

SERHAT DEVRİM

Serhat Devrim, 2 Nisan 1996 yılında Muş'ta dünyaya geldi.

Serhat, 14 yaşında Muş'tan İstanbul'a geldi.

Okmeydanı gibi emekçi semtlerde yaşadı.

Gezi Direnişi'ne katıldı ve Guy Fawkes maskesiyle 15 gün boyunca Berkin Elvan'ın hastane nöbetini tuttu. Gezi'nin en ön barikatlarında yerini aldı. Kısacık ömrüne birçok isyan sığdırdı. Dayatılan hiçbir düzeni kabul etmedi ve her seferinde mücadele etti. Hep mazlumun yanındaydı. İnsanları seviyordu bu yüzden hiçbir yere sığmıyordu, hep isyan yüklüydü, anarşist ruhluydu.

SÜLEYMAN AKSU

Süleyman Aksu, 22 Ocak 1990 yılında Hakkâri'nin Yüksekova ilçesinde dünyaya geldi.

İlk ve orta öğrenimini birincilikle tamamladı. Yüksekova Anadolu Lisesi İngilizce bölümünü kazandı.

Çukurova Üniversitesi öğretmenlik bölümünü okuyup bitirdikten sonra öğretmenlik yapmaya başladı.

Öğrencileri tarafından sevilen, yardımsever olarak bilinen bir öğretmendi Süleyman. Öğrencilerini sosyal etkinlikler çerçevesinde yetiştirmeye çalışır, bunu kendine sosyalist bir aktivite olarak değerlendirirdi. Çeşitli yurtdışı eğitim programlarının sayesinde yurt dışına götürülürdü. Son bir yıl Yüksekova Eğitim-Sen İlçe Sekreterliğini üstlenmişti.

Süleyman Aksu, güzel şiirler yazardı. Bir şiir kitabı çıkarmayı planlıyordu ve bunun üzerine çalışıyordu. Kendisinin yazdığı "Umut" isimli şiirden esinlenerek, öğrencileri ile birlikte bir dergi çıkaracaklardı. Okumayı ve okutmayı daima sevdi.

VATAN BUDAK

Vatan Budak, 18 Nisan 1993 yılında İstanbul Gaziosmanpaşa'da dünyaya geldi.

Gerçek ismi Welat'tır. Devrimci, yurtsever bir ailenin çocuğu olan Vatan, yoldaşı Uğur gibi devletin yasakçı ve inkârcı politikalarından nasibini almıştı.

Welat, Türkçe anlamı ile ülke, vatan demektir.

Vatan'ın dünyaya geldiği süreçte Kürtçe isimlerin yasak olmasından dolayı ailesi Welat'ın Türkçe karşılığı olan Vatan ismini verir. İzzet Baysal Üniversitesi Elektrik Elektronik Yüksek Okulu mezunuydu. Üniversitede okuduğu süreçte Fetullah Gülen cemaatine bağlı bir yurttan, devrimci anarşist kişiliğinden dolayı atılmıştır. Çünkü bir kartal misali yiğit kişiliği ve devrimci duruşu ile arkadaşlarını etrafına toplar ve örgütler. Bundan dolayı bu durumu fark eden gerici yurt yönetimi çareyi Vatan'ı yurttan atmakta bulur.

Vatan, Anarchy'ın İstanbul sayfasında grafikerdi. Ayrıca otonomu olan birleşik anarşist atak grafiklerini de yapıyordu. Kobanê'ye gidebilmek için çalıştığı şirketten ayrılmıştı. Ayrıca Kobanê'ye gideceği hafta üniversiteye dikey sınavı vardı, Kobani'ye gitme fikri onun önünde hiçbir engel tanımıyordu. Kobanê'ye gitme fikrini ailesi ile paylaşınca babası Murat amca Vatan'a, o coğrafyanın tehlikeli ve zor olduğunu söyler, Vatan ise babasına "Önemli olan zoru başarmaktır baba" diye cevap verir. Vatan, Yunanistan'da polis tarafından kalbine ateş açılarak vurulan anarşist Alexis'in t-shortüyle Suruç'a gitmişti. Birleşik Anarşist Atak üyesiydi.

VEYSEL ÖZDEMİR

Veysel Özdemir, 20 yaşındaydı. Diyarbakır Lice'de dünyaya geldi. Şahadetinden bir sene önce Dersim Üniversitesi'nin iki yıllık bir bölümünü kazandı fakat gitmedi.

Suruç'a gitmeden önce inşaatlarda çalışarak Kobanê'nin çocuklarına oyuncak almıştı. Yoldaşı Nazlı Akyürek'le beraber yaklaşık 20 bin kişini katıldığı cenaze töreninden sonra ebediyete uğurlandı.

Diyarbakır'ın Dicle ilçesinde üniversite sınavlarına hazırlanıyordu. Evin en küçüğü Veysel. Bir de ikiz kız kardeşi var. Üçer dakika arayla dünyaya geldiler. Hiç ayrılmadı ikizinden. Veysel küvette boğulma tehlikesi geçirir. İkizinin ağlamasıyla durum fark edilip kurtarılır. Suruç katliamı sonrasında ikizi "Seni bu defa kurtaramadım" diye feryat etti.

Çalışmamıştı hiç. Kobanê' deki çocukların yüzünü güldürebilmek, yardım götürebilmek için o yaz çalıştı. Kendi parası, alın teri olsun istedi. Oysaki evin küçüğü olduğundan kıyamazdı babası ve gönlü çalışmasına el vermezdi. Ama "Çalışacağım" dedi.

Daha önce Dersim'de üniversite sınavını kazandı ama o istemedi. Ayrıca ikizi de orda okuyordu. Üniversitenin mu-

hasebe bölümü duvarlarına "Seni unutmayacağım kardeşim, ikizim" diye yazdı.

Veysel çocukları çok severdi. Binadaki çocuklara sürekli marketten bir şeyler alırdı. Binadaki yaşlı teyzeler "Veysel kaç metre öteden görüp koşarak gelir ellerinde ki poşetleri alırdı" diye anlatır onu ablası. Yani yardımsever ve güzel yürekliydi.

Veysel'imizi doğduğu gün katlettiler. Sonsuzluğa, ölümsüzlüğe, şahadete doğduğu günde ulaşmıştı. Ailesinin umuduydu Veysel. Eli, ayağıydı. Çok fazla konuşmazdı, sakin ve saygılıydı. Bir kere olsun annesine, ablalarına "Off" demedi.

Bakmaya doyamadıklarımızı aldılar aramızdan ve kıydılar ona, bize, insanların en masumane duygularına kıydılar.

YUNUS EMRE ŞEN

Yunus Emre Şen, 30 Mart 1993 yılında Van'da dünyaya geldi.

Ailesinin Antep'e yerleşmesinden sonra ilk ve ortaokulu Antep'te bitirdi. Kazım Karabekir ve Selahattin Eyyübi okullarını Van'da okudu. ğrafya Fakültesi Türk ara'ya okumaya gitti.

Lise yıllarında tanıştığı devrimci mücadele sürecinde Roboski katliamından etkilendi ve örgütlü bir şekilde mücadele içerisinde yer almak gerektiğini düşünerek SGDF içerisinde örgütlendi. SGDF çalışmalarında kendisini sürekli geliştiren Yunus Emre, Ankara çalışmalarında etkin rol aldı ve bu süreçten sonra il yönetimlerinde de görevlendirildi. Aynı zamanda üniversite birimlerinde yer alıp toplantılara, fikirli etkin katılım sağladı ve okulunda anti-faşist eylem etkinlikleri örgütledi.

Yunus Emre, Ankara'daki Fabrika Kolektif üretim merkezinin açılış süreci emektarlarındandır. Dernek faaliyetlerini yürütmek için daha fazla ihtiyaç bulunan Adana'ya gitti ve burada yaklaşık beş ay boyunca aktif çalışma yürüttü. Çukurova Üniversitesi'nde, çeşitli emekçi semtlerde örgütlü mücadeleyi büyütmek adına elinden geleni yaptı. Mütevazı ve esprili bir kişiliğe sahip olan Yunus Emre, yanındaki yoldaşlarının gelişimleri ile yakından ilgilenirdi. Kendisini teorik ve pratik

anlamda geliştirmek noktasında kendiyle savaşırdı. Heyecan ve sabırsızlık Yunus Emre'nin mayasında vardı. Arkadaşları, yoldaşları ona 'Kekê' diye seslenirdi. Yunus Emre, Kobanê yolculuğunun ardından her birimizin Kekê'si oldu.

ADALET MÜCADELEMİZ

Suruç İçin Adalet Platformu Kuruldu

Suruç'ta 20 Temmuz'da gerçekleştirilen katliam sonrasında soruşturmaya gizlilik kararı ve yayın yasağının getirilmesiyle gerçeklerin kamuoyundan gizlenmeye çalışıldığını savunan-belirten hukuk örgütleri ve hukukçular, davanın soruşturma sürecine müdahil olmak amacıyla "Suruç İçin Adalet Platformu"nu oluşturdu.

Suruç İçin Adalet Platformu kuruluşunu 15 Ağustos'ta İstanbul Makine Mühendisleri Odası'nda yapılan açıklama ile kamuoyuna duyurdu.

Kamuoyuna duyurulan deklarasyonun tam metni şöyle;

Barış ve Adalet İçin
Suruç Katliamı Soruşturmasına Müdahiliz

Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu'nun (SGDF) "Beraber Savunduk, Beraber İnşa Edeceğiz" çağrısıyla Kobanê'nin yeniden inşasına katılmak üzere bir araya gelen Türkiye'nin 19 ayrı ilinde yürüttükleri çalışmalar neticesinde

topladıkları yardım malzemeleri ile birlikte Suruç'ta buluşan yüzlerce gencin eylemine dönük katliam saldırısında 33 insanımızı yitirdik, yüzlerce yaralı var. Katliamın yaralısı Metin Keleş ise süren operasyonlarda tutuklandı.

Katliam failinin IŞİD bağlantısının tespiti üzerine "terörle ortak mücadele" açıklamaları yapan devlet yetkililerinin talimatıyla yapılan operasyonlarda bugüne kadar aralarında meslektaşımız Deniz Sürgüt'ün de olduğu 600'ün üzerinde muhalif tutuklanmış, Günay Özarslan isimli devrimci infaz edilmişken, IŞİD'e dönük etkin ve sonuç alıcı bir müdahale ise söz konusu olmamıştır. MİT tırları, Reyhanlı katliamı, Niğde'de askerlerin öldürülmesi, Adana, Mersin ve Diyarbakır'da HDP'ye dönük bomba olaylarından da tanığı olduğumuz üzere Suruç katliamı ve sonrasında yaşananlar, siyasi iktidarın süreklilik arz eden ve örgütlü olarak işlediği suçların devamıdır.

Coğrafyamızın en derin yaraları arasına "20 Temmuz Suruç Katliamı" olarak kaydolan bu insanlık dışı saldırıya ilişkin soruşturma dosyasında halen otopsi raporları dışında hiçbir belge bulunmuyor. Katliam, IŞİD çetesinin AKP üzerinden Türkiye devleti ve istihbaratı ile geliştirdiği örtük-açık ilişkileri büyük ölçüde gözler önüne seren karakterde olmasına rağmen, istihbarat boşluğuna, failin hangi ilişkileri kullanarak ve ne tip bağlantılarla, neredeyse 'elini kolunu sallayarak' bu eylemi gerçekleştirdiğine dair sorular yanıtsız kalmış durumda. Dahası soruşturma dosyası müştekiler ve biz avukatlarına da uygulanacak biçimde "gizli" tutulmaktadır. MİT tırları, Reyhanlı katliamı, Niğde'de askerlerin öldürülmesi, Diyarbakır HDP mitinginde patlatılan bomba soruşturmalarında olduğu gibi yargı organlarının ilk işi "gizlilik kararı" almak olmuştur.

Katliam soruşturması, "gizlilik", "yayın yasağı" ve katliama dair haber yapan tüm siteler ve paylaşımlarda bulunan sosyal medya hesaplarının kapatılması kararlarıyla kamuoyundan gizlenmektedir. Devlet yetkililerinin katliam açıklamaları da, ülkemizdeki birçok siyasi cinayet ve katliamda olduğu gibi, etkin ve sonuç alıcı bir soruşturma yapılmadan

bu katliamın da üzerinin örtüleceğine, soruşturmanın karartılacağına yönelik niyet beyanı olarak değerlendirilebilir.

Ancak buna izin vermeyeceğiz. Bu katliam ve zulmün ağırlığını duyarak, amacı ve hedefini bilerek, adalet ve özgürlüğün safında olarak katliam soruşturmasına müdahiliz.

Suruç katliamının aydınlatılması, faillerin bulunması ve cezalandırılmasının, "adil" ve "tarafsız" olmadığını maalesef defalarca kanıtlamış mevcut yargı sistemine bırakılamayacağının farkında olarak, biz aşağıda imzası bulunan hukuk örgütleri ve hukukçular Suruç İçin Adalet Platformu'nu oluşturduk.

Bu topraklarda yakınları yargısız biçimde infaz edilmiş, gözaltında kaybedilmiş, katliamlarla öldürülmüş herkes bu katliam soruşturmasında müdahildir. Halklarımızın barış içinde ve birleşik yaşaması umudunun savunucuları bu soruşturmada taraftır.

Açıklamış olduğumuz hukuki, siyasi ve vicdani gerekçelerimizden hareketle; meslektaşlarımızı katliam soruşturmasına müdahil olmaya, demokratik kamuoyunu Suruç dayanışmasına çağırıyoruz.

Suruç İçin Adalet Platformu Çağrıcı Kurumlar:

Açılım Hukuk Bürosu, Adalet İçin Hukukçular, Asrın Hukuk Bürosu, Birleşik Haziran Hareketi Hukukçuları, Çağdaş Avukatlar Grubu (ÇAG), Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD), Dayanışmacı Avukatlar, Demokrasi İçin Hukukçular, Devrimci Parti Hukuk Komisyonu, Ezilenlerin Hukuk Bürosu, Halkevleri Hukuk Dairesi, Hukukta Sol Tavır Derneği, Kartal Hukukçular Derneği (KHD), Katılımcı Avukatlar (KAV), Mezopotamya Hukukçular Derneği (MHD), Özgürlükçü Demokrat Avukatlar (ÖDAV), Özgürlükçü Hukukçular Derneği (ÖHD), Sosyal Haklar Derneği (SHD), Toplum ve Hukuk Araştırmaları Vakfı (TOHAV)

Dava Komitesi:

Av. Ahmet Dindar, Av. Arın Gül Yeniaras, Av. Arin Manca, Av. Elif Zelal Şeker, Av. Evren Çıldır, Av. Gülhan Kaya,

Av. Gülseren Yoleri, Av. Güray Dağ, Av. Hüseyin Boğatekin, Av. İlknur Alcan, Av. Kamil Ağaoğlu, Av. Kazım Bayraktar, Av. Kemal Toraman, Av. Levent Pişkin, Av. Mustafa Taylan Savran, Av. Mahmut Taşçı, Av. Nilgün Gürbüz, Av. Özlem Gümüştaş, Av. Recep Sancaktar, Av. Şerif Özgür Urfa, Av. Mihriye Yelvi Doğan, Av. Yıldız İmrek

Suruç Aileleri İnisiyatifi

Katliamdan sonra çocuklarını yakınlarını kaybeden ailelerimizle beraber 15 Eylül'de Kadıköy'deki BEKSAV'ın bahçesinde bir araya geldik. Suruç Aileleri İnisiyatifi'ni kurma kararını aldık.

Adalet için direneceğiz

"Kalbimiz adalet için atsın" diyerek Suruç şehitlerinin aileleri olarak bir araya geldik. Suruç Aileleri İnisiyatifi'ni kurduk. "Kan parası"nı reddeden ailelerimizin mesajı: "Adalet için direneceğiz. Yeni bir dünyanın aşkıyla var olan 33 yüreğin bu aşkını büyütmek şimdi bizim görevimizdir." (Eylül 2015)

İnisiyatifimiz kuruluşu, Hill Otel'de düzenlenen basın toplantısıyla duyuruldu. Toplantıya İstanbul, Kocaeli, Mardin, Muş'tan şehit aileleri ile yaralıların yanı sıra Suruç Daya-

nışması, Suruç İçin Avukat Dayanışması, Gezi şehidi Berkin Elvan'm babası Sami Elvan, gözaltında kaybedilen Murat Yıldız'ın annesi Hanife Yıldız, Hasan Ocak'ın ağabeyleri Ali ve Hüseyin Ocak, sanatçı Pınar Aydınlar, ESP İstanbul İl Başkanı Çiçet Otlu, HDP Eş Genel Başkanı Figen Yüksekdağ, HDP İstanbul milletvekilleri Hüda Kaya, Filiz Kerestecioğlu ve Sezai Temelli, SKM İstanbul Sözcüsü Pınar Türk, HDP İl Eşbaşkanı Ayşe Erden, Limter-İş Sendikası Genel Başkanı Kamber Saygılı ile Partizan, CHP Miletvekili Onursal Adıgüzel, PM üyesi Kadir Gökmen Öğüt, SYKP, EMEP, Anarşist Gençlik, İstanbul Anarşi İnisiyatifi, DİSK, İHD, SODAP, LÖB, ÖSP, MKM, Enerji Sen, ÖDP, Gençlik Muhalefeti temsilcileri de katıldı.

Kürdistan'dan gelen analar Kürtçe ağıtlar yaktı. Kürsüye karanfillerin yanı sıra katledilen devrimcilerin çocuklar için Kobanê'ye götürmek istediği oyuncaklar konuldu. Ege denizinde boğulan Aylan bebeğin fotoğrafı da oyuncaklarla birlikte salona konuldu.

Katılımın yoğun olduğu basın toplantısı saygı duruşu ile başladı. Ardından açıklamayı katliamda kardeşi Ezgi Sadet'i kaybeden Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu Eş başkanı Özgen Sadet okudu.

Sadet, katledilen 33 devrimcinin isimlerini andı. Katılımcılar her bir devrimciyi uzun süre alkışladı. Sadet, "Onlar bizim evlatlarımız, kardeşlerimiz, eşlerimiz, anne ve babalarımızdı. Bizler '20 Temmuz Suruç Katliamı'nda bizden koparıp aldığınız 33 yüreğin, katliamdan yaralı kurtulan 100'lerce canın ailesiyiz. Bu hain saldırının ikinci ayında aileleri olarak bir arada olduğumuzu, davanın takipçisi olduğumuzu ve onların devamcısı olduğumuzu belirtmek için buradayız. Bizler 'Suruç Aileleri İnisiyatifi'yiz ve bugün burada kuruluşumuzu kamuoyuna deklare etmek için bulunuyoruz" dedi.

'KAN PARASINI REDDEDİYORUZ'

Saldırının hesabını sormak, suçlularının ve sorumlularının yargı önüne çıkarılmasını sağlamak için seslerini yükselttiklerini söyleyen Sadet, "Yaşamları boyunca barış mücadelesi

vermiş olan 33 yüreğimizin planlı bir şekilde katledilmiş olmasının ardından, Suruç Aileleri olarak devletin bize sunacağı kan parasını reddediyoruz. Alican'ımızın, Aydan'ımızın, Ece'mizin, Emrullah'ımızın, Murat'ımızın, Medali'mizin, Veysel'imizin, Osman'ımızın gidişlerini kan paranızla aklayamazsınız. Adalet için direneceğiz. Bu nedenle hiçbir idari dava açmayacağımızı ve maddi herhangi bir tazminat talebinde bulunmayacağımızı belirtmek isteriz" diye konuştu.

Davanın takipçisi olacaklarını belirten Sadet, katliamın üzerinden 63 gün geçmesine rağmen hukuki anlamda bir arpa boyu dahi yol alınamadığını belirtti. Diğer katliamlar gibi üzerinin örtülmek istendiğini anlatan Sadet, "Katliam dosyasına dair gizlilik kararının olması ise bunun en açık göstergesidir" dedi. Dosyadaki gizlilik karanının kaldırılmasını isteyen Sadet, "Gençlerimizin katilleri sorgulanamaz ve yargılanamazken, tüm bunların üzerine avukatlarımızın bile bilgilendirilemiyor olması acımızı daha da derinleştirmektedir" dedi.

Yakınlarına ait eşyalar ile Kobanê'ye yardım için topladıkları paraların ailelere teslim edilmesini isteyen Sadet, "Katliamı planlayanların, bilenlerin, göz yumanların yargı önüne çıkartılması ve bağlantılarının kamuoyuna açıklanması en temel gereksinimdir" şeklinde konuştu.

Katliamda sorumluluğu olan Suruç ilçe emniyet müdürü, kaymakam, Urfa emniyet müdürü ve Urfa valisi hakkında soruşturma başlatılmasını isteyen Sadet, "Saydığımız bu isim-

lerin yanı sıra ülkenin İçişleri Bakanı, Başbakanı ve Cumhurbaşkanı da bu katliamın bir tarafıdır. Katliamda parmağı bulunan suçluların devlet eliyle korunmaması ve yargı sürecinin biran önce başlatılmasıdır" diye konuştu.

Suruç katliamının ardından yaşanan katliamları hatırlatan Sadet, "Cizre'deki 35 günlük Muhammed bebek, bedeni buzdolabında bekletilmekte olan Cemile sizin savaşınızdan daha değerliydi diyoruz. İşte bu yüzden, bu kirli savaşa karşı, aynı acıların bir daha yaşanmaması için Suruç Aileleri İnisiyatifi olarak adil ve onurlu bir barıştan yana olduğumuzu vurgulamak isteriz" dedi.

Sadet, Aynı acıyı yaşayan tüm ailelerin acılarını paylaştıklarını vurguladı ve ekledi: "Ancak saraylarında olan katillere belirtmek isteriz ki bizler, acımızın bir olduğu yerde varız. Sizler katliamlarınızla bizleri bitiremezsiniz. Cebo'muz Roboskî'yi, Çağdaş'ımız Cumartesi Anneleri'nin yanında durmayı işaret eder bize. Şimdi adalet çığlığını yükseltenler yoluna yüzlerce ailenin de sesini kattınız."

'ANILARI BİZİMDİR, MÜCADELELERİ DE'

Suruç'ta kaybettikleri yakınlarının düşlerinin yarım kalmasına izin vermeyeceklerini söyleyen Sadet, şöyle konuştu: "Gidemedikleri Kobanê topraklarına onların kıyafetlerini yollayacağız. Onların bedenlerinde ısınmış kıyafetler şimdi gitmek istedikleri çocukları ısıtacak. Dokunamadıkları kente bizler, aileleri olarak dokunacağız. Kobanê sana yine geliriz sözünü en yürekten söyleyenlerdeniz. Hepsinden önemlisi, dün onları Kobanê'nin kıyısına götüren heyecan, umut, mutluluk şimdi bizim yüreklerimizde bir kez daha hayat buldu. Yeni bir dünyanın aşkıyla var olan 33 yüreğin bu aşkını büyütmek şimdi bizim görevimizdir. Alper'imizin, Cemil Abi'mizin, Nazlı'mızın, Okan'ımızın, Yunus Emre'mizin düşleri bizlere emanettir. Bilinsin ki bizler çocuklarımızın, eşlerimizin yanındayız. Onlardan geriye kalan ne varsa bizimdir. Anıları da bizimdir mücadeleleri de. Öfkemiz, hüznümüz ve özlemimizle, onların bizlere açtığı ışıklı yoldan yürümek onurumuzdur."

'ÇOCUKLARINIZI ÖZLÜYORSANIZ
BİZLERE SARILIN, SİZLERİN ÇOCUKLARIYIZ'

Sadet'in ardından katliamdan yaralı olarak kurtulan SGDF Eşbaşkanı Oğuz Yüzgeç söz aldı. Yüzgeç, ailelere seslendi: "Bizler de sizlere büyük bir minnet borçluyuz. Sizler öyle onurlu, öyle güzel, öyle yoldaş çocuklar yetiştirdiniz ki, bizlere onlara yoldaş olma onuru yaşattınız." Kobanê yolculuğunu "düş yolculuğu" olarak tanımlayan Yüzgeç, "Söylediğimiz sözün anlamı, yüreğimizdeki öfkenin, acının, ateş topunun yanında küçücük kalıyor" diye konuştu.

Yüzgeç, sözlerini şöyle sürdürdü: "Sizlerin çocukları ölmedi. Bugün onları görmek istiyorsanız, bizlerin yüzüne bakmanız yeter, onları özlüyorsanız bizlere sarılabilirsiniz. Bizlerle aynı yolda, aynı özgülük için yürüyoruz. Berkin'i ararsanız, Polen'i ararsanız, bizlerin gözlerine bakabilirsiniz. Eğer Medali, Uğur'u ararsanız bizlerin gözlerine bakabilirsiniz. Sizleri annemiz, babamız olarak görüyoruz. Çok büyük bir aileyiz. Ailemizde Gezi, Roboskî, Suruç aileleri var. Sivas'ta Maraş'ta katledilenlerin aileleri var. Şimdi daha büyük mücadelelere atılacağız."

"Gülmek haram oldu" diyen Yüzgeç, "Ailelerimizin gözyaşını dindirmeden, Saray'ın saltanatını yıkmadan, Saray'ın savaşını durdurmadan bize gülmek yasak. Sizlerin gözyaşı dinene kadar mücadele edeceğiz. Çocuklarınızla yoldaş olmaktan onur duyuyoruz" diyerek konuşmasını tamamladı.

AİLELER KONUŞTU

Suruç şehidi Çağdaş Aydın'ın babası ve katliamdan yaralı olarak kurtulan Fethi Aydın, "33 canımız bu umudu büyütmek için yola çıktılar. Kobanê'deki yoksul halka yardım etmek için gittiler. Umuda kurşun sıkanlar, başardıklarını sandılar ancak başaramadılar. Çoğaldık" dedi.

Şehit Cemil Yıldız'ın eşi Sultan Yıldız söz aldı, "O kadar doluyum ki. 33 insanımızı katlettiler. Bir de gizlilik kararı koydular. 20 yıl da bu davayı peşini bırakmayacağız. O kadar alçakça katlettiler ki insanlarımızı. Nefesimiz yettiği sürece

mücadelemize devam edeceğiz. Ne pahasına olursa olsun mücadele edeceğiz. Bu yapılanları, bu acıyı unutmayacağız" dedi. Yıldız, konuşmakta zorlandı.

Şehit Nazegül Boyraz'ın kızı Yasemin Boyraz, yola çıkmadan önce çektiği annesinin fotoğrafını gösterdi, ardından katledildikten sonra çekilen fotoğrafını gösterdi. Oyuncakları gösteren Boyraz, "Annem bu oyuncakları toplamıştı. Torununun oyuncaklarını almıştı. Çocuklara götürecekti" dedi. Dosyadaki gizlilik kararına dikkat çeken Boyraz, "Annemin yola çıkarken başına taktığım şapkayı bile alamadım" dedi. Boyraz, gizlilik kararının kaldırılmasını istedi.

Şehit Serhat Devrim'in babası Yavuz Devrim, "Her şeye rağmen barış diyorum. Silahların susmasını istiyorum. Bunun bir daha yaşanmasını istemiyoruz. İnadına barış diyorum" dedi.

Şehit Murat Yurtgül'ün amcası Yusuf Yurtgül, "Katil aslında belli. Halkların kardeşliğine sıkılan bir kurşundur. Oyuncakların içinde oyuncak silah bile olmamasına dikkat eden gençlerin katledilmesi asla kabul edilemez. Halkların kardeşliğinden korktukları için bu savaşı başlattılar" diye konuştu.

Şehit Emrullah Akhamur'un ağabeyi Ümran Akhamur, gizlilik kararının derhal kaldırılmasını istedi, "Oraya gelip bombayı patlatan katil, tek başına oraya gelemez. Ona yardım edenler bulunmalı, o çetenin çökertilmesi lazım" dedi. Akhamur, "Ailelerin dayanışmaya ihtiyacı var, sizlere ihtiyacı var" diyerek konuşmasını tamamladı.

Şehit Medali Barutçu'nun babası Ali Rıza Barutçu, Kürdistan şehitlerini andı ve ekledi: "Ne yazık ki bizim çocuklarımızdan sonra çocuklarımızı katletmeye devam ediyorlar. Eski gladyo işbaşında. Bizim çocuklarımızı bilerek katlettiler. Bilinçli bir konseptti bu. Adalet diyoruz. Adalet olmayan bir ülkede adalet arıyoruz. İşimiz çok zordur. Bütün halkların, vicdanı sızlayan herkesin bu davanın takipçisi olmasını istiyoruz."

Şehit Vatan Budak'ın babası Murat Budak, "Acımız ilk günkü gibi taze ama dimdik ayaktayız" dedi. Oğlu ile yaptığı son görüşmeyi anlatan Burak, "Oğluma 'Oraları riskli, gitme' dedim. Baba 'O zaman kim gidecek?' dedi ve gitti" diye konuştu. Baba Budak, oğluna seslendi, "Erdoğan ve AKP faşizmini biz ve yoldaşların yıkacağız. Biz kazanacağız, biz kazanacağız, biz kazanacağız" dedi.

Şehit Uğur Özkan'ın babası Mehmet Özkan anadilinde konuştu, "İktidarları için çocuklarımızı kurban verdiler. Bunu asla unutmayacağız. Bu savaşı kimse istemiyor. Halklar arasında hiçbir fark olamaz. Kaç insan daha ölecek?" diye sordu. "Eğer sesiz kalacak olursanız korkarım bu acı hepinizin kapsını çalacak" diyerek savaşın durdurulmasını isteyen Özkan, "Ne gerilla ne asker kimse ölmesin" diye konuştu.

Şehit Duygu Tuna'nın annesi Besime Tuna, "Hepinizin karşısında eğiliyorum. AKP'ye şunu sormak istiyorum; bu savaş kime? Kimle savaşıyoruz? Neden doğuda çocuklarımız ölüyor? Neden ezilen hep biz oluyoruz?" dedi. Halka seslenen Tuna, "Birleşelim, yan yana gelelim. Umudumuzu kaybetmeyelim" diye konuştu.

Şehit Nazegül Boyraz'ın eşi Bayram Boyraz, "İyi ki varsınız. Ailemiz büyük" dedi. Devletin katliamdan haberi olduğuna dikkat çeken Boyraz, "Bu ülkede tek bir kişi için insanlar ölüyor" diye ifade etti. Bayram Boyraz da dosyadaki gizlilik kararının kaldırılmasını istedi, "Bu aile birlikleri daha da çoğalacak. İnanıyorum ki onlar yenilecek, biz kazanacağız" diye konuştu.

Şehit Evrim Deniz'in annesi Besire Deniz, "Kalbimiz doludur, yüreğimiz yanıyor. Yıllardır gençlerimiz katlediliyor. Özgürlük istiyoruz. Barış istiyoruz" dedi. Giderken oğluna

"Gitme" dediğini anlatan Deniz, "Oğlum bana dedi ki, 'Anne giden gelmiyor ama gidenlerin annesi yok mu? Çocuklar aç yatarken, biz nasıl burada dururuz?" diye konuştu. Emine Erdoğan'a seslenen Anne Deniz, "Bu kadar genç öldürülürken, sen nasıl rahat uyuyorsun" dedi. Anne Besire Deniz, "Katliamı kimin yaptığını biliyoruz. Bu katliamı devlet yaptı. Ama biz ille de barış diyoruz. Sonuna kadar mücadele vereceğiz, o karanlık güçleri ortaya çıkartacağız" diye konuştu. Tüm annelere seslenen Besire Deniz, "Anneler el ele verirse açılmayan kapı kalmaz" dedi.

Şehit Uğur Özkan'ın ağabeyi Süleyman Özkan, "Uğur, bir adalet arayıcısıydı. Roboski'de, Cumartesi Anneleri'nin yanında, Soma'daydı. Kardeşim de adaletsizliğin kurbanı olmasın. Katliamların üstü örtülürse, katliamlar devam edecek. Bu katliamı yapanlar ortaya çıkmadığı sürece katliamlar devam edecek. Bu adaletsizliğe son verin, gizlilik kararını kaldırın" diye konuştu.

'BÜYÜK BİR TOPLUMSAL DUYARLILIKLA KATLİAMI AÇIĞA ÇIKARTABİLİRİZ'

Ailelerin ardından Suruç İçin Adalet Platformu'ndan Avukat Sezin Uçar söz aldı. Platform hakkında bilgi veren Uçar, "Katliamın gerçeğini açığa çıkartmak yerine dosyaya gizlilik getirildi. Bu konuda haber yapan basın sansüre uğradı" dedi. Mücadeleyi sadece hukuksal alanda sınırlamayacaklarını belirten Uçar, "Çok büyük bir toplumsal duyarlılıkla birlikte bu katliamı açığa çıkartabiliriz. Sizlere, bu katliamın faillerinin, başta Erdoğan olmak üzere siyasi sorumluluğu bulunanların yargılanması için elimizden geleni yapacağımızın sözünü vermek istiyoruz" diye konuştu.

YÜKSEKDAĞ: SURUÇ KATLİAMI BU SİYASİ İKTİDARIN LANETİ OLACAK

HDP Eş Genel Başkanı Figen Yüksekdağ, 20 Temmuz'un tüm halkların mücadelesi için milat olduğunun altını çizdi, "Geçmişten geleceğe bir köprü kurulmuştu. O köprüyü yıkmaya çalıştılar. Ancak başaramadılar" dedi. Yüksekdağ, şöyle

devam etti: "Bütün Türkiye toplumunun, halkların mücadelesinin birleşerek açığa çıkardığı enerjiden kopardılar. 33 canımız, Türkiye'nin yeni toplumsal gücün umudunu, geleceğini temsil ediyordu. Bundan korktular. Umudumuzu kırmaya çalıştılar. Geleceğe yürüme kararlılığımızı kırmaya çalıştılar. Ama başaramadılar. Başaramayacaklar."

Suruç katliamının bir kırılma noktası olduğunu anlatan Yüksekdağ, "Suruç katliamı bu siyasi iktidarın laneti olacak. Onun kırıldığı, yenilmeye başladığı nokta olacak. Gerçekleştirdikleri bu katliam kendi sonlarını asla ve asla geciktiremeyecek. Suruç katliamı, bütün halkları bir araya getiren bir güç oldu. 33 canımız ölürken de bize güç verdiler. Onların bize verdiği mesajı yerine getireceğiz, birleşerek kazanacağız" diye konuştu.

CEBO'NUN AİLESİ MESAJ GÖNDERDİ

Şehit Cebrail Günebakan'ın ailesi, bayramda mezarlığı ziyaret edecekleri için köyde olduklarını, bu nedenle toplantıya katılamadıklarını söyledi, "Selamlarımızı gönderiyoruz" dedi.

CHP İstanbul Milletvekili Onursal Adıgüzel, "Faili meçhuller ortaya çıksın derken daha büyük bir acıyla sarsıldık. Saray'da kendini başkan yaptırabilmek için bu ülkenin çocuklarının ölmesine sebep olan zihniyete karşı mücadele etmemiz gerekiyor" diye konuştu.

Suruç Aileleri İnisiyatifi Kuruluş Deklarasyonu
4 Aralık 2015

Suruç Aileleri İnisiyatifi'nin 20 Eylül 2015'te kuruluşunu duyurduğu metindir;

20 Temmuz günü Suruç'taki hain saldırıda kaybettiğimiz 33 umut dolu yüreği saygıyla anıyor ve aileleri olarak anıları önünde bir kez daha saygı ile eğiliyoruz.

Sonsuzluğa uğurladığımız gözümüzün nuru, canımızın içi 33 yüreğimizin isimleri şöyledir:

Alican Vural, Alper Sapan, Aydan Ezgi Şalcı, Büşra Mete, Çağdaş Aydın, Cebrail Günebakan, Cemil Yıldız, Duygu Tuna, Ece Dinç, Emrullah Akhamur, Erdal Bozkurt, Hatice Ezgi Sadet, Ferdane Kılıç, İsmet Şeker, Kasım Deprem, Koray Çapoğlu, Medali Barutçu, Mert Cömert, Murat Yurtgül, Evrim Deniz Erol, Nartan Kılıç, Nazegül Boyraz, Nazlı Akyürek, Nuray Koçan, Osman Çiçek, Okan Pirinç, Polen Ünlü, Serhat Devrim, Süleyman Aksu, Uğur Özkan, Vatan Budak, Veysel Özdemir, Yunus Emre Şen.

19 Temmuz günü bu ülkenin duyarlı, bilinçli ve yüreği sevgi dolu genç insanlarını çantalarında umutlarıyla birlikte, savaştan yorgun bir kentin çocukları ile dayanışmak, yaralarını sarmak, kütüphane, hatıra ormanı ve hastane yapmak üzere uğurladık.

Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu'nun (SGDF), "Beraber Savunduk, Beraber İnşa Edeceğiz" çağırısı ile yan yana geldiler ve Türkiye'nin birçok ilinde yürüttükleri çalışmalar neticesinde topladıkları yardım malzemeleri ile birlikte Suruç'a doğru yola çıktılar. Onlar bizim evlatlarımız, kardeşlerimiz, eşlerimiz, anne ve babalarımızdı.

20 Temmuz sabahı ise hem içimize, hem de ülkemizin kara tarihine kanlı harflerle düşecek olan, eşi görülmemiş bir katliam ile uyandık. Oyuncaklarım, kitaplarını, yardım malzemelerini yanlarına alıp Kobanê'ye götürmek isterlerken Amara Kültür Merkezinde AKP-MİT-IŞİD eliyle planlanmış hain bir saldırının ortasında kaldılar. Yüreği eşitlikten, özgür-

lükten, barıştan atan 33 canımız bu saldırıda toprağa düştü, yüzlercemiz ise yaralandı.

Bizler "20 Temmuz Suruç Katliamı"nda bizden koparıp aldığınız 33 yüreğin, katliamdan yaralı kurtulan yüzlerce canın ailesiyiz. Bu hain saldırının ikinci ayında aileleri olarak bir arada olduğumuzu, davanın takipçisi olduğumuzu ve onların devamcısı olduğumuzu belirtmek için buradayız. Bizler "Suruç Aileleri İnisiyatifi"yiz ve bugün burada kuruluşumuzu kamuoyuna deklare etmek için bulunuyoruz.

Gençlerimiz ve yüreği genç olanlarımız barbar IŞİD çetelerinin zulmünden kurtulmuş ama yorgun bir şehrin çocuklarına oyuncak götürüyorlardı. Yolculukları uzun, mücadeleleri çetindi. Onlar Ezgi'miz, Polen'imiz, Büşra'mız, Nazegül Annemiz, İsmet Babamız, Ferdane ve Nartan'ımız, Deniz'imiz, Koray'ımız; yani onlarcamızdı. Bizler ise şimdi onlara yapılan bu hain saldırının hesabını sormak, suçluların ve sorumluların yargı önüne çıkarılmasını sağlamak için sesimizi yükseltiyoruz.

Yaşamları boyunca barış mücadelesi vermiş olan 33 yüreğimizin planlı bir şekilde katledilmiş olmasının ardından, Suruç Aileleri olarak devletin bize sunacağı kan parasını reddediyoruz. Alican'ımızın, Aydan'ımızın, Ece'mizin, Emrullah'ımızın, Murat'ımızın, Medali'mizin, Veysel'imizin, Osman'ımızın gidişlerini kan paranızla aklayamazsınız. Adalet için direneceğiz. Bu nedenle hiçbir idari dava açmayacağımızı ve maddi herhangi bir tazminat talebinde bulunmayacağımızı belirtmek isteriz.

Bizler yaralı ve şehit aileleri olarak davanın takipçisiyiz. Suruç Katliamı'nın üzerinden tam 63 gün geçmiş olmasına rağmen hukuki anlamda bir arpa boyu dahi yol alınmamıştır. Bu durum, coğrafyamızın tanık olduğu diğer katliamlar ve kıyımlar gibi Suruç Katliamı'nın da unutturulmak ve üzerinin örtülmek istendiğinin bir kanıtı niteliğindedir. Katliam dosyasına dair gizlilik kararının olması ise bunun en açık göstergesidir. Suruç Katliamı davasının üzerinde bulunan gizlilik kararı halen varlığını korumakta ve hukukçularımızın dahi dava dosyasına erişimleri engellenmiş durumdadır. Söz konusu gizlilik kararının en kısa sürede kaldırılması gerekmektedir.

Gençlerimizin katilleri sorgulanamaz ve yargılanamazken, tüm bunların üzerine avukatlarımızın bile bilgilendirilemiyor olması acımızı daha da derinleştirmektedir.

Öte yandan yakınlarımızın üzerlerinde bulunan çantalarının, telefonlarının ve Kobanê'ye yardım için topladıkları paraların aileleri olarak bizlere teslim edilmesi gerekmektedir.

Yakınlarımızın üzerinde bulunan kendi paraları dahi alınmıştır. Bu durum hem oluşan derin güvenlik açığının vücut buluşuyla gençlerimizin katledilmiş olduğunun, hem de ceplerindeki paraya dahi göz dikilmiş olduğunun apaçık göstergesidir. Geldiğimiz şu günlerde halen dava dosyasında adli tıp otopsi raporları dışında henüz hiçbir adım atılamamış durumdadır. Yaşamış olduğumuz bu insanlık dışı katliamın hukuki süreci asla gizlenmemeli ve ertelenmemelidir.

Katliamı planlayanların, bilenlerin, göz yumanların yargı önüne çıkartılması ve bağlantılarının kamuoyuna açıklanması en temel gereksinimdir.

Yaşanan bu korkunç saldırı ve ölümler konusunda ihmali ve büyük sorumluluğu bulunan; Suruç ilçe emniyet müdürü, kaymakam, Urfa emniyet müdürü ve Urfa valisi hakkında hiçbir soruşturma başlatılmamıştır. Saydığımız bu isimlerin yanı sıra ülkenin İçişleri Bakanı, Başbakanı ve Cumhurbaşkanı da bu katliamın bir tarafıdır. Katliamda parmağı bulunan suçlular devlet eliyle korunmamalı ve yargı sürecin bir an önce başlatılmalıdır.

20 Temmuz günü bizim için acısı dinmeyecek bir yara iken aynı zamanda da devletin kirli savaşını başlattığı tarih olarak hafızalarda yerini korumaktadır. Bizler, Suruç şehitleri ve yaralılarının aileleri olarak, 20 Temmuz günü katliamın ardından başlatılan kirli savaşı kabul etmiyoruz. Sarayın saltanatı için dün Suruç'ta 33 canımızı katledip yüzlercemizi yaralayanlar bugün kendi amaçları uğruna yüzlerce eve aynı acıyı salmaktadırlar. Suruç katliamının ardından Zergele'de, Cizre'de, Lice'de halklar yeni katliamlarla karşı karşıya bırakılmışlardır. Dün evlatlarımızı, ailemizi katledenlerle bu katliamları gerçekleştirenler aynı kişilerdir. Onlar bu duruma vatan savunması derlerken bizler Vatan'ımız, Nuray'ımız,

Duygu'muz, Uğur'umuz, Mert'imiz sizin savaşınızdan daha değerliydi diyoruz. Cizre'deki 35 günlük Muhammed bebek, bedeni buzdolabında bekletilmekte olan Cemile sizin savaşınızdan daha değerliydi diyoruz. İşte bu yüzden, bu kirli savaşa karşı, aynı acıların bir daha yaşanmaması için Suruç Aileleri İnisiyatifi olarak adil ve onurlu bir barıştan yana olduğumuzu vurgulamak isteriz.

Ayrıca sadece Suruç Katliamından sonra değil bu katliamdan önce de içlerine aynı acı düşmüş bütün ailelere acılarını paylaştığımızı belirtmek isteriz. Gözaltında kayıplara karşı yıllardır meydanları bırakmayan Cumartesi Anneleri-İnsanları, Madımak katliamının ardından buluşan Sivas aileleri, Roboski aileleri, Barış Anneleri, asker aileleri ile bugün Suruç Aileleri olan bizlerin yaşadığı acı, öfke ve özlem birdir. Dünden bugüne çocuklarımızı katledenler aynıdır. Ancak saraylarında olan katillere belirtmek isteriz ki bizler, acımızın bir olduğu yerde varız. Sizler katliamlarınızla bizleri bitiremezsiniz. Cebo'muz Roboski, Çağdaş'ımız Cumartesi Anneleri'nin yanında durmayı işaret eder bize. Şimdi adalet çığlığını yükseltenler yoluna yüzlerce ailenin de sesini kattınız.

20 Temmuz günü 33 canımızın adımlarını bu dünyadan silmek isteyenler bilsinler ki o yolun devamcısı olarak bizler varız. Onların anneleri, babaları, kardeşleri ve çocukları... Şimdi onlardan geriye yarım kalan ne varsa tamamlama sırası bizdedir. Ne bu katliamın hesapsız kalmasına göz yumacağız ne de onların düşlerinin yarım kalmasına izin vereceğiz.

Gidemedikleri Kobanê topraklarına onların kıyafetlerini yollayacağız. Onların bedenlerinde ısınmış kıyafetler şimdi gitmek istedikleri çocukları ısıtacak. Dokunamadıkları kente bizler, aileleri olarak dokunacağız. Kobanê sana yine geliriz sözünü en yürekten söyleyenlerdeniz. Hepsinden önemlisi, dün onları Kobanê'nin kıyısına götüren heyecan, umut, mutluluk şimdi bizim yüreklerimizde bir kez daha hayat buldu. Yeni bir dünyanın aşkıyla var olan 33 yüreğin bu aşkını büyütmek şimdi bizim görevimizdir. Alper'imizin, Cemil Abi'mizin, Nazlı'mızın, Okan'ımızın, Yunus Emre'mizin düşleri bizlere emanettir. Bilinsin ki bizler çocuklarımızın, eşlerimizin yanın-

dayız. Onlardan geriye kalan ne varsa bizimdir. Anıları da bizimdir mücadeleleri de. Öfkemiz, hüznümüz ve özlemimizle, onların bizlere açtığı ışıklı yoldan yürümek onurumuzdur.

Bundan önce yaşanan katliamların aydınlatılmamış ve suçlularının cezalandırılmamış olması, Suruç Katliamının da sebebi olmuştur. Bizler şehit ve yaralı aileleri olarak yeni katliamların yaşanmaması adına, Suruç Katliamı davasının takipçisi olacağımızı belirtiriz. Ne Suruç ne de başkaca katliamların hesapsız kalmamasını ve bunun için elimizden geldiğince uğraş vereceğimizi söylemek isteriz. Dün, bugün bizlerle aynı acıyı yaşayan her yüreğin yanındayız. Bizler dün bizden aldığınız 33'ler değil, onların devamcısı olan aileleriyiz. Mücadeleleri, düşleri, hayalleri yarım kalmayacaktır. Tüm demokratik kamuoyunu Suruç Aileleri İnisiyatifi ile dayanışmaya çağırdığımızı bildirmek isteriz.

Kalbimiz Adalet İçin Atsın

Katliamdan hemen sonra davaya getirilen gizlilik kararının kaldırılması için katliamın birinci ayında 20 Ağustos 2015'te İstanbul Kadıköy evlendirme dairesinin önünde gizlilik kararının kaldırılması ve katliamı protesto için 33 dakika oturma eylemi gerçekleştirdik. Aile inisiyatifinin kurulmasından sonra 20 eylül 2015'ten itibaren her ayın 20'sinde saat 18.00'de 'Kalbimiz Adalet İçin Atsın' pankartı ile Ka-

dıköy Halitağa caddesinde her şehidimiz için birer dakika toplamda 33 dakika oturma eylemi gerçekleştirdik. Her ay iki şehidimizi ailelerinin katılımıyla andık. Polisin taciz ve tehditlerine rağmen şehitlerimizin isimlerini tek tek okuyup 'Yaşıyor' diye haykırdık. Katliam sorumluları yargılanana kadar, suçlular adaletin önüne çıkarılana kadar adalet arayışımız oturuma eylemimiz her ayın 20'sinde aynı yerde aynı saate devam edecek.

Ankara Katliamı'nda yitirdiklerimizi andık

Suruç Aileleri İnisiyatifi olarak, soruşturma dosyasına getirilen gizlilik kararının kaldırılması ve katliam faillerinin cezalandırılması talebiyle Ankara'da çeşitli temaslarda bulunduk.

Suruç Aileleri İnisiyatifi olarak Ankara'da çeşitli temaslarda bulunduk, adalet talebimizi dile getirdik.

Heyetimizde; Suruç şehitleri Hatice Ezgi Sadet, Nazegül Boyraz, Cemil Yıldız, Çağdaş Aydın, Vatan Budak, İsmet Şeker, Emrullah Akhamur, Murat Yurtgül, Serhat Devrim, Uğur Özkan, Osman Çiçek, Kasım Deprem, Nartan ve Ferdane Kılıç, Veysel Özdemir ve Evrim Deniz Erol'un aileleri yer aldı. Ailelere, Suruç İçin Adalet Platformu avukatlarından Arın Gül Yeniaras ile Can Tombul ile Suruç gazisi Çağdaş Küçükbattal'ın ailesi, Suruç gazileri ve Suruç Dayanışma temsilcileri eşlik etti.

İnisiyatif olarak ilk önce 10 Ekim 2015 tarihinde Ankara Garı önünde katledilenleri anarak başladık. Saldırının gerçekleştiği alana karanfillerimizi bıraktık, "Ankara'da katledilenler de bizim canımız" dedik.

Aileler adına açıklama yapan İsmet Şeker'in kızı Dilek Şeker, "Barış güvercinlerini saygıyla andıklarını" söyledi. Suruç aileleri olarak Ankara'da gerçekleştirilen katliamla bir kez daha sarsıldıklarını söyleyen Şeker, "Yüzlerce insan en güzel sloganlarını söylerken bombalar patlatıldı. Onları aramızdan aldılar. Ancak bilinsin ki, bizler Suruç aileleri olarak, nasıl ki Suruç için adaletin peşinde isek, Ankara ve tüm katliamlar için de adalet peşinde olacağız" dedi.

Suruç Aileleri Mecliste

Suruç aileleri HDP ile görüştü

15 Aralık 2015

Suruç Aileleri İnisiyatifi olarak soruşturmadaki gizlilik kararının kaldırılması talebimizi HDP heyetine anlattık.

Suruç Aileleri İnisiyatifi olarak Suruç Katliamı'na ilişkin açılan soruşturmayı HDP'ye de aktardık. Aileler olarak, CHP'nin ardından HDP Grup Başkanvekilleri Pervin Buldan ve İdris Baluken ile HDP Milletvekili Sırrı Süreyya Önder ile görüştük.

Görüşme sırasında konuşan Suruç şehidi Çağdaş Aydın'ın babası ve Suruç gazisi Feti Aydın, yola çıktıkları andan itibaren yaşadıklarını anlattı. Dosyadaki gizlilik kararının katliamın ortağı olana AKP Hükümeti tarafından getirildiğini belirten Aydın, derhal gizlilik kararının kaldırılmasını istedi. Aydın, "Eğer Suruç katliamının sorumluları ortaya çıksaydı Ankara olmayacaktı, Diyarbakır'ın sorumluları ortaya çıksaydı Suruç olmayacaktı. Her şey ortada. Bu HDP'nin değil sadece, tüm insanlığın sorunu. Kendine insanım diyen herkes, partiler bu davaya sahip çıkmalı. Katliamlara biz dur demezsek, yeni katliamlar yaşanacak. Şimdi Amed'de, Mardin'de katliam girişimleri var" dedi.

Cemil Yıldız'ın eşi Sultan Yıldız, 5 ay geçmesine rağmen soruşturmada bir ilerleme olmadığını belirtti, "Öncelikle soruşturmadaki gizlilik kararının kaldırılmasını istiyoruz" dedi. Ayrıca, katliamın aydınlatılması için HDP'nin elinden geleni yapmasını isteyen Yıldız, AKP'ye seslendi: "Eğer sen bu katliamdan sorumlu değilim diyorsan neden dosyayı açmıyorsun bize?"

Hatice Ezgi Sadet'in babası Ali Sadet, kızını 19 Temmuz'da öperek uğurladığını söyledi. Sadet, "Hepimiz devlete güveniyoruz derdik. 33 canımızı orada katledeceği hiç aklımıza gelmezdi. Kana susayanlar kızımı ve onunla birlikte 32 yoldaşını katlettiler" dedi.

Gizlilik kararı ile katliamın üzerinin örtülmek istendiğini ve başka katliamlara sebebiyet verildiğini vurgulayan Sadet, "Evladını yitirmiş bir babaya izah edin, neden koydunuz bu gizlilik kararını" şeklinde konuştu.

SGDF Eş Başkanı ve Suruç şehidi Hatice Ezgi Sadet'in ablası Özgen Sadet, 20 Temmuz'un kendileri ve bu ülke için bir milat olduğunu söyledi. Katledilenlerin bir kısmının polisin saldırısı ve ambulanslar ile araçların geçişlerine engel oldukları için yaşamını yitirdiğin söyleyen Özgen Sadet, "O gün arabaların önlerini kesenler, bombacıyı sınırdan geçirip talimat verenler gayet açık. Hepsini biliyoruz, tanıyoruz. Bizi katleden akıl, bugün aynı şekilde kendisini ve çete sürülerini de koruyor" dedi.

Gizlilik kararı nedeniyle katledilen yakınlarının eşyalarını dahi alamadıklarını ifade eden Sadet, "Gizlilik kararının kaldırılmasını istiyoruz. Katliamların aydınlatılması, katillerin yargılanması için sonuna kadar mücadele edeceğiz. Unutmayacağız, affetmeyeceğiz, hesap verecekler" diye konuştu.

HDP Milletvekili Sırrı Süreyya Önder, heyet adına yaptığı konuşmada, "Katledilen kardeşlerimizin aziz hatıraları önünde saygıyla eğiliyoruz. Onları insanlıklarının, onların bu topluma yaktıkları vicdan meşalesini, onur abidesi duruşlarını yürütme sözü veriyoruz" dedi.

Ailelerin tek isteğinin gizlilik kararının kaldırılması, adalet isteği olduğunu söyleyen Önder, Suruç katliamının hemen ardından Başbakan Ahmet Davutoğlu'nun DAİŞ için "kokteyl örgüt" açıklaması yaptığım hatırlattı. Önder, şunları söyledi: "Utanmadan, arlanmadan, vicdanları sızlamadan içki tarifi verir gibi katiller için 'Kokteyl örgüt' dediler. Be utanmazlar, alçaklar neredesiniz. Hani nerede bu kokteyl, verin tarifini burada yüreği yanan aileler de bilsin, biz de bilelim. Neresi kokteyl bunun, işte her gün çıkıyorlar yapan hücre belli, katledenler belli. 15 senedir bunlar sizin radarınızda. Siz bunları bile bile bunların katline göz yumdunuz. Sonra da 'katil devlet' dediğimizde 50 bin türlü yeriniz oynamaya başlıyor. Tekrar ediyoruz, katil devlet. İşte aşikar ortada. Katil bu soruşturmayı gizleyendir. Suçu, sorumluluğu yoksa bir insan ya da bir devlet bu soruşturmayı ne adına gizler. Evet, katillerimizi tanıyoruz. Her biriniz bu değirmenin bir çarkının dişlisisiniz. Çıkıp özür dilemeyi düşünmüyor musunuz? Sizde şu kadar ar, haya, insanlık kırıntısı yok mu?"

AKP'ye "Herkesi sersem mi sanıyorsunuz, bunların hesabı sorulmayacak mı sanıyorsunuz" diye seslenen Önder, halkın AKP'yi bunun vebali ile baş başa bırakmayacağını vurguladı.

Önder, ailelerin bu adaletsizlikle başbaşa bırakılmayacağını ve bir gün mutlaka hesabının sorulacağını da kaydetti. Önder, "Mahşere falan da bırakmayacağız. Hepiniz katliamlar için yargılanacaksınız. Bu ailelerin önünde af dileyeceksiniz. Bunu yapacağız, yapmazsak bu dünya bize haram olsun" şeklinde konuştu.

Önder, Suruç katliamı bahanesiyle bu ülkede yeniden savaşın başlatıldığını belirtti. Önder, Başbakan Davutoğlu'na seslendi: "Siz ne zaman gerçeğe aykırı beyanda bulunmuşsanız kekelemeye başlıyorsunuz. Bu yol, yol değildir. Siz bu ülkenin yarısına savaş açmışken anayasaymış, başkanlıkmış, demokrasiymiş bunları konuşamazsınız. Siz bu ülkede Başbakan olarak varım diyemezsiniz. Gelin bu savaşı nasıl başlattıysanız o şekilde durdurmanın iradesini gösterin. Giden canlar artık bu halkın ortak yaşama iradesini kıracak noktaya gelmiştir. Bu zulmünüz sürerse siz ortada yönetecek bir ülke bulamayacaksınız. Canı yananlardan, incinenlerden özür dileyin ve barış iradesinin etrafına toplanın. Yoksa yüzde yüz alsanız da bu ülkede yönetecek bir devlet bırakmayacaksınız."

Önder, bir kez daha Suruç ve Ankara başta olmak üzere katilamların araştırılması için Meclis Araştırması verdiklerini belirtti, yarın Genel Kurul'da görüşüleceğini söyledi.

Suruç Aileleri İnisiyatifi CHP ile görüştü

15 Aralık 2015

Suruç Aileleri İnisiyatifi, Meclis'te grubu bulunan CHP'yi ziyaret etti.

Suruç Katliamı'nda yakınlarını kaybeden aileleri CHP Grup Başkanvekili Özgür Özel, CHP Milletvekilleri Veli Ağbaba, Sezgin Tanrıkulu ve Musa Çam ile görüştü. Basına kapalı gerçekleşen görüşmenin ardından aileler basın toplantısı düzenledi. Toplantıda ilk sözü Suruç Aileleri İnisiyatifi

adına Yalçın Demir aldı. Demir, Suruç katliamı dosyasındaki gizlilik kararının kaldırılmasını ve katillerin yargılanmasını, bunun için Meclis'te grubu bulunan CHP'nin elinden geleni yapmasını istedi.

Suruç katliamının katilinin ortada olduğunu söyleyen CHP Grup Başkanvekili Özgür Özel, "Rakel Dink'in dediği gibi 'Bebekten katil yaratan sistemdir' bunu hedef almalıyız" dedi. Ardından aileler konuştu. Uğur Özkan'ın babası Mehmet Özkan, Suruç katliamını devletin yaptığını ifade etti. Özkan, "Çocuklarımızı kirli savaşa alet ettiler. Çocuklarımız sadece Türkiye'de değil dünyada barış istiyorlardı. Seçim propagandası olsun diye çocuklarımızı katlettiler, sonra Toros'larla halkı tehdit ettiler" diye konuştu.

Emrullah Akhamur'un babası Mehmet Şerif Akhamur ise Kürtçe yaptığı konuşmada, "Bizim çocuklarımızın katili Erdoğan'dır. Bugün kendilerini korumak için dosyaya gizlilik kararı konuldu" dedi. Vatan Budak'ın babası Murat Budak da, "Biz çocuklarımızla onur duyuyoruz. Bizim tek sorunumuz devlettir" dedi. Burak, bütün halkın devletten nefret ettiğini ifade ederken, çocuklarının katillerinin bulunması ve yargılanması için dosyadaki gizlilik kararının kaldırılmasını istedi.

İsmet Şeker'in kızı Dilek Şeker, babasının kardeşinin mezarına bir avuç toprak, Kobanêli çocuklara hastane inşa etmek için gittiğini söyledi. Şeker, "Biz sadece yakınlarımızın eşyalarını istiyoruz. Ama babamın eşyası yok. Dosyalardaki gizlilik kararı kaldırılsın. Babamın ölüm kağıdı verilsin" dedi.

Suruç Dayanışması adına Süleyman Başer yaptığı konuşmada, "'Suruç başlangıçtır son olmayacak' dedik Ankara oldu. Suruç katliamının ardından ciddiyetle davranılsaydı diğer katliamlar olmazdı" diye konuştu. Devletin ve hükümetin katliama ortak olduğunu söyleyen Başer, dosyadaki gizlilik kararının soruşturmanın güvenliği için değil katillerin korunması için alındığını belirtti. Ailelerin devletten ne para ne de başka bir şey istediğinin altını çizen Başer, "Biz sadece katillerin bulunmasını ve yargılanmasını istiyoruz" diye vurguladı.

CHP Milletvekili Sezgin Tanrıkulu ise "Bu topraklar kana doydu. Artık topraktan toprak kokusu almak istiyoruz" dedi. "Çocuklarımız, eşlerimiz, babalarımız, 'Kobanê düştü düşecek' diyenlere inat, barış için gidiyorlardı" diye konuşan Tanrıkulu, devlete ve AKP hükümetine seslenerek, "Korkunuz yoksa gizlilik kararı koymazsınız dosyaya" dedi. Savcılara da seslenen Tanrıkulu, "Dürüst bir soruşturma yapmak istiyorsanız gizlilik kararını kaldırın, dosyadaki bilgi ve belgeleri avukatlarla paylaşın" diye konuştu.

Suruç Aileleri Cumartesi Anneleri eyleminde
19 Aralık 2015

Suruç şehitlerinin aileleri, Gezi şehitlerinin aileleri ve kayıp yakınları Galatasaray Meydam'nda yan yana oturduk.

Cumartesi Anneleri 560. kez Galatasaray'da buluştu. Suruç'ta katledilenlerin aileleri Cumartesi insanlarıyla adalet aramak için eyleme katıldık.

Cumartesi Anneleri, Agit Akipa ve İbrahim Demir'in dosyasını açıkladı. Gözaltında katledilen Savaş Buldan'ın eşi ve HDP İstanbul Milletvekili Pervin Buldan da Cumartesi Meydanı'nda yaptığı açıklamada, Türkiye'de her zaman hak ve adalet arayanların, özgürlük isteyenlerin hedef gösterildiğini kaydetti. Kürt illerinde sokağa çıkma yasağı adı altında halkın katledildiğini söyleyen Buldan, halkın katliamlara direnişle cevap verdiğini belirtti. Buldan, AKP Hükümetine seslendi: "Sokağa çıkma yasağı ile bir halkı esir almaya çalışıyorsunuz. Kürt halkına asla diz çöktüremeyeceksiniz."

CHP İstanbul Milletvekili Sezgin Tanrıkulu ise, 560 haftadır olmayan bir adalet aradıklarını belirtti. Gezi, Ankara ve Suruç'ta katledilenleri hatırlatan Tanrıkulu, "Katliamların hesabı bir gün mutlaka verilecek" dedi.

Suruç'ta yaşamını yitirenlerin ve yaralıların yakınları ise eyleme katılarak, 'Acılarımız da mücadelemiz de bir' mesajını verdik.

Sultanahmet Katliamını Kınıyoruz!
12 Ocak 2016

Suruç Aileleri İnisiyatifi İstanbul'da yaşanan saldırıya ilişkin açıklama yayınladı.

İstanbul/Sultanahmet'teki canlı bomba saldırısında gene sivil ve masum insanlar öldürüldü. En az 10 ailenin evine daha ateş düştü.

Farklı uluslardan insanlar sevdiklerini yitirdiler. Tatil yapmak için geldikleri ülkemizde kör terörle tanıştılar.

20 Temmuz 2015'te Suruç'ta 33 karanfilimize kıyanlar, Ankara'da barış güvercinlerini katledenler, Diyarbakır'da ve Kürt illerinde her günü katliama çevirenler bugünü hazırlayanlardır! Suruç'ta, Ankara'da, Diyarbakır'da katil aynı, TANIYORUZ!

Katliamcıları destekleyenler, gizlilik kararlarıyla cesaretlendirenler halklara hesap vermelidir!

Sevdiklerini ansızın bir canlı bomba saldırısı ile kaybetmenin ne demek olduğunu bilen aileler olarak; bugünkü terör saldırısında öldürülenlerin ailelerine, başsağlığı diliyoruz. Sultanahmet Katliamı'nı kınıyoruz.

Sultanahmet yaralılarını ziyarete dahi izin yok
14 Ocak 2016

Sultanahmet yaralıları ziyaretçilerden saklanıyor!

Suruç Aileleri İnisiyatifi'nden bir grup olarak, Sultanahmet saldırısında yaralananları ziyaret etmek istedik, ancak içeri alınmadık.

10 kişinin yaşamını yitirdiği, 15 kişinin de yaralandığı saldırı sonrası aynı acıyı yaşayan aileler olarak yaralılarla dayanışmak için ziyarette bulunmak istedik. 13 Ocak günü yapmak istediğimiz ziyaret polis engeline takıldı. Ancak katliam acısını çok iyi bilen Suruç Aileleri olarak ziyaret konusunda ısrarcı olduk. Polisin, Başbakanın ziyaretini bahane etmesine; Başhekimliğin ve özel güvenliğin "burada yaralı yok" yalanına ve engellemelerine rağmen uzun uğraşlardan sonra hastaneye girdik.

Filistin asıllı, Ürdün vatandaşı Brihma Geb Anderjngburg'un refakatçisiyle görüştük. Geçmiş olsun dileklerimizi ve dayanışma duygularımızı ilettik.

Uğur'un SYKP'li yoldaşları, Kocaeli'nde parti binalarında Uğur Özkan ve Suruç Şehitleri Kütüphanesi açtılar.

Uğur'un SYKP'li yoldaşları katliamdan bir ay sonra İstanbul Sultangazi İlçesi Gazi Mahallesinde bir çocuk parkını onarıp Suruç şehitleri anısına Uğur Özkan ismini verip yeniden açtılar.

ADI HOGIR'DI

Suruç Şehitleri Anısına

Uğur Özkan, 28 Şubat 1989'da Cizre'de doğdu. Gerçek ismi Hogir. Özkan ailesi 1993 yılında devletin saldırıları nedeniyle İstanbul'a göç etmek zorunda kaldı. Hogir, Cizre'den Suruç'a uzanan 26 yıllık kısacık yaşamına büyük hikâyeler sığdırdı. O her daim ezilenlerden yana tavır alarak devrimci yurtsever bir kişilik oluşturdu. Üniversitede örgütlendi, son dönemlerinde SYKP ile çalışmalar yürüttü, üniversiteden aktif siyasi mücadelesi nedeniyle atıldı. Ama yılmadı, inşaat işçisi olarak çalıştı, hiç yakınmadı. Gezi'de ayaklanmaya katılmak için Mersin'den İstanbul'a geldi, özgürlük kardeşlik türküleri söyledi. 7 Haziran genel seçimlerinde Bahçelievler'de HDP çalışması yürüten Hogir, seçimden bir gün önce faşist saldırıya uğradı. Korkmadı, geri çekilmedi. Hastaneye kaldırılan Hogir, seçim günü oy kullanmaya, "büyük insanlık düşü"nü büyütmeye gitti. Hogir Soma işçi katliamlarına karşı sokaklarda, Taksim 1 Mayıs'ında, Madımak anmasında; Ermeni, Süryani, Rum soykırım protestolarında her zaman yerini aldı. Hogir, kadın katliamlarına, LGBTİ'lere yöneltilen nefretlere karşı sokaktaydı. HES'ler yapılmasını kabullenmedi. Doğaya sahip çıktı. Doğanın en güzel parçaları olan hayvanları sevdi. Yüreği her daim ezilenlerden ve Kürdistan'dan yana attı. Yüzünü Rojava devrimine döndü. Kobanê'nin inşası için Suruç/Amara Kültür Merkezi'nin bahçesinde toplanan 'Düş Yolcuları' arasında yer aldı. O bahçede, dayanışma ve özgürlük yolculuğunda 32 can yoldaşı gibi halklarımızın yoldaşı oldu.

Ceylan

www.ceylanyayinlari.net

ISBN 978-975-2416-05-5

9 789752 416055